

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İŞ ÇOCUK KLASİKLERİ

ALEXANDRE DUMAS

UYARLAYAN: YONCA AŞCI DALAR

Üç Silahşörler

KISALTILMIŞ METİN

TÜRKİYE BANKASI

Kültür Yayınları

Kısaltılmış İş Çocuk Klasikleri

Üç Silahşörler

Alexandre Dumas

TÜRKİYE \$ BANKASI

Kültür Yayınları

ALEXANDRE DUMAS
ÜÇ SİLAHŞÖRLER

ÖZGÜN ADI
LES TROIS MOUSQUETAIRES

ORJİNAL FRANSIZCA METİNDEN
GENÇ OKURLAR İÇİN UYARLANMIŞTIR

© TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI, 2020
Sertifika No: 40077

UYARLAYAN
YONCA AŞÇI DALAR

EDİTÖR
NEVİN AVAN ÖZDEMİR

GÖRSEL YÖNETMEN
BİROL BAYRAM

1. BASIM: TEMMUZ 2020
4. BASIM: MART 2022
Genel Yayın Numarası: 4872

ISBN 978-625-405-039-8

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.

Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında gerek
metin, gerek görsel malzeme yayınevinden izin alınmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz,
yayınlanamaz ve dağıtılamaz.

BASKI
DÖRTEL MATBAACILIK SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.
ZAFER MAH. 147. SK. 9-13A ESENYURT / İSTANBUL
(0212) 565 11 66
Sertifika No: 40970

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İSTİKLAL CADDESİ, MEŞELİK SOKAK NO: 2/4 BEYOĞLU 34433 İSTANBUL
Tel. (0212) 252 39 91
Faks (0212) 252 39 95
www.iskulttur.com.tr

Kısaltılmış İş Çocuk Klasikleri

Üç Silahşörler

Alexandre Dumas

Uyarlayan
Yonca Aşçı Dalar

TÜRKİYE \$ BANKASI
Kültür Yayınları

GENÇ GASKONYALI

1625 yılı Nisan ayının ilk Pazartesi günü, bağırış çığırış sesleri duyup merakla sokağa dökülen kasabalılar hanın kapısına yığılmışlardı.

Zaten o dönemin çalkantılı Fransa'sında olay-sız geçen gün yoktu desek yeridir. Soylular birbirleriyle dövüşüyor; Kral'la Kardinal çatışıyor; Kardinal, Kraliçe'yi ispiyonlamak için casuslar tutuyor; İspanya ve İngiltere, Fransa'yı tehdit ediyordu. Herkesin birbirinden kuşkulandığı, tekinsiz bir dönemdi anlayacağınız.

İşte o gün de “Yine neler oluyor?” diye koşturan kasabalılar, gürültünün kaynağını görünce pek şaşırdılar. Oldukça tuhaf görünümlü atından henüz inmiş on sekizinde bir delikanlı, soylu bir beyle tartışmaktaydı.

Rengi solmuş mavi bir ceket giyen, kumral, genç irisi bir delikanlıydı bu. Uzun bir yüzü, tüylü şapkasının altından uyanık ve zekâ pırıltıları saçan gözleri, çıkık elmacık kemikleri, kemerli olmakla beraber düzgün bir burnu, Gaskonyalı olduğunu ilk bakışta belli eden geniş bir çenesi vardı. Baldırlarına kadar uzanan kılıcı olmasa, yolculuk eden bir çiftçi çocuğu sanabilirdiniz onu.

On beş dakika önce kasabaya girdiği andan itibaren dikkatleri üzerine çekmesinin nedeni ise atıydı. Bodur, kuyruğunda tüy kalmamış, başı dizlerinden aşağıda yürüyen bu yaşlıca at, günde otuz-kırk kilometre kadar yol gidebilmek gibi bir meziyete sahipti. Gelgelelim sapsarıydı!

Delikanlı, yola çıkarken babası bu atı verince derin bir iç geçirmekten kendini alıkoyamamıştı; çünkü ne yalan söyleyelim, sapsarı bodur bir at üzerinde yağız bir süvari biraz tuhaf görünüyordu doğrusu.

“Oğlum,” demişti babası, “bu at on üç yıl önce elimize doğdu ve bunca yıldır bize hizmet ediyor. Onu sakın satmayasın. Bırak yanında yaşlansın, onurlu bir şekilde eceliyle ölsün.” Sonra devam etmişti: “Bu yolculuğa çıkarken sana verebileceklerim bu at, on beş ekü ve öğütlerim-

den ibarettir. Gün gelir de saray erkânı arasına katılırsan, –ki soylu geçmişin sayesinde buna sonuna kadar layıksın– sakın ola Kral ve Kardinal Hazretleri’nden başka kimseye baş eğmeyesin. Cesur ol! Bir beyefendi yalnız ve yalnız cesareti sayesinde başarıya ulaşabilir. Gençsin, güçlüsün, Gaskonyalısın. Sana kılıç sanatının bütün inceliklerini öğrettim. Onurunu korumak için düello etmekten çekinme! Annen sana bir merhem reçetesi verecek. Bir gezginden öğrendiği bu merhem, yürek yarası dışındaki bütün yaraları çarçabuk iyileştirecektir. Bütün bunlardan yararlan, mutlu ve uzun yaşa.”

Sonra cebinden çıkardığı zarfı uzatmıştı. “Paris’te Mösyö de Tréville’i (Mösyö dö Trevil) bulup bu mektubu ver. Kendisi benim eski bir komşum, kralımız XIII. Louis’nin (On Üçüncü Lui) de çocukluk arkadaşıdır. Şu anda Kral’ın şövalye birliğinin komutanlığını yapıyor ve yılda on bin ekü kazanıyor. Diyeceğim, hem çok dürüst ve cesur bir adam hem de Kardinal’in bile çekindiği güçlü bir senyördür bugün kendisi. Oysa o da her şeye senin gibi sıfırdan başlamıştı. Onu kendine örnek al.”

Sözlerini bitiren baba, kılıcını oğlunun beline kendi elleriyle taktıktan sonra d'Artagnan'ı (Dartanyan) iki yanağından öpmüş; delikanlı da annesiyle daha dokunaklı ve gözü yaşlı bir vedalaşmanın ardından hemen yola koyulmuştu.

Bu öğütlerin etkisiyle her gülümsemeyi ve her bakışı bir hakaret gibi algılayan d'Artagnan, atının neden olduğu kıkırdamalar nedeniyle Meung (Möng) kasabasına kadar yumrukları sıkılı geldi. Ne var ki atını hanın önüne bağlayıp da içeri gireceği sırada gördükleri karşısında artık kendini tutamadı. Soylu bir beyefendi, onun atı hakkında alayla konuşmakta; etrafındakiler de kahkahalarla gülerek dinlemekteydiler.

Tepesi atan d'Artagnan, haddini bildirmeden önce bu densizi büyük bir dikkatle süzdü. Kırklı yaşlarındaki bu kara gözlü, kara bıyıklı, sert bakışlı adam, yeni ama şatafatsız mor şövalye giysilerine bürünmüştü. İçinden bir ses, ileriki yaşamında bu adamın önemli bir rol oynayacağı söylüyordu. Delikanlı, şapkasını şöyle bir düzeltip, bir eli kılıcının kabzasında, bir eli belinde ilerleyerek, “Mösyö!” diye bağırdı, “Evet, siz!

Neye güldüğünüzü bana da söyleyin de birlikte gülelim!”

Bakışlarını yavaşça attan süvarisine çeviren yabancı, hafifçe kaşlarını çatarak, “Sizinle konuşmuyorum mösyö,” diye cevap verdi.

“Ama ben sizinle konuşuyorum,” diye bağırdı d’Artagnan kılıcına davranarak.

Yabancı ise atın yanına gelip, delikanlının öfkesini zerrece fark etmemiş gibi, dinleyicilerine bakıp gülerek devam etti.

“Bu beygir,” dedi, “gençliğinde düğün çiçeğiymiş herhalde. Bitki bilimde çok yaygın bir renk olan sarının at dünyasında ortaya çıkışına böylece ilk kez tanık oluyoruz.”

“Binicisine gülmeye cesaret edemeyen, atına gülermiş derler!” diye gürledi d’Artagnan. “Çekin kılıcınızı!”

“Bana kılıç mı çekiyorsunuz?” dedi yabancı şaşırarak. “Yapmayın canım, delirmiş olmalısınız!”

Oysa delikanlı elinde kılıcıyla hamlesini yapmıştı bile. Tam o sırada dinleyicilerden ikisi hancıyla birlikte d’Artagnan’ın üzerine çullanmasa, bu soylu beyin son şakası olacaktı belki de.

“Şu Gaskonyalıyı portakal rengi atına bindirip yollayın,” dedi yabancı istifini bozmadan. Üç rakiple aynı anda baş etmeye çalışan delikanlıysa var gücüyle debelenirken, bağırdı:

“Canını almadan asla, korkak!”

Fakat kılıcı tam ortasından kırılıp kafasına şiddetli bir darbe alınca, kendini kaybedip yere yığılıverdi.

GİZEMLİ GENÇ HANIM

Hana giren yabancı, gürültüye toplanan kalabalığı pencereden sabırsızlıkla süzerken; delikanlı mutfağa taşındı. Az sonra hancı çıkageldi:

“Bir şeyiniz yok değil mi beyim?”

“Gayet iyiyim. Asıl delikanlıyı sormalı. O nasıl?”

“Bayıldı ama bayılmadan önce son gücüyle size meydan okudu.”

“Ya! Peki kimmiş bu iblis?”

“Bilmiyorum ama bayılınca ceplerini karıştırdık ve Mösyö de Tréville’e yazılmış bir mektup bulduk.”

Yabancıнын ifadesi değişti. “Vay canına!” diye mırıldandı kendi kendine, “Tréville, bu Gaskonyalı çocuğu mu gönderdi yani peşime? Çocuk

mocuk... Bazen büyük bir amacı engellemeye küçücük bir engel yeter.”

Sonra hancıya dönüp, “Hâlâ mutfakta mı oğlan?” diye sordu.

“Ceketini çıkarıp, yukarıya, hanımın odasına taşıdık,” diye yanıtladı hancı. “Şimdi pansuman yapılıyor yaralarına.”

“Hesabımı çıkarın ve atımı hazırlayın,” dedi yabancı. “Ayrılıyorum.”

“Bak sen şu işe! Senyör oğlandan korkmuş olmasın sakın?” diye şaşırان hancı yukarıya çıktığında d’Artagnan ayılmıştı. Delikanlıya, büyük bir senyöre saldırdığı için polisin her an gelebileceğini, başının derde girmesini istemiyorsa bir an önce ayrılması gerektiği söyleyince; d’Artagnan hâlâ halsiz ve sersemlemiş halde olsa da kalkıp aşağıya indi ki ne görsün! Kendisiyle alay eden yabancı hanın önünde duran şık bir atlı arabaya yaklaşmış, alçak sesle bir hanımla konuşuyor!

Yirmi yaşlarında, çok hoş bir hanımdı bu. Bembeyaz teni, omuzlarına dökülen sarı bukleli saçları, masmavi gözleri, pembe dudakları ve zarif elleriyle, d’Artagnan’ın şimdiye kadar eşini

görmediği güzellikteki bu genç hanım heyecanla konuşuyordu: “Kardinal Hazretleri benim...”

“Derhal İngiltere’ye dönmenizi ve Dük, Londra’dan ayrılır ayrılmaz haber vermenizi emrediyor.”

“Başka?”

“Emirlerin hepsi bu kutunun içinde. Fakat kutuyu Manş’ı geçtikten sonra açacaksınız.”

“Pek güzel. Ya siz?”

Yabancı cevap verecekti, ama konuşmaya fırsat bulamadan d’Artagnan bağırdı: “Bu kez elimden kaçamayacaksınız! Bir hanımın önünde tabanları yağlayacak değilsiniz herhalde!”

Yabancıнын kaşlarını çatıldığını gören hanım, “İyi düşünün!” diye bağırdı hemen. “En küçük bir gecikme bütün planı bozabilir!”

“Haklısınız Milady (Mileydi)!” dedi yabancı. “Siz yolunuza, ben yoluma!” ve bunu der demez, atına atlayıp hanımın arabasının ters yönünde uzaklaştı.

“Alçak! Korkak!” diye bağırarak d’Artagnan arkasından koşmaya yeltendiyse de öyle halsizdi ki, olduğu yere yığılıp tekrar bayıldı.

Hancı, delikanlının uzun süre kendine gele-meyeceğini düşünüyordu. Oysa ertesi sabah er-

kenden uyanan d'Artagnan, annesinin reçetesine göre hazırladığı merhemi yaralarına sürerek hemen o ak am ayağa kalktı ve bir gün sonra tamamen iyileşti. Handan ayrılırken hesabını isteyip, parasını çıkarmak için eline cebine attı; fakat o da nesi! Mösyö de Tr ville'e yazılmış mektubun yerinde yeller esiyordu!

“Tavsiye mektubum!” diye bağırdı. “Tavsiye mektubum yok olmuş! Sıradan dayak istemiyorsanız, çabuk mektubumu bulun bana!”

Bunu der demez de kılıcını çekti; ama kılıç, hatırlayacağınız üzere ilk d v  te ortadan ikiye ayrılmış olduğundan, bu tehdidin ger ekle tirmeyeceği ortaya  ıktı.

Yine de gözü korkan hancı tela la bütün çalışanları çağırdı, hanın altı   st ne getirildi, fakat mektup bulunamadı.

“Ah!” dedi bir anda zihninde bir ışık yanan hancı. “Mektup kaybolmadı, çalındı!”

“ alındı mı? Kim çaldı peki?”

“Dünkü soylu bey! Ona cebinizde Mösyö de Tr ville'e ait bir mektup olduğunu söylediğimde yüzü deği mi ti. Biz yukarıda size pansuman yaparken, mutfağa inip ceketinizin cebinden almış olmalı.”

“Demek öyle,” dedi iyice sinirlenen delikanlı.
“Onu bizzat Kral’a şikâyet edeceğim.”

Sonra da hışımla atına atladığı gibi yola düşüp dörtnala Paris’e ulaştı. Yine benzer alaylarla karşılaşmamak için olacak, kente girmeden önce atını satıp yoluna yaya devam etti. Şehirde ilk iş kılıcını tamir ettirdikten sonra kendine ucuz bir oda kiraladı.

MÖSYÖ DE TRÉVILLE

D'Artagnan, Mösyö de Tréville'in konağına geldiğinde; avlu her zamanki gibi oldukça kalabalıktı. Delikanlı, kılıç şakırdatan silahşörler, koşuşturan ricacılar, mesaj taşıyan hizmetkârlar ve şık giyimli kibar davetliler arasından kalbi çarparak geçti. Kapıdaki görevliye adını, Mösyö de Tréville'in memleketlisi olduğunu ve kendisiyle görüşmek için geldiğini söyledikten sonra beklemeye başladı.

İlk şaşkınlığını üzerinden atar atmaz, merakla etrafını gözlemeye girişti. Burada konuşulan saray entrikaları, taşralı bir genç için çok şaşırtıcıydı. Kardinal ve diğer soylularla ilgili dedikoduları hayretle dinlemeye dalmıştı ki, içeriye çağrıldı.

Mösyö de Tréville oldukça keyifsiz görünüyordu. Buna rağmen, yerlere kadar eğilen delikanlının selamına kibarca karşılık verdi ama konuşmasına fırsat bırakmadan, beklemesini işaret ederek sinirli bir sesle kapıdan dışarı bağırdı:

“Athos! Porthos! Aramis!”

Dışarıda sohbet etmekte olan iki silahşör derhal içeri girip kapıyı kapattı ve sıkıntılı bir şekilde beklemeye başladı.

Bunlardan ilki, enine boyuna iri, kibirli görünüşlü bir şövalye olan Porthos’tu (Portos). Dikkat çekecek kadar tuhaf kostümü, rengi atmış mavi bir ceket üzerinde altın işlemeli şatafatlı bir kılıç kayışı ile kızıl kadife renkli uzun bir pelerinden oluşuyordu.

Diğeri, Aramis ise, yirmi iki-yirmi üç yaşlarında genç bir delikanlıydı. Caka satan Porthos’un aksine, sade ve nazik görünüşlüydü. Yumuşak bakışları, dudaklarının üzerinde düzgün bir hat çizen incecik bir bıyığı, zarif elleri vardı. Pek az konuşuyor, sakinliğiyle dikkat çekiyordu.

Silahşörlerin komutanı, tek sözcük söylemeden çatık kaşlarıyla bir o yana bir bu yana bir-

kaç kez odayı arşınladıktan sonra, aniden gelip silahşörlerin önünde durdu ve patladı:

“Kral dün akşam bana ne dedi biliyor musunuz?”

“...”

“Silahşörlerini artık benim birliğimden değil, Kardinal’in muhafızları arasından seçeceğini söyledi!”

İki silahşör kızarıp bozardı.

“Neden dersiniz? Bazı silahşörlerim geç saatlere kadar sokaklarda taşkınlık yapıyor ve asayişi bozdukları için muhafızlarca tutuklanıyorlar da ondan! Kardinal adlarınızı verdi bana. Söyleyin bakalım bu, ne demek oluyor? Düelloların yasaklandığını bilmiyor musunuz? Ben size gereksiz yere kavgaya girmemenizi emretmedim mi? Ve Athos nerede? Yoksa öldü de haberim mi yok?”

“Ama komutanım,” diye atıldı Porthos, “işin aslı çok başka. Biz daha kılıçlarımızı bile çekmemişken, Kardinal’in altı muhafızı bize kalleşçe saldırdı. İki arkadaşımız oracıkta can verdi. Athos ağır yaralandı. Bizi zorla götürmeye kalktılar, fakat kendimizi kahramanca savunduk ve yolda paçamızı kurtarabildik.”

“Hımm,” dedi komutan yumuşayarak, “demek Kardinal olayı abartarak, farklı aktarmış.”

Tam o anda kapı aralandı ve içeriye soylu, yakışıklı ama çok solgun bir şövalye girdi.

“Athos!” diye bağırdılar hep bir ağızdan.

“Beni çağırtmışsınız mösyö,” dedi Athos zayıf bir sesle. “Buyurun.”

Mösyö de Treville silahşörlerini bir baba gibi sever ve korurdu. Şimdi gerçeği öğrenince de ilk andaki öfkesi geçmiş, duygulanmıştı.

“Canınızı olur olmaz yere tehlikeye atmayı sizlere yasakladığımı anlatıyordum,” dedi Athos’a yaklaşarak. “Çünkü sizler Kral’ın yürekli ve çok değerli şövalyelerisiniz. Verin de elinizi sıkayım.”

Fakat acısını belli etmek istemese de oraya kadar zaten zorlukla gelebilmiş olan Athos, el sıkıştığı anda yere yığılıverdi.

“Cerrah! Çabuk cerrahı çağırın! Athos’umuz ölüyor!” diye bağırdı komutan.

Neyse ki doktor hemen yetişti ve korkulacak bir şey olmadığını, yaralının çok kan kaybettiği için bayıldığını söyleyerek herkesin yüreğine su serpti.

GÖRÜŞME

O dda beklerken bütün olaya şahit olan d'Artagnan, utancından bir yerlere saklanmak istemiş olsa da sonuna kadar yerinden ayrılmamıştı. Nihayet herkes odadan çıktığında, komutan arkasını dönüp delikanlıyı görünce çok şaşırdı.

“Affedersiniz sevgili memleketlim, sizi tamamen unutmuşum,” dedi. “Babanızı çok severdim. Söyleyin bakalım, sizin için ne yapabilirim?”

“Mösyö,” diye yanıtladı d'Artagnan, “şövalyelerinizin arasına katılmak isteğiyle buraya gelmiştim, ama görüyorum ki bu onura erişmek öyle pek kolay değilmiş.”

“Doğrusu evet delikanlı,” dedi komutan. “Kralımızın bu konuda emri var. Orduda iki yıl hizmet verip, büyük yararlılıklar, kahramanlıklar göstermeden kimse bu göreve atanamıyor.”

Delikanlı sessizce eğildi.

“Ama sevgili babanızın hatırına, Kraliyet Akademisi müdürüne bir mektup yazıp oraya kabul edilmenizi sağlayabilirim.”

D’Artagnan sevinse de komutanın konuşmasında bir soğukluk hissetmişti.

“Konu açılmışken,” dedi, “babamın gönderdiği tavsiye mektubunu şimdi size veremediğim için çok üzgünüm...”

“Bir mektup getirmeyişinize ben de şaşırmıştım doğrusu...”

“...Mektubu size veremedim, çünkü yolda kalleşçe çalındı.”

Mösyö de Treville’in kaşları çatıldı; ama d’Artagnan handa başından geçenleri öyle ayrıntılı ve içten bir şekilde, yeniden yaşıyormuşçasına anlattı ki, meçhul yabancıyla ilgili hikâyeyi dinleyen komutan gülümsemekten alıkoyamadı kendini.

“Peki bu yabancının,” diye sordu, “şakağında hafif bir yara izi var mıydı?”

“Evet!”

“Uzun boylu, yakışıklı, soluk tenli, siyah saçlı mıydı?”

“Evet!”

“Bir hanımla konuştu mu peki?”

“Evet! Milady dediği bu hanıma, Kardinal’in emirlerini içeren bir kutu verdi ve Londra’da açmasını söyledi. Yoksa tanıyor musunuz o adamı? Lütfen kim olduğunu söyleyin o alçağın da öcümü alayım. Başka bir şey istemem!”

“O adamdan uzak durun genç adam!” dedi komutan. “Hatta görürseniz yolunuzu değiştirin.”

Fakat sonra şüphayle duraladı. Bu genci Kardinal kendisine bir tuzak kurmak için casus olarak göndermiş olmasındı sakın? Delikanlıyı sınamaya karar vererek ona yanıltıcı sorular sordu. D’Artagnan ise bunları açık yüreklilikle, şüpheye yer bırakmayacak şekilde yanıtlayarak komutanın güvenini kazandı.

“Siz dürüst bir delikanlısınız,” dedi komutan, Kraliyet Akademisi müdürüne yazdığı mektubu uzatırken. “Kapım size hep açık olacak. Dilerim önünüze çıkan fırsatlardan yararlanıp, istediğiniz yere yükselirsiniz.”

Oysa d’Artagnan sohbeti sürdürecektir halde değildi. O sırada pencereden meçhul yabancıyı görmüştü çünkü.

“Alçak hırsız! Bu kez seni yakalayacağım!” diye bağırarak kapıdan fırladı gitti.

ÜÇ DÜELLO

Kanı beynine sıçrayan d'Artagnan, merdivenlerden uçarcasına inerken bir silahşörün omuzuna çarptı.

“Özür dilerim,” dedi acıyla inleyen silahşöre. “Çok acelem var.”

“Aceleniz var demek!” diye çıkıştı yüzü bir kâğıt gibi beyaz görünen silahşör. “Omuzuma toslayıp da ‘özür dilerim’ demekle kurtulacağınızı sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Komutanın bizi payladığını gördünüz diye büyüklük taslamayın.”

Athos’u tanıyan d'Artagnan, “İstemedен oldu,” dedi, “ben de özür diledim. Acil bir işim var, bırakın da gideyim.”

“Kibarlıktan nasibinizi almamışsınız,” dedi Athos, “uzaktan geldiğiniz belli oluyor.”

Bu söz üzerine gururu incinen d'Artagnan durdu.

“Sizden kibarlık dersi alacak değilim! Acelem olmasa...”

“Bay Acelecî, o çok acil işinizi halledince bulun beni o zaman!”

“Kaçta, nerede?”

“On ikiye on kala, çayırılıkta!”

“Geleceğim!”

Bunu diyen delikanlı ok gibi fırladı, fakat bu kez de kapının önünde bir arkadaşıyla konuşmakta olan Porthos'un rüzgârla havalanan pelerinine dolanmaz mı?

“Pes!” diye bağırdı pelerinin içinde kıvranan d'Artagnan'dan kurtulmaya çalışan Porthos. “Delirdiniz mi, ne yapıyorsunuz?”

“Özür dilerim,” dedi nihayet kumaşın kıvrımları arasından kurtulmayı başaran delikanlı. “Birini kovalıyorum da çok acelem var...”

“Aceleymiş! Koşarken gözlerinizi emekliye mi ayırıyorsunuz siz? Uyarayım sizi, böyle silahşörlere çarpa çarpa koşarsanız sonunda bir yerde takılır kalırsınız!”

“Takılırım demek! Bu, biraz ağır olmadı mı?”

“Saat birde, sarayın arkasına gelin de görüşelim!”

“Tamam! Birde oradayım!”

D’Artagnan bunu der demez fırladı, ama yabancı çoktan gözden kaybolmuştu bile.

“Hay aksi!” diye düşündü kendi kendine, “Yola çıkalı beri başıma gelenlere bak. Mektubumu çaldırdım; Mösyö de Tréville’le pek de sıcak olmayan bir görüşme yaptım; arkasından iki silahşörüyle takışıp, düello sözü verdim. Kuşkusuz biraz incelik öğrenmem gerekecek – tabii düellolardan sağ çıkabilirsem.”

Bu düşüncelerle yürürken, üç arkadaşıyla sohbet etmekte olan Aramis çıktı karşısına. İşleri biraz düzeltmek isteyen d’Artagnan gülümseyerek gruba yaklaştı. Tam selam verecekken, Aramis’in bir mendilin üzerine bastığını fark etti.

“Ah!” dedi eğilip aldığı mendili kibarca uzatarak, “Mendilinizi düşürmüştünüz sanırım.”

Kulaklarına kadar kızaran Aramis, kenarında bir arma işli olan şık mendili hızla çekip aldı. “Bu benim mendilim değil!”

Arkadaşları gülüştüler.

“Yerdeki mendillere sahip aramak size mi düştü? Üzerinize vazife olmayan işlere karışmak da neyin nesi?”

“Özür dilerim ama bilerek üzerine bastığınızı gözlerimle gördüm.”

“Demek konuyu uzatmakta ısrar ediyorsunuz?”

“İsterseniz konuyu kılıcımızla çözelim!”

“Hay hay! Saat ikide komutanın konağında buluşalım öyleyse!”

D’Artagnan, Aramis’i selamlayıp, ilk düello randevusuna yetişmek için yola koyulduğunda düşünceliydi.

“Bir günde üç düello randevusu! Bu işten yakayı sıyırmam zor görünüyor ama ölürsem, en azından ölümüm bir silahşörün elinden olacak!” dedi kendi kendine.

SİLAHŞÖRLER KARDİNAL'İN MUHAFIZLARINA KARŞI

D'Artagnan ilk düello randevusuna tam zamanında yetiştiğinde, Athos'u kendisini bekler buldu.

“Düello tanığı olarak iki arkadaşımı çağır-
dım,” dedi Athos, “birazdan gelirler.”

“Bense yalnız geldim,” dedi d'Artagnan,
“çünkü Paris'te yeniyim ve Mösyö de Tréville
dışında kimseyi tanımıyorum.”

“Ama bu olmadı işte. Düelloyu kazanırsam,
arkamdan çocukları yeniyor diyecekler!”

“Aksine! Yaralısınız ve bu durum kılıç kul-
lanmanızı zorlaştırıyor. Sizinle bu haldeyken
dövüşmeye asıl benim içim el vermez. İsterseniz
size mucizevi merhemimden vereyim, iyileşince
yapalım düellomuzu?”

Athos gülümsedi.

“Beni şaşırttınız,” dedi. “Centilmenliğinizle eski zamanların yürekli savaşçılarına benziyorsunuz. Fakat artık düello yasağı var. Ben iyileşinceye kadar bu durum mutlaka Kardinal’in muhafızlarının kulağına gider ve bizi engellerler.”

O sırada Porthos sokağın başında belirdi.

“Nasıl?” diye bağırdı d’Artagnan şaşırarak. “İlk tanışınız Mösyö Porthos mu?”

“Evet ve ikincisi de geliyor işte.”

“Ne! O da Mösyö Aramis mi yoksa?”

“Tabii ki! Yoksa siz bizim her zaman birlikte dolaştığımızı ve Üç Silahşörler olarak tanındığımızı bilmiyor musunuz?”

Athos bu açıklamayı yaptıktan sonra artık yanlarına gelmiş olan iki tanığa dönüp, “İşte düello edeceğim beyefendi,” diyerek d’Artagnan’ı gösterdi.

“Ama,” diye şaşırdı Porthos, “Onunla ben düello yapacaktım.”

“Ben de!” diye atıldı Aramis.

“Sizlerden özür dilerim,” dedi d’Artagnan kılıcını çekerek. “İlk düelloda sağ kalamazsam

sizlerle dövüşemeyeceğim için... Ama ilk sözüm Mösyö Athos'aydı.”

Bunun üzerine Athos da kılıcını çekti, ama tam o sırada Kardinal'in muhafız bölümü çıkageldi.

“Biliyorsunuz düello yasak beyler!” diye bağırdı bölümün komutanı. “Sizi tutuklamak zorundayız.”

“Bizler Kral'ın silahşörleriyiz ve yalnızca kendi komutanımızdan emir alırız!” diye yanıtladı Athos.

“Haydi mösyö,” dedi bölük komutanı. “Bizi güç kullanmak zorunda bırakmayın. Siz üç kişisiniz, biz beş. Teslim olun!”

“Hayır, yanılıyorsunuz mösyö!” diye atıldı d'Artagnan. “Biz dört kişiyiz!”

Üç silahşör hayretle birbirlerine baktılar.

“Ama siz silahşör değilsiniz ki, daha bir çocuksunuz!” dedi Porthos.

“Üzerimde üniformam olmasa da bir silahşör ruhu taşıdığımı inanıyorum,” diye yanıtladı delikanlı. “Lütfen beni deneyin, güveninizi boşa çıkarmayacağım!”

“O zaman, Athos, Porthos, Aramis ve d'Artagnan, ileri!” diye bağırdı Athos.

Kılıçlar çekildi. D'Artagnan kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarparak, öfkeli bir kaplan gibi saldırıyordu. Kıran kırana bir mücadelenin ardından, muhafız bölüğündekiler çekilmek zorunda kaldılar. Silahşörler ise zafer sarhoşluğu içinde Mösyö de Tréville'in konağına doğru yola çıktılar.

KRAL'LA GÖRÜŞME

Kardinal'in muhafızlarının Kral'ın silahşörleriyle ikinci kez karşı karşıya gelip yenilgiye uğramaları çok sansasyon yarattı. Kral, olanları açıklamak için hemen saraya koşan Mösyö de Tréville'i keyifsiz karşıladı.

“Silahşörlerinizden şikâyetçiyim,” dedi. “Sürekli kavga çıkarıyor, huzuru bozuyorlar. Ben sizi bunun için mi onların başına geçirdim?”

“Ama görüyorum ki konu yine majestelerine yanlış aktarılmış,” diye yanıtladı komutan. “Silahşörlerimin tek amaçları, krallarına hizmet etmektir. Ne var ki Kardinal Hazretleri'nin muhafızları onları sürekli kışkırttığından, kendilerini savunmak zorunda kalıyorlar.”

“Yine mi? Nasıl?”

“Evet. Sizin de çok iyi tanıdığınız üç yiğit silahşörüm, kendilerine yeni tanıştırdığım genç Gaskonyalı bir delikanlıyla aralarında eğlencesine bir kılıç partisi düzenlemek istemişler. Ne var ki Kardinal’in muhafızları üzerlerine gelmiş.”

“Demek öyle olmuş...”

“Biri yaralı üç silahşör ve çocuk denecek yaştaki bir delikanlıya karşı beş kişi!”

“Olacak iş mi!”

“Yine de bizimkiler onları alt etmişler. Oğlan iyi kılıç sallıyormuş. Hizmetinize girip silahşör olmak isteyen bu çocuk gerçekten de pek cesur.”

“Bu genci görmek istiyorum Tréville. Sen dördünü birden getir yanıma, teşekkür edeceğim.”

Hemen çağrılan üç silahşör ve d’Artagnan heyecanla içeri girdiler. Kral, d’Artagnan’ı pek genç bularak, bu yaşta bu kadar iyi kılıç kullanmasına şaşırdı. Kahramanlıklarından dolayı her birini onar altınla ödüllendirdikten sonra, “Hepinize bağlılığınız için çok teşekkür ederim,” dedi. “Yalnız artık daha sakın durun. Size güvenebilir miyim?”

“Ah majesteleri!” diye bağırdı dördü de bir ağızdan, “Bize her konuda güvenebilirsiniz. Her sözünüz bizim için emirdir!”

“Pekâlâ, pekâlâ ama kendinize de dikkat edin,” dedi Kral gülerek ve ekledi, “Tréville, sizden bu genç adamı acemilik dönemini geçirmesi için Mösyö des Essarts’ın (Mösyö Dezesar) muhafız bölüğüne yerleştirmenizi rica ediyorum. Kardinal küplere binecek ama beni ilgilendirmez. Sonuçta kendi adamlarının kabahati.”

Kral’ın yanından sevinçle çıkan Athos, Portos, Aramis ve d’Artagnan hemen o gün ellerini birleştirip ant içtiler:

“HEPİMİZ BİRİMİZ, BİRİMİZ HEPİMİZ İÇİN!”

Ve o günden sonra yedikleri içtikleri ayrı gitmeyen, ayrılmaz bir dörtlü oldular.

D’Artagnan, arkadaşlarının önerisi üzerine hemen kendine Planchet (Planşe) adlı bir yardımcı tuttu.

O dönemde her silahşörün bir yardımcı tutması adettendi. Mesela otuz yaşlarında, çok ki-bar, yakışıklı, fakat aşırı derecede sessiz ve içine kapanık bir adam olan Athos’un, kendisi gibi sessiz sakın, Grimaud (Grimo) adlı bir yardımcısı vardı. Öyle ki ikisi, aralarında neredeyse hiç konuşmadan anlaşıyorlardı.

Tamamen zıt bir karaktere sahip olan Porthos ise yüksek sesle ve çok konuşuyor, şatafatlı giysiler giymeyi, gösteriş yapmayı seviyordu. Onun yardımcısının adı Mousqueton'du (Musköton).

Daha önce rahip cübbesi giyerken geçici olarak silahşör olan genç Aramis'in sadık yardımcısı Bazin (Bazen) ise dürüst, sürekli siyah giyinen bir adamdı ve efendisinin eski işine geri döneceği günü iple çekiyordu.

Muhafız bölüğü üniformasını giydikten sonra işine dört elle sarılan d'Artagnan, Paris'teki yaşama ayak uydurmaya ve arkadaşlarını daha yakından tanımaya uğraşıyor, günler birbiri ardına geçerken, dört arkadaşın arasındaki dostluk giderek güçleniyordu.

ENTRİKALAR

D'Artagnan'ın evde olduğu bir akşamüstü kapı çalındı ve Planchet, kısa, tombul, ellili yaşlarda, tüccar görünümlü bir adamı içeri buyur etti.

“Adım Bonacieux (Bonasiyö),” dedi adam. “Alt katınızda oturuyorum, ev sahibinizim. Sizin çok cesur ve güvenilir bir genç olduğunuzu duyup, yardımınızı rica etmeye geldim.”

Taşınalı beri kirasını ödememiş olan d'Artagnan, hemen ayağa kalkıp selam vererek “Buyurun,” dedi, “size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Karım dün sabah kaçırıldı!”

“Ah! Peki kim, neden kaçırmış olabilir karınızı?”

“Bakın mösyö, bu çok gizli bir konu... Size açıkça anlatma konusunda kararsızım...”

“Fakat, siz kendiniz gelmediniz mi bana? İsterseniz anlatmayın, vazgeçin.”

“Hayır, hayır... Siz dürüst bir gence benziyorsunuz, size güveniyorum. Bakın, karım Kraliçe’nin çamaşırcısı ve sırdaşıdır. Bana son günlerde Kraliçe’nin çok sıkıntılı olduğunu söylemişti.”

“Ya?”

“Evet. Kardinal Hazretleri bir açığını bulmak için Kraliçe’yi giderek daha çok sıkıştırıyormuş. Hatta Kraliçe şundan şüpheleniyor...”

“Neyden şüpheleniyor?”

“Kendi ağzından Buckingham (Bakingim) Dükü’ne bir mektup yazılmış olmasından...”

“Kim niye yapsın ki böyle bir şeyi?”

“Tabii ki Kardinal!”

Anlatılanlardan hiçbir şey anlayamayan d’Artagnan hayretle baktı.

“Bakın, Kardinal, Kraliçe’yi küçük düşürmek için komplolar kurmaya bayılır ve nefret ettiği Dük’ten de kurtulmak istiyor,” diye açıkladı ev sahibi sesini iyice alçaltarak. “Dük, Kraliçe’ye deliler gibi aşıktır. Mektubu alınca hemen Paris’e gelecek ve Kardinal de onu tuzağa düşürecek.”

“Demek öyle?”

“Ve Kardinal bir taşla iki kuş vurmuş olacak, çünkü mektup açığa çıkınca Kraliçe’nin de onuru lekelenecek.”

“Peki karınızın kaçırılmasının bütün bunlarla ne ilgisi var?”

“Mösyö, Kraliçe’nin mantocubaşısı karımın vaftiz babasıdır. Herkes tarafından ihanete uğrayan Kraliçe’nin yanına, güvenebileceği bir sırdaşı olsun diye karımı o yerleştirdi. Karım Kraliçe’nin sırlarını ağzından almak ve casusluk yapmaya zorlanmak için kaçırılmış olabilir...”

“Peki, kim kaçırmış olabilir onu sizce?”

“Kardinal’in sağ kolu diyebileceğimiz bir adamdan şüpheleniyorum. İnce uzun, siyah saçlı, soylu görünümlü bir adam. Şakağında bir yara izi var.”

“Ah! Yara izi, siyah saçlar... Yine aynı adam! Bu, o meçhul yabancı olmalı! Nerede bulabilirim onu, hemen söyleyin!”

“Demek tanıyorsunuz bu adamı! Adresini bilmiyorum, ama sizin onu bulabileceğinize güveniyorum. Karımı bana getirirseniz, ömür boyu kira ödemeseniz de olur ve alın size elli altın. Masraflarınız için.”

D'artagnan hem sevinmiş hem de şaşırmıştı.

“Mösyö Bonacieux, size söz veriyorum...” diye lafa başladı ama yüzü pencereye dönük duran ev sahibi, “Ah! Olamaz!” diye dışarıyı gösterince o da dışarı baktı. Meçhul yabancı siyah peleriniyle köşe başında duruyordu!

Adamı görmesiyle, kılıcını çekip “Bu, o!” diyerek dışarı fırlaması bir oldu.

MUHAFIZLAR

D'Artagnan yarım saat kadar sonra suratı bir karış asık eve döndüğünde, üç silahşörü kendisini bekler buldu.

“Adam yine bir anda sırra kadem bastı!” dedi
“Artık bunun canlı bir adam değil de bir iblis, bir hayalet olduğuna inanasım geliyor. Fakat son olaydan sonra onu yakalamak şart oldu.”

“Ne oldu anlatsanıza!” dedi meraklanan Porthos.

Bunun üzerine d'Artagnan, ev sahibinin az önce gelip neler dediğini, karısını bulması için nasıl yardım istediğini ve şüphelendiği adamın eşkâlinin bu meçhul yabancıyla aynı olduğunu bir bir sayıp döktü.

“Bu kadını bulmalıyız,” diye bitirdi sözlerini.
“Böylece hem Kraliçe'mize hizmet etmiş hem de Kardinal'in hain planlarını bozmuş olacağız.”

O anda alt kattan yukarı çıkan ayak sesleri duyuldu ve bahsi geçen ev sahibi apar topar içeri girdi.

“Kurtarın beni!” diye yalvardı, “Beni tutuklamaya geldiler!”

Silahşörler kılıçlarına davranıp ayağa kalktılar. D’Artagnan ise “Durun!” dedi, “Sağduyulu olmalıyız!”

“Ama bana söz vermiştiniz!” dedi korku içindeki ev sahibi.

“Evet mösyö sözüm söz. Fakat şimdi sizi savunmaya kalkarsak, biz de tutuklanırsınız ve size de karınıza da yardım edecek kimse kalmaz.”

Böyle diyen delikanlı gidip muhafızlara kapıyı bizzat açarak, ev sahibini kendi elleriyle onlara teslim etti.

“Şaştım doğrusu,” dedi kapı kapanınca Porthos, “zavallı adamı götürmelerine seyirci kaldık.”

“Bense d’Artagnan’a şapka çıkarıyorum!” dedi Athos, “En doğrusunu yaptı! Bir anda celallenmek yerine, aklını kullandı. Bundan böyle kararları onun almasını teklif ediyorum.”

“Katılıyorum,” dedi Aramis.

Böylece Porthos'a da durumu kabullenmek kaldı.

“O zaman bu işte beraberiz,” dedi d'Artagnan. “Gelin andımızı tekrarlayalım!”

“HEPİMİZ BİRİMİZ, BİRİMİZ HEPİMİZ İÇİN!”

KAYIP BULUNUYOR

Ertesi akşam d'Artagnan, alt kattan gelen ılık sesleriyle irkildi.

“Burası benim evim!” diye bağıırıyordu bir kadın.

“Biz de zaten sizi arıyorduk,” diyordu bir erkek sesi.

“Siz de kimsiniz? Beni götüremezsiniz! Kraliçe beni bekliyor diyorum, duymuyor musunuz?”

“Madam Bonacieux geri dönmüş!” diye mırıldandı d'Artagnan kendi kendine. “Birileri evde onu bekliyormuş demek...”

Derhal kılıcını çekti ve yardımcısına “Hemen gidip üç silahşörü çağır, beni burada beklesinler,” diye buyurarak, kadını kurtarmaya aşığıya koştı. Aşığı dairedeki dört adam, önce tabure-

ler ve tavalarla karşı koymaya çalıştılar; fakat kılıcını mükemmel kullanan delikanlıyla baş edemeyeceklerini anlayınca, çareyi kaçmakta buldular.

Zavallı Madam Bonacieux ise bir koltuğa yarı baygın yığılıp kalmıştı. D'Artagnan her zaman-ki alışkanlığıyla hızlıca inceledi onu. Yirmi beş yaşlarında, kumral, kalkık burunlu, çok güzel bir kadındı. Kadını ayıltmak için yaklaştığında, yerdeki mendil çekti dikkatini. Köşesindeki işli arma, Aramis'le tartışmalarına neden olan mendildekiyle aynıydı! *Demek Aramis'in saray erkânından tanıdıkları var* diye düşündü d'Artagnan.

O sırada kadın kendine geldi ve masmavi gözleriyle kurtarıcısına gülümseyerek, “Ah mösyö,” dedi, “Ben Constance Bonacieux (Konstans Bonasyö). Size çok teşekkür ederim.”

“Yerimde kim olsa aynısını yapardı madam.”

“Fakat bu adamlar kimlerdi, kocam nerede? Hiçbir şey anlayamıyorum.”

“Kocanız sizi Kardinal'in adamlarının kaçırdığından şüpheleniyordu. Gelip benden sizi bulmak için yardım istedi, fakat dün muhafızlar kendisi tutuklayıp götürdüler.”

“Eyvah!”

“Maalesef, evet! Peki siz buraya nasıl gelebildiniz?”

“Bir punduna getirip kaçtım. Kraliçe’nin yanına, Louvre (Luvr) Sarayı’na gitmem gerek; ama önce vaftiz babamdan oraya dönmemde bir tehlike olup olmadığını öğrenmeliyiz.”

“Ben gidip öğrenirim! Fakat siz burada kalmazsınız, adamlar her an geri gelebilirler çünkü.”

Delikanlı, hiç vakit kaybetmeden Constance’ı Athos’un evine götürdü, yedek anahtarıyla kapıyı açıp kadını içeri soktu ve kimseye kapıyı açmamasını tembihledi. Ardından hemen saraya koşup Kraliçe’nin mantocubaşısı olan vaftiz babasına olan biteni anlatarak, kaldığı evin adresini bildirdi.

D’Artagnan evine döndüğünde yardımcısı telaşla açtı kapıyı.

“Aman efendim,” dedi heyecanla, “çok kötü bir şey oldu!”

“Çabuk söyle, ne oldu?”

“Mösyö Athos tutuklandı!”

“Neden? Kim tutukladı onu?”

“Burada sizi beklerken Kardinal’in muhafızları geldiler ve onu siz sanıp tutukladılar! O da

zaman kazanıp işleri halledebilesiniz diye sesini çıkarmadı.”

“Yaşa Athos! Peki Porthos’la Aramis neredeler?”

“Bilmiyorum. Gittiğimde evlerinde yoklardı, ama her an gelebilirler çünkü haber bıraktım ikisine de.”

“Tamam,” dedi d’Artagnan. “Sen burada onları bekle. Ben de gidip Mösyö de Tréville’e olanları anlatayım ve Athos’u bir an önce haptisten kurtarması için yardım isteyeyim.”

DÜK VE KRALİÇE

D'Artagnan gece karanlığında Mösyö de Tréville'in konağına giderken, ıssız sokakta ayak sesleri duyup başını çevirince, siyah pelerinli bir kadınla silahşör üniforması giymiş bir adam gördü. Kukuletasını yüzüne kadar indirmiş olan kadın Constance'a, yüzünü mendiliyle gizleyen adamsa Aramis'e benziyordu! İçini bir sıkıntı sardı ve peşlerinden koşup önlerini kesti.

“Ne istiyog̈sunuz mösyö?” diye sordu bir adım gerileyen silahşör İngiliz aksanıyla.

“Siz Aramis değilsiniz!” diye bağırdı şaşırان d'Artagnan.

“Hayığ̈ değilim,” dedi adam eliyle delikanlıyı kenara itekleyerek. “Beni başkasıyla kağıştığ̈dığınız belli, o yüzden sizi affediyoğ̈m. Şimdi bığ̈akın da geçelim.”

“Affetmek mi? Siz kim oluyorsunuz...” diyerek kılıcını çekti siniri iyice tepesine fırlayan d’Artagnan.

Aynı anda adamın da yıldırım hızıyla kılıcını kınından çıkardığını gören pelerinli kadın, “Lütfen Milord!” diye bağırarak atıldı. Kukuletası arkaya düşünce kadının Madam Bonacieux olduğu konusunda yanılmadığını anlayan d’Artagnan, “Milord?” dedi kekeleyerek, “Ö-özür dilerim ama si-siz, yoksa?”

“Milord, Buckingham Dükü evet!” dedi Madam Bonacieux.

“Beni bağışlayın lordum!” dedi utanan delikanlı. “Sizin için ne yapabilirim? Emrinize amadeyim!”

“Cesug biğ gençmişsiniz,” diye yanıtladı Dük, “bizi sağaya kadar izleyin ve koğuyun öyleyse!”

Neyse ki üçlü bir aksilik çıkmadan saraya ulaştı ve Dük, silahşör giysisi sayesinde kolayca içeri girebildi. Madam Bonacieux, Dük’ü gizli koridorlardan geçirerek bir odaya soktu ve beklemesini söyledi.

Dük, hayatının tehlikede olduğunu biliyordu. Kraliçe’den geldiğini sandığı bir mektup

alıp Paris'e gelmiş, mektubun sahte olduğunu öğrenmiş, ama Kraliçe'yi görmeden Londra'ya dönmek istememişti. Yakışıklılığı ve gücüyle her şeyi elde edebileceğine inanan bu adam, İngiltere Kralı'nın baş danışmanıydı. Bu İngiliz asilzadesi, Kraliçe'ye görür görmez tutulup bir daha aklından çıkaramamış, onu bir kez daha görmek uğruna bu tehlikelere atılmıştı.

Aynada üstüne başına çeki düzen verirken, bir duvar halısının ardındaki gizli kapıdan süzülerek güzeller güzeli bir kadın girdi içeriye. Dük bir çılgılık attı. Gelen, Fransa Kraliçesi Anne d'Autriche'in (An Dotriş) ta kendisiydi!

“Dük, size o mektubu ben yazmadım, biliyorsunuz değil mi?” diye söze girdi hemen.

“Evet, sonğadan öğğendim,” diye yanıtladı Dük düzgün ama İngiliz aksanıyla konuştuğu Fransızcasıyla. “Yine de sizi bir anlığına da olsa göğmek için heğ şeyim feda olsun. Biliyoğsunuz, size tapıyoğum.”

“Ama ben sizi seviyorum demedim ki hiç! Ülkenizle ilişkilerimizin bozulmaması adına uygunsuz konuşmalarınıza katlandım. Ama yeter artık!” diye sözünü kesti Kraliçe. “Boş hayallere

kapılmayın ve buradan hemen gidin lütfen. Beni güç durumda bırakıyorsunuz.”

“Gideceğim ama bir şağtla.”

“Nedir?”

“Bana size ait biğ eşya, ne bileyim biğ takı, bakıp sizi hatığlayacağım biğ şey veğın.”

“Verirsem hemen gitmeye, Londra’ya dönme söz veriyor musunuz?” diye sordu her an birisinin içeriye girebileceğinden korkan Kraliçe telaş içinde.

“Evet, söz veğiyoğum!”

“Bekleyin o zaman.”

Kraliçe böyle deyip yan odaya geçti ve elinde altın işlemeli küçük bir kutuyla geri dönerek, “Alın Dük, alın ve benden bir anı olarak saklayın,” diyerek kutuyu uzattı.

Dük diz çöküp kutuyu aldı ve Kraliçe’nin elini nazik bir şekilde öptükten sonra odadan çıktı.

İŞLER KARIŞIYOR

Dük saraydan sorunsuzca ayrılıp ülkesine dönmüş, ama Kraliçe'nin maiyetindeki hanımlardan biri bu görüşmeyi Kardinal'e ispiyonlamak için haber yollamıştı.

Kardinal'in en sadık yardımcısı getirdi haberi:

“Kraliçe, Dük'le görüşmüş ve ona bir kutu vermiş monsenyör,” dedi. Şakağında bir yara izi bulunan bu adam, d'Artagnan'ın efil efil aradığı meçhul yabancıнын ta kendisiydi!

“Vay, vay!” dedi Kardinal ilgiyle, “Söyle bakalım Rochefort (Roşfor). Peki ne varmış bu kutunun içinde biliyor muyuz?”

“Kral'ın kendisine hediye ettiği on iki parçalık elmas takımı varmış efendim.”

Kardinal'in yüzünde bir tebessüm belirdi. Kraliçe'yle Kral'ın arasını bozmak için bundan

daha iyi bir fırsat olamazdı! Hemen adamlarından birini yanına çağırdı ve eline bir mektup tutuşturdu.

Mektup şöyleydi:

“*Milady,*

Dük’ün katılacağı ilk baloya siz de gidin. Dük ceketine on iki parça elmas takacak. Yanına yaklaşıp, sezdirmeden iki elması alın ve bana haber yollayın.”

“Bu mektubu al ve acilen Londra’ya, Milady’ye götür!” diye emretti adama.

Bu arada Athos komutanın araya girmesiyle hapisten çıkmış, işlerin aslını öğrenmek isteyen Kardinal, d’Artagnan’ın tutuklanan ev sahibini yanına çağırıp ağzını aramıştı. Mösyö Bonacieux bencillik, pintilik, kaypaklık gibi bir takım olumsuz özellikleri kişiliğinde toplamış bir adamdı. Madam Bonacieux’nün saray entrikalarına karıştığını duyunca öyle korktu ki, onunla vaftiz babasının ricası üzerine evlendirildiği güne lanet okuyarak, karısının casusluğunu yapmayı kabul etti. Tabii bunda Kardinal’den aldığı altınların da büyük rolü vardı.

Böylelikle haber kaynaklarına bir yenisini eklemekten memnun olan Kardinal, soluğu Kral'ın yanında aldı.

“Majesteleri,” dedi, “Buckingham Dükü’nün Paris’te olduğunu, ancak bugün ülkesine geri dönmek için ayrıldığını size bildirmek isterim.”

“Buraya niye gelmiş ki?” diye bağırdı çok sınırlanan Kral. Dük’ün Kraliçe’ye olan hayranlığıyla ilgili dedikodulardan haberi vardı ve Kraliçe’nin ona karşılık verdiğinden şüpheleniyordu.

“Siyasal amaçlarla kuşkusuz,” diye yanıtladı Kardinal. “Biliyorsunuz ki İngiltere, düşmanlarımızla birlik olup Fransa’ya savaş açmak istiyor.”

“Sanmam!” dedi Kral kuşkuyla. “Kraliçe’yle görüşmeye gelmiş olmasın sakın?”

“O nasıl söz!” dedi Kardinal sanki Kraliçe’nin tarafını tutarmış gibi yaparak. “Gerçi bu sabah Kraliçe’mizin gözleri ağlamış gibi şiş imiş ve bütün gün mektup yazmış, ama bunun mutlaka başka bir nedeni vardır.”

Bilerek söylenen bu sözler Kral’ın kuşkularını daha da artırdı. Bu bir aşk mektubu olabilirdi! Kral adalet bakanına, Kraliçe’nin odasını ara-

masını ve yazdığı mektubu bulup getirmesini emretti. Bu arama kuşkusuz çok gurur kırıcıydı ve Kraliçe'nin mektubu kardeşi İspanya Kralı'na yazdığı ortaya çıkınca; Kardinal durumdan yararlanmak için atıldı.

“Kraliçe'ye haksız yere çok sert davrandınız majesteleri,” dedi. “Bence gönlünü almak için bir şeyler yapsanız iyi olur.”

“Evet ama ne yapabilirim?”

“Bir balo düzenleyebilirsiniz mesela. Kraliçe baloları sever. Üstelik ona doğum günü hediyesi olarak verdiğiniz elmasları takma fırsatı bulacağı için de memnuniyet duyacaktır.”

“Öyle olsun bakalım! Sence ne zaman yapalım bu baloyu?”

Kardinal tarihi belirlemek için birkaç gün izin istedi. Aslında Milady'den haber bekliyordu.

Elmasların alındığını bildiren mektup eline geçince, kadının Paris'e dönmesi için gerekli süreyi hesaplayıp, “Bugün 20 Eylül... Sizin için de uygunsa, 3 Ekim'de düzenleyelim baloyu majesteleri,” dedi Kral'a. “Fakat Kraliçe Hazretleri'ne hatırlatın da mutlaka o gece elmaslarını taksın.”

ELMASLAR

Kardinal'in elmas konusunu iki kez hatırlatması Kral'ı şüphelendirmişti. Bunun altında bir bit yeniği olduğunu düşünerek hışımla Kraliçe'nin yanına gitti.

“Madam,” dedi soğuk bir tavırla, “size yakında bir balo düzenleyeceğimizi bildirmeye geldim. Baloya tören giysilerinizi kuşanıp, size hediye ettiğim elmasları takarak gelmenizi bekliyorum.”

Kraliçe'nin yüzü kireç gibi oldu. Bunu fark eden Kral, Kraliçe'nin bir açığını yakaladığını anlayarak daha da üzerine gitti.

“Geleceksiniz değil mi?”

“Evet.”

“Elmaslarınızı takarak.”

“... Fakat bunu söylemenizi Kardinal mi istedi?”

“O veya değil, ne fark eder?” diye sert çıktı Kral. “Takmanızı istiyorum.”

“Tamam majesteleri...”

Kral geldiği gibi hışımla gitti. Başından aşağı kaynar sular dökülen Kraliçe, “Sonum geldi!” diye mırıldandı ağlayarak. “Kardinal her şeyi öğrenmiş! Elmasları geri alamazsam Kral da öğrenmiş olacak!”

Bu sırada “Sizin için ne yapabilirim?” diye sordu çok tatlı bir ses.

Başını kaldıran Kraliçe, çamaşırcısı Constance Bonacieux’yü gördü. “Ah!” dedi hıçkırarak, “Etrafımdaki herkes bana ihanet ediyor. Sana güvenebilir miyim?”

“Sizin için canımı vermeye hazırım,” dedi Constance içtenlikle. “Lütfen bu kez de bana güvenin. Kral’ın az önce söylediklerine yan odadan kulak misafiri oldum. O gece Dük’e verdiğiniz altın işlemeli kutuda elmaslar vardı değil mi?”

“Bu bir felaket! Evet!” dedi korku içindeki Kraliçe. “Onları geri almam gerek!”

“Size yardım edeceğim! Fakat kendi el yazınızla, mührünüzü taşıyan bir mektup yazmalısınız Dük’e. Bu, işleri kolaylaştıracaktır.”

Kraliçe hak verdi. Mektubu yazıp, yol masrafları için kullanmak üzere bir yüzükle birlikte uzatırken, “Sana güveniyorum,” dedi. “Hayatımı, onurumu kurtaracaksın. Teşekkürler.”

Kocasından yardım istemeyi düşünen Constance hemen eve koştu ve Mösyö Bonacieux’yü Kardinal’den aldığı para kesesi elinde, gelecekte çok zengin olma hayalleri kurarken buldu.

“O kese de nereden çıktı?” diye sordu hayretle.

“Yüce Kardinal ve sağ kolu Rochefort Kontu verdiler,” dedi adam ağzı kulaklarında. “Artık onların hizmetindeyim!”

“Ne diyorsunuz! Yüce Kardinal ha! Rochefort Kontu’na beni kaçırmaması için talimat veren kişinin ta kendisi o!”

“Olabilir. Kardinal böyle istediye bir bildiği vardır...”

“Demek para karşılığı, eşinizi kaçıran kişilerin hizmetine girecek kadar alçaldınız!” diye bağırdı genç kadın öfkeyle. “Korkak, cimri ve bön olduğunuzu biliyordum ama bu kadar onursuz olduğunuzu tahmin etmezdim!”

Beş yıl önce daha on sekizindeyken evlendirildiği ve pek sevemediği kocasının bu davranışı onu büyük hayal kırıklığına uğratmıştı.

“Ne demek istiyorsunuz?” dedi eşini ilk kez bu kadar öfkeli gören adam şaşkınlıkla.

“Size acıyorum,” diye yanıtladı genç kadın, “ve bir mektubu Londra’ya götürmenizi isteyecektim, ama bunu yapamayacağınızı görüyorum.”

“Mektup mu?” diye sordu Kardinal’e gizli bilgiler götürüp tekrar para alabileceği bir anda aklına gelen adam. “Kime gidecekti bu mektup?”

“Önemi yok, unutun gitsin,” diye yanıtladı genç kadın konuyu kapayarak.

ZORLU GÖREV

D'Artagnan konuşmaları yukarı kattan duymuştu. Ev sahibi çıkınca hemen aşağı inip göreve talip oldu. Böylece hem Kraliçe'ye hizmet etmiş hem de Constance'a yardım etmiş olacaktı. Mektubu kaptığı gibi izin almak için Mösyö de Tréville'in yanına koştu. Kraliçe'nin onurunu kurtarmak için Londra'ya gitmesi gerektiğini, işin içinde Kardinal'in parmağı olduğunu ama olay majestelerinin bir sırrıyla ilgili olduğundan, nedenini açıklama konusunda kararsız kaldığını söyledi.

“İşte şimdi bir kez daha gözüme girdiniz,” dedi komutan. “Verilen sırrı saklamak en büyük meziyettir! Ama sizden bir ricam var. Lütfen yanınıza Athos, Porthos ve Aramis'i de alarak gidin.”

“Peki ama neden?” diye sordu d’Artagnan.

“Çok cesursunuz genç adam, ama Kardinal’in her köşe başında casusları vardır,” diye açıkladı komutan. “Ancak dört kişi yola çıkarsanız biriniz hedefe ulaşabilir. Dördünüze birden izin veriyorum ve bu işi birlikte başaracağınıza inanıyorum!”

Böylece d’Artagnan, üç silahşöre gizli bir görev için Londra’ya gitmeleri gerektiğini söyledi ve Kraliçe’nin sırrına sadık kalıp, bunu arkadaşlarına dahi açıklamadı.

“Cebimde bir mektup var,” dedi yalnızca. “Ben ölürsem onu biriniz alacak; o ölürse bir diğeriniz ve sağ kalan son kişi, üzerindeki adrese götürecektir.”

Her görevde bağlılık yemini etmiş olan üç arkadaşı da görevi hiç sorgulamadan kabul edip, hemen o gece yola koyuldular. Ellerindeki parayı dörde bölüp paylaşmış, yardımcılarını yanlarına almışlardı.

Konakladıkları ilk handa, Kardinal’in bir casusu Porthos’a sataşp kılıcını çekti. İşleri çok acele olduğundan, “Siz gidin, ben bundan kurtulup size yetişirim,” diyen Porthos’u orada bırakıp yola devam ettiler.

Birkaç saat yol almışlardı ki bir başka tuzağa yakalanarak, kurşun yağmuruna tutuldular. Omuzundan vurulan Aramis bir süre dişini sıkıp yola devam etti, ama durumu giderek kötüleşince onu da yardımcısıyla birlikte yol üstündeki bir hana bırakmak zorunda kaldılar.

Ertesi gün konakladıkları handan ayrılırken, hancı verdikleri paranın sahte olduğunu söyleyerek olay çıkarınca; iri yarı dört adam Athos'un üzerine çullandı. "Bu da bir tuzak!" diye bağırdı Athos, "Sen atına atlayıp kaç, ben sana yetişirim!"

Yardımcısıyla tek başına kalan d'Artagnan arkadaşlarını geride bıraktığı için içi kan ağlasa da, hemen Londra'ya yetişmesi gerektiğinden hızla yola koyuldu. Atlarını dörtlüyle koştu-rarak, Calais (Kale) Limanı'na vardılar. Manş Denizi'ni aşp İngiltere'ye geçmek için gemi ararken, genç bir beyefendinin kaptanla konuşmasına şahit oldular.

"Acelem var," diyordu beyefendi, "ne zaman kalkıyorsunuz?"

"İzniniz var mı? Kardinal ülkeden ayrılma yasağı koydu da."

“Özel iznim var. Bakın işte burada.”

“Tamam ama önce liman müdürüne onaylatıp getirmeniz gerekiyor.”

Bunu duyunca izinsiz gemiye binemeyeceklerini anlayan d’Artagnan, hemen genç beyefendinin yanına yaklaştı.

“Sizden bir ricam olacak,” dedi.

“Kimsiniz, ne istiyorsunuz?” diye yanıtladı şaşırان beyefendi.

“Hemen İngiltere’ye geçmem gerekiyor, o yüzden izin kâğıdınızı istiyorum.”

“Şaka yapıyor olmalısınız!”

D’Artagnan şaka yapmıyordu. Hemen kılıcını çekti ve kıyasıya bir düellonun ardından genç beyefendiyi bayıltıp, kâğıdı aldı.

Bu beyefendi, Wardes Kontu’ydu ve Kardinal’in sadık adamlarındandı. Bu engeli de aşan d’Artagnan vakit kaybetmeden belgeyi imzalatıp, ilk gemiyle İngiltere’ye geçti ve Londra’ya ulaşıp Dük’ün şatosuna vardı.

D’Artagnan’ı hemen hatırlayan Dük, Kraliçe’nin mektubunu okur okumaz odasına koştu. Orada altın kakmalı kutu, Kraliçe’nin mükemmel bir portresinin altındaki konsolda duruyordu.

“Alın,” dedi kutuyu açıp mavi bir kurdelenin üzerinde parlayan elmasları delikanlıya uzatan Dük, “hemen majesteleğine götürün.”

Fakat aynı anda korkunç bir çığlık attı.

“Fakat bunlağ eksik!” dedi şaşkınlık içinde. “Kağdinal yine yapacağını yaptı! Baksanıza biği makasla keseğek iki tanesini çalmış!”

“Fakat kim çalmış olabilir?” diye sordu dehşete kapılan d’Artagnan.

“Winteğ Kontesi olmalı,” diye yanıtladı Dük. “Birkaç gün önce katıldığım baloda yanıma yaklaştı. O da Kağdinal’in casusuymuş demek!”

“Çoktan kayıplara karışmıştır.”

“Evet, kuşkusuz... Peki bu balo ne zaman yapılyoğ?”

“Beş gün sonra...”

Bunu duyan Dük hemen kuyumcusunu yanına çağırıp iki gün içinde elmasların tıpatıp ay-nısından iki tane hazırlamasını emretti.

“Bu, çok kısa bir süre!” dedi hemen gelen kuyumcu, “ama sizin için gece gündüz çalışıp yetiştirmeye çalışacağım.”

“Elmas işi halloldu. Şimdi, çalınanların Pağis’e geği götürülmesini engellememiz lazım,” diyen

Dük sekreterini çağırarak, “Sınırları kapatın! Bundan böyle limanlarımızdan iznim olmadan gemi ayrılmayacak!” diye emretti ve “Fğansa’ya savaş ilan ediyogum!” diye açıkladı d’Artagnan’a.

Savaş kararının bu kadar çabuk alınabilmesine ve on binlerce insanın yaşamının iki dudaktan çıkan sözcüklere bağlı olmasına hayret eden delikanlı, birdenbire düşman haline gelen bir ülkede bulunmaktan rahatsızlık duyarak kuyumcunun işini bitirmesini bekledi.

D’Artagnan üçüncü gün birbirinden ayırt edilemeyen on iki elmasla gemiye binmiş, Fransa’ya geri dönüyordu ama acaba zamanında varabilecek miydi?

BALO

3 Ekim sabahı bütün Paris, Kral'ın o akşam vereceği baloyu konuşuyordu. Bütün gün hazırlıklarla geçti. Nihayet saat geldi ve Kraliçe alkışlar içinde balo salonuna girdi. Yorgun ve üzgün olduğu her halinden belli olan Kraliçe'yi görünce, günlerdir bu anı bekleyen Kardinal'in dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi – Kraliçe elmaslarını takmamıştı!

Çok sinirlenen Kral hemen Kraliçe'nin yanına giderek, "Sizden rica ettiğim halde elmaslarınızı takmamışsınız!" dedi sertçe.

"Bu kalabalıkta düşürürüm ya da kaybederim diye korktum," diye yanıtladı Kraliçe, "ama majesteleri dilerse hemen birini gönderip aldırabilirim."

“Bir an önce aldırın,” dedi sesinin öfkeden titremesini bastıramayan Kral. Kraliçe selam verip ayrılır ayrılmaz, Kardinal elinde bir kutuyla Kral’a yaklaştı. Kutuda iki elmas parıldıyordu.

“Bunun anlamı nedir?” diye sordu Kral şaşırarak.

“Hiç,” diye yanıtladı Kardinal, “şayet Kraliçe on elmasla geri dönerse, diğer ikisini kimin çalmış olabileceğini sormanızı öneririm.”

Kral ağzını açtı ama daha bir şey demesine fırsat kalmadan salondan hayranlık dolu alkışlar yankılandı: Kraliçe gösterişli tören giysisinin üzerinde parlayan göz alıcı elmaslarıyla salona girmişti.

Uzaktan kaç elmas olduğunu sayamayan Kral, Kraliçe’ye yaklaşıp, “Beni kırmadığınız için teşekkürler ama sanırım iki elmasınız eksik. Buyurun işte buradalar!” diyerek kutuyu uzattı.

“Ah, majesteleri!” dedi Kraliçe çok şaşırmış gibi yaparak, “demek bana iki elmas daha veriyorsunuz. Böylece on dört elmasım oluyor!”

Kraliçe’nin göğsündeki kurdelede gerçekten de on iki elmasın tam takım parlamakta olduğunu gören Kral, sinirden dudağını ısırarak Kardinal’e döndü:

“Bu da ne demek oluyor? Açıklayacak mısınız?”

“Bu elmasları,” diye toparlamaya çalıştı çok bozum olan Kardinal, “Kraliçe’imize armağan etmek istiyor fakat çekiniyordum. Ben de bu yola başvurdum.”

Kraliçe zafer kazanmış bir şekilde Kardinal’e gülümsedi.

“Lütfettiniz,” dedi muzipçe, “bu iki elmas size diğer on ikisinden daha pahalıya patlamış olmalı.”

Balodan sonra Constance Bonacieux, d’Artagnan’a bir yüzük verdi. Kraliçe’nin teşekkür için gönderdiği hediye idi bu.

Yüzüğü parmağına takan delikanlı, “Her zaman emrinize amadeyim. Kraliçe’nin başka bir isteği var mı?” diye sordu.

“Eve döndüğünüzde bir not bulacaksınız. Şimdi gidin,” dedi genç kadın.

UYARI

D'Artagnan eve koşarak döndü ve “Bana bir not bırakan oldu mu?” diye sordu yardımcısına.

“Bırakan olmadı ama...” dedi Planchet kuş-kulu bir ifadeyle.

“Ama ne?”

“Odanızda oraya nasıl geldiğini bilmediğim bir zarf buldum.”

Delikanlı odaya koşup, yatağının üzerine bırakılmış olan zarfı yırtarcasına açtı.

“Size minnettarım ve teşekkürlerimi sunmak istiyorum. Yarın akşam saat onda aşağıdaki adreste olun. C.B.” yazıyordu içindeki notta.

“C.B.” Constance Bonacieux olsa gerekti. Zarfın oraya nasıl gelmiş olabileceğine kafa yormadı bile.

Ertesi akşam çıkarken kapıda ev sahibiyile karşılaştı.

“Aceleniz var gibi. Nereye böyle?” diye sordu adam.

“Bir davete bekleniyorum, gecikebilirim,” dedi delikanlı.

Yüzünden belli belirsiz bir gölge geçen ev sahibi “İyi eğlenceler,” diye söylendi arkasından karanlık bir sesle. Neşeyle uzaklaşan delikanlıysa bunu duymadı bile.

Önce Mösyö de Tréville’e uğradı ve yolda neler olduğunu kısaca anlattıktan sonra, üç silahşörden haber alıp almadığını sordu.

“Hayır, ben de size aynı soruyu soracaktım,” diye yanıtladı komutan. “Londra’dan yalnız döndünüz demek. Peki, parmağınızdaki elmas yüzük de mi oradan? Dikkat edin, düşmandan gelen hediye hayır getirmez.”

“Ama bu bir düşmanın değil, Kraliçe’nin hediyesi,” diye açıkladı delikanlı.

“Vay vay!” diye şaşırdı komutan. “Benden size tavsiye ya taşını içe çevirin ya da iyisi mi gidip bir kuyumcuya satın onu! Bu tür yüzükler taşralı delikanlıların annelerinin çekmecesinden

çıkılmaz. Kardinal, Kraliçe'ye yardım ettiğinizi hemen anlayacaktır.”

“Tehlikede olduğumu mu düşünüyorsunuz?”

“Şöyle diyeyim, fitili yanan dinamit kutusunun üzerinde uyuyan adam sizden daha güvencedir!”

“Demeyin!”

“İşin şakası yok, çok dikkatli olun! Kardinal bu oyunu yanınıza bırakmayacaktır. On yaşında çocuk bile olsa kimseyle düello etmeyin! Köprüden mi geçeceksiniz, taşlarını kontrol edin! Yollarda kendinizi kollayın, her an tepenize bir şey düşebilir... Bence bir an önce gidip arkadaşlarınızı bulun ve sizi koruması için yardımcınızı yanınızdan ayırmayın!”

Bu öğütleri alan d'Artagnan düşüncelere dalmış bir halde mektupta yazan adrese yollandı.

Şehrin dışında ıssız bir bahçede bulunan köşkün, biri hariç bütün pencereleri kapalıydı ve yalnızca birinci kattaki bu odadan hafif bir ışık yayılıyordu. Biraz erken gelmiş olan d'Artagnan bahçenin kuytusuna gizlenip bekledi. Çıt çıkmıyordu. Yarım saat... bir saat geçti ama hiçbir hareket olmadı. Nihayet saat on biri vurunca

sabrı taşan delikanlı pencerenin yanındaki ağaca tırmanıp içeriye bakmaya karar verdi ki, ne görsün! Oda savaş alanına dönmüştü! Camlardan biri kırılmış; masa devrilip, üzerine kurulu sofra yerlere saçılmıştı. Biri Constance'ı kaçırmıştı!

ARKADAŞLARIN İZİNDE

D'Artagnan kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarparak etrafı incelerken, yerde yırtılmış bir kadın eldiveni buldu. Ezilen çimenlerin arasındaki çamur, ayak izleriyle doluydu; yolda ise nal izlerine karışmış tekerlek izleri belirgindi.

Bütün bu incelemeleri yaparken komutanın uyarıları aklında olduğundan, sürekli etrafına bakınan delikanlı, yakındaki kulübenin penceresinde bir baş görür gibi olunca hemen o tarafa koştu. İçerideki yaşlı adam önce konuşmak istemediyse de biraz üsteleyince gördüklerini anlattı: İnce uzun, siyah saçlı, beyefendi görünümlü bir adamla, kısa, şişman, kır saçlı bir adam atlı arabayla gelmişler, kadını zorla kaçırıp götürmüşlerdi.

Üzüntüden ne yapacağını şaşırarak d'Artagnan, atına atladığı gibi Mösyö de Treville'in yanına gitti.

"Hmm," dedi olanları dikkatle dinleyen komutan, "bu işte Kardinal entrikası kokusu alıyorum!"

"Peki ne yapacağız?"

"Şimdilik siz bir şey yapmayın. Hemen Paris'ten ayrılıp arkadaşlarınızı aramaya gidin. Ben Kraliçe'yle görüşüp, olanları anlatacağım. Mutlaka yardım edecektir."

D'Artagnan komutanın sözünün eri olduğunu bildiğinden, teşekkür ederek yanından ayrıldı ve hemen eve koştu. Kapıda ev sahibi, meymenetsiz bir suratla karşıladı delikanlıyı.

"Oo, sabahın yedisinde, çizmeleriniz çamura bulanmış halde nereden dönüyorsunuz bakalım?" diye sordu.

Bu sözleri duyunca gözlerini istemsizce adamın ayakkabılarına indiren d'Artagnan, onların da çamurla kaplı olduğunu gördü ve zihninde bir şimşek çaktı. Kır saçlı, kısa, şişman ve ayakkabıları çamurlu adam! Demek dün gece Constance'ın kaçırılmasına yardım eden kişi, bizzat kendi kocasıydı!

Sefil adamın boğazına sarılma isteğini güçlkle bastırarak “Sizin ayakkabılarla paçaların da ciddi bir fırçalanmaya ihtiyacı var ha, Mösyö Bonacieux?” dedi “Artık nereye gittinizse...”

Adamın yüzü bembeyaz oldu. Konuyu geçiştirmek için bir şeyler uydurmaya girişti, ama bir an önce yola çıkmak isteyen d’Artagnan onu daha fazla dinlemeyip yardımcısını bulmaya gitti.

Bir saat sonra d’Artagnan ve yardımcısı atlarına binmiş, arkadaşları için birer atı da eyerleyerek yedeğe almış halde Paris’ten çıkıyorlardı.

Çok geçmeden Porthos’u düello ederken bıraktıkları hana ulaştılar. Porthos göğsünden kılıç yarası aldığı için handan ayrılamamış, bu arada bol bol yiyip içmiş ve borcu hayli kabarmıştı. Arkadaşının neredeyse tamamen iyileştiğini görerek sevinen d’Artagnan, “Haydi dostum,” dedi, “hesabınızı kapayın da Aramis’le Athos’u aramak için yola çıkalım.”

“Çok isterdim ama bu, ne yazık ki olanaksız,” diye yanıt verdi Porthos, tavşan yahnisini mi yoksa keklik kızartmasını mı önce yese diye düşünürken. “Bir iskambil oyununda tüm para-

mı kaybettim. Bir dostumdan para bekliyorum, ancak o zaman borcumu kapayabileceğim. Üstelik atım bile elden çıktı, yaya kaldım.”

“O zaman şimdilik hoşça kalın,” dedi d’Artagnan. “Yedekteki atlardan birini size bırakıyorum. Dönüşte sizi alırız.”

Bir sonraki durak Aramis’i bıraktıkları han oldu. Yarası henüz tam olarak iyileşmemiş olan ve o sırada iki din adamıyla toplantı halinde bulunan Aramis, arkadaşını gördüğüne çok sevindi.

“Hoş geldiniz sevgili d’Artagnan,” dedi. “Beyefendilerle tezimle ilgili birkaç konuyu tartışıyoruz. Siz de katılmaz mısınız?”

“Teziniz mi? Ne tezi?”

“Eskiden papaz okulunda öğrenci olduğumu, silahşörlüğü geçici bir görev olarak yaptığımı biliyorsunuz. Bu da papazlığa kabul töreninden önce vermem gereken tez.”

Tartışmaya geri dönüldü.

“*Utraque manus in benedicendo clericis inferioribus necessaria est.*”

...

“*Prorsus admirabile!*”

...

“Quemadmodum minter cœlorum immensitatem.”

Bu gibi cümlelerin birbirini izlediği konuşmayı bir süre dinleyen ama tek kelime Latince bilmediği için hiçbir şey anlayamayan d'Artagnan, “Dostum Aramis,” dedi, “Ne yazık ki benim gibi kılıç adamlarının bu konularda söyleyecek sözleri pek değersiz kalır. İyisi mi ben Athos’u aramaya gideyim, siz de bu arada iyileşmeye bakın. Dönüşte görüşmek üzere.”

Atların ikincisini de burada bıraktıktan sonra tekrar yola koyuldu.

ATHOS'UN SIRRI

D'Artagnan yol boyu kötü düşüncelerle boğuştu. Güzel Constance şimdi ne durumdaydı acaba? Kardinal'in adamları nereye götürmüşlerdi onu? Ya Athos? Her tehlikeye düştüğünde bir an duraksamadan kendini feda eden sadık dostu ne haldeydi?

“Zavallı Athos,” dedi yardımcısına, “belki de benim yüzümden canından oldu. Nedenini bile bilmediği bu tehlikeli işe ben sürükledim onu.”

“Doğru, kendisine can borcumuz var,” diye yanıtladı Planchet. “Biz kaçabilelim diye kılıcıyla öyle bir atıldı ki, yirmi adama bedeldi!”

Bunun üzerine atlarını dörtmala kaldırıp, saat on bire doğru o uğursuz hana vardılar. D'Artagnan hemen hancıyı bulup, “Beni tanıdınız mı?” diye sordu.

“Hayır beyefendi o onura eriştiğimi hatırlamıyorum.”

“İki hafta önce kalpazanlıkla suçladığınız beyefendi nerede diye sorsam hafızanız yerine gelir mi acaba?”

Bir anda yüzünün kanı çekilen hancı, “Tamam hatırladım!” dedi. Delikanlının tehditkâr ifadesi öyle korkutucuydu ki, hancı “Aman efendim,” diye devam etti, “o gün ben çok büyük bir hata işledim! Ama şimdi bedelini misliyle ödüyorum.”

“Anlatın!”

“Bana sizler daha buraya varmadan önce, ‘hanınıza kalpazanlar gelecek’ diyerek eşkâlinizi vermişlerdi. Ben de sandım ki...”

“Bunları bırakın da arkadaşım nerede onu söyleyin!”

“Arkadaşınız mösyö... böyle diyorum çünkü kendisi bize adını hiç bahşetmedi...”

“Evet, ne oldu ona? Yaralı mı? Öldü mü? Söylesenize!”

“Arkadaşınız mösyö o gün önüne çıkanı yere sererek kendini öyle bir savundu ki... hatta o arada ben de kafama gelen bir darbeye bayılmışım...”

“Sadede gelsenize beyefendi!”

“Neyse efendim, arkadaşınız mösyö kılıç sallayarak geri geri giderken, açık olan kilerin kapısından içeri girip kendini oraya kilitledi.”

“Sonra? Anlatın!”

“Sonra efendim, ben valiye gidip olanları anlatınca vali çok kızdı. Kendisinin olaydan haberi olmadığını, Kral’ın silahşörünü hemen salıvermezsem başıma büyük iş alacağımı söyledi.”

“Evet?”

“Kapıyı açmak için koşup geldim fakat arkadaşınız mösyö oradan çıkmak istemiyor, bunun bir tuzak olduğunu söylüyor.”

“Yani iki haftadır aç biilaç kilerde kapalı mı?”

“Ah efendim ah, hiç aç biilaç olur mu? Bizim bütün erzakımız kilerde durur. İki haftadır yardımcısıyla birlikte kilerde ne var ne yoksa yiyip içiyor, bizse müşterilerimize yiyecek içecek sunamıyoruz.”

“Kral’ın dürüst silahşörlerine iftira atmanın cezası budur işte!” dedi gülmekten kendini alıkoymayan d’Artagnan.

“Haklısınız da bu kadar ceza yetmez mi?” diye yakındı hancı. “Lütfen arkadaşınızı çıkma-

ya ikna edin. Yoksa birkaç güne kalmaz topu atacağız!”

Zaten bir an önce dostunu görmek isteyen d'Artagnan kilerin kapısına gidince, Athos kapıyı açıp çıktı. Hancıyla anlaşma sağlandıktan sonra iki dost sofraya oturdular. D'Artagnan silahşörlerin yokluğunda Paris'te olanları kısaca anlatıp, “Ben dünyanın en mutsuz adamıyım,” dedi hüüzünle.

“Sen mi?” diye sordu Athos, “Niye?”

Delikanlı önce kalbini açmak istemese de dostunun ısrarı üzerine Madam Bonacieux'ye hayran olduğunu ve kaçıırılmasına ne kadar üzüldüğünü itiraf etti.

“Boş işler bunlar dostum, hepsi boş!” dedi dikkatle dinleyen Athos melankolik bir ifadeyle. “Önemli olan hanımın kaçıırılması.”

“Şimdi boş diyorsunuz ama, siz de bir kadını çok sevmiş olsanız böyle demeyecektiniz.”

“O zaman size bir aşk hikâyesi anlatayım da niye boş dediğimi anlayın.”

“Sizin mi başınızdan geçti bu hikâye?”

“Benim veya bir dostumun, ne fark eder?”

D'Artagnan kulak kesildi.

“Bir dostum... ben demiyorum bakın... dostum olan bir kont... yirmi beşindeyken melekler kadar güzel bir genç kıza aşık oluyor. Papaz olan ağabeyiyle birlikte yaşıyor kız. Kasabada kimse nereden geldiklerini bilmiyor, ama iyi bir aileden geliyor gibi göründüklerinden kimse fazla araştırmıyor. Kasabanın derebeyi olan kont –yani dostum– kıza öyle tutuluyor ki, hemen onunla evleniyor. Budala! Sersem!”

“Niye öyle diyorsunuz, çok seviyormuş işte...”

“Bekleyin... kız şatodaki yaşama iyi ayak uyduruyor doğrusu fakat bir gün...”

“Evet?”

“Birlikte ava gittikleri bir gün kız attan düşüp bayılıyor ve kont onu ayıltmaya çalışırken, giysisi sıyrılınca omuzunda ne görüyor dersiniz?”

“Ne görüyor?”

“Bir zambak damgası!”

“Ne diyorsunuz! Suçlulara yapılan zambak damgalarından mı yani?”

“Öyle...”

“Korkunç!”

“Ya... o melek yüzlü genç kız bir suçluymuş ve kocasına hep yalan söylemiş meğer!”

“Kont ne yaptı peki?”

“Kan beynine sıçradı ve hiç beklemeden suç-
luya cezasını verdi!”

“Olamaz! Öldü mü kız yoksa?”

“Kuşkusuz.”

“Ama bu bir suç!”

“Evet suç...” diye yanıtladı yüzünün rengi
iyice solmuş olan Athos. “Fakat derebeylerinin
arazileri içinde yargılama yetkisi olduğunu unu-
tuyorsunuz.”

Ne diyeceğini bilemeyen d’Artagnan, ağzı
açık kalakaldı.

“Ya işte böyle,” diye devam etti Athos, “bu
hikâyenin üzerine sevgiden aşktan elimi eteğimi
çektim ben.”

Böyle deyip başını ellerinin arasına aldı, bir
daha da ağzını açmadı.

İLGİNÇ BİR RASTLANTI

Ertesi gün d'Artagnan ile Athos dönüş için yola çıktılar. Aramis ve Porthos'u da kaldıkları hanlardan alarak Paris'e ulaşınca, hemen Mösyö de Tréville'in konağına gittiler. Komutan, Kral'ın 1 Mayıs'ta düzenleyeceği seferde d'Artagnan'ın da silahşörler arasına katılması için izin almayı başarmıştı. Sefere katılabileceğini öğrenen delikanlı çok sevindi. Dört arkadaş, hemen gerekli hazırlıkları yapmaya giriştiler.

D'Artagnan'ın tek üzüntüsü, Constance'ın hâlâ ortalarda olmamasıydı. Genç kadının kaçırıldığını Mösyö de Tréville'den öğrenen Kraliçe, yerini öğrenmek için elinden geleni yapacağına söz vermişti ama delikanlının içi hiç rahat değildi. İyi kalpli Constance'ı bulmak için dünyanın

öte ucuna giderdi ama yusuvarlak dünyamızın öyle çok ucu vardı ki, hangisine gideceğini kestiremiyordu.

Genç kadının izini bulmak ümidiyle dolaştığı günlerden birinde, Kardinal'in adamının handa “Milady” diye hitap ettiği gizemli kadın çıktı karşısına. Arabasının penceresinden başını çıkarmış, şık giyimli bir atlıyla İngilizce konuşuyordu. Ne dedikleri anlaşılmıyordu ama kadının ses tonundan ve yelpazesini hışımla çarpıp bin parçaya ayırmasından, hararetli bir tartışma içinde oldukları belliydi.

Adamın kahkahayla gülmesi üzerine kadının iyice çileden çıktığını gören d'Artagnan dayanmayıp arabanın diğer yanına gitti.

“Madam,” dedi şapkasını çıkarıp kibar bir selam vererek, “izin verirsiniz size yardım etmek isterim. Emredin, sizi öfkелendiren bu beye dersini vereyim.”

Milady şaşırarak delikanlıya döndü ve “Bunu memnuniyetle kabul ederdim mösyö,” dedi gayet akıcı bir Fransızcayla, “şayet tartıştığım kişi ağabeyim olmasaydı.”

“Bu saygısız kim oluyor da işimize karışıyor?” diye bağırdı atlı öte yandan hiddetle, “Çekilip yoluna gitse ya!”

“Saygısız size benzer,” diye yanıtladı d’Artagnan, “ve canım nerede isterse orada durabilirim.”

Tartışmanın uzayacağını anlayan Milady arabacıya atları sürmesini emrederek son hızla oradan ayrılınca, iki adam karşı karşıya kaldı.

“İsterseniz sorunu kılıçlarımızla çözelim!” dedi delikanlı.

“Hay hay!” diye yanıtladı atlı. “Yalnız kimle dövüşeceğimi bilmek isterim.”

“Ben Kral’ın muhafız birliğinden Gaskonyalı d’Artagnan, ya siz?”

“Ben de Sheffield (Şeffiyld) Baronu, Winter (Vinter) Lordu.”

Düello yeri ve zamanı belirlendi. Athos, Portos ve Aramis her zamanki gibi arkadaşlarını yalnız bırakmadılar. D’Artagnan, kıyasıya bir dövüşün ardından kontun kılıcını bir hamlede savurup attı ve kendi kılıcını silahsız kalan adama yönelterek, “Şimdi elimdesiniz, istesem sizi öldürebilirim ama kız kardeşinizin hatırı için sizi bağışlıyorum,” dedi.

Lord onurlu, iyi yetişmiş bir gençle karşı karşıya olduğunu anlamıştı. Kalkıp delikanlıya sarılarak “İzin verirseniz bundan böyle size dostum diyeceğim genç adam,” diye yanıtladı, “ve dilerseniz hemen bu akşam sizi kız kardeşim Winter Düşesi Lady Clarick (Klerik) ile tanıştıracayım. Sarayda çok tanıdığı vardır, ileride size yardımcı olabilir.”

Çok sevinen d’Artagnan daveti kabul etti. Böylelikle bu güzel kadının gizemini çözebilecek ve kim bilir belki de Constance’ın kaçırılmasıyla ilgili bir ipucu bulabilecekti.

Milady, d’Artagnan’ı çok nazik karşıladı. Winter Lordu düelloyu ayrıntılarıyla anlatıp, delikanlının dövüşün sonunda onu silahsız bıraktığını söyledikten sonra “Ve işte bu genç adam sizin hatıranız için canımı bağışladı,” diye bitirdi sözlerini. “Lütfen ona teşekkür ediniz.”

D’Artagnan, genç kadının yüzünün bir gölgeyle karardığını, kaşlarının bir anlığına hafifçe çatıldığını ve dudaklarının tuhaf bir gülümsemeyle kıvrıldığını ürpererek fark etti; ama Milady’nin sesi, yüzünden geçen bu anlık ifadelerin aksine çok yumuşak çıktı.

“Size minnettarım,” dedi, “ve bunun karşılığını alacağınızdan hiç kuşkunuz olmasın.”

O akşam sohbetle geçti. Milady, “ağabeyim” dediği Winter Lordu’nun aslında kayınbiraderi olduğunu, kendi eşi olan Winter Dükü ölünce dul kaldığını anlattı. Öyle akıcı konuşuyordu ki, bir İngiliz’in Fransızcaya bu denli hâkim olması şaşırtıyordu insanı. D’Artagnan o gece evden aklında soru işaretleriyle ayrıldı.

MILADY'NİN HİZMETÇİSİ

D'Artagnan, sonraki akşamlarda da bu eve gitmeye devam etti. Milady ona her seferinde daha fazla ilgi gösteriyor; görevini, kimlerle arkadaş olduğunu, İngiltere'ye gidip gitmediğini, Kardinal'le ilgili düşüncelerini soruyordu. Milady'nin Kardinal'in casusu olduğunu tahmin ettiği için çekinceli davranan delikanlı her seferinde kaçamak yanıtlar veriyordu. Fakat bir yandan da genç kadının benzersiz güzelliğinden giderek daha fazla etkilendiğini hissediyordu.

Yine ziyarete geldiği bir akşam, Milady'nin hizmetçisi Ketty (Keti), d'Artagnan'ın yolunu kesti ve "Size anlatacaklarım var," diyerek delikanlıyı dar ve karanlık bir merdivenden küçük bir odaya çıkardı.

"Burası benim odam," dedi sesini alçaltarak. "Yan taraf da hanımefendinin odası ve duvar

çok ince olduğu için sesi olduğu gibi geçiriyor. Dikkatli olmalıyız.”

“Peki, neden beni buraya çıkardınız?” diye sordu şaşırان d’Artagnan.

“Sizi uyarmak istedim,” dedi Ketty, “Her akşam bu eve geldiğinize göre hanımefendiden hoşlanıyor olmalısınız, fakat o başkasını seviyor!”

“Ne diyorsunuz siz?”

“Bana inanmıyorsanız işte kanıtı,” dedi cebinden bir zarf çıkaran kız. “Wardes Kontu’na yazdığı mektup burada.”

İsmi duyunca yüzü asılan d’Artagnan mektubu hışımla çekip açtı. Mektup gerçekten de delikanlının İngiltere’ye geçiş kâğıdını almak için dövüştüğü genç konta yazılmıştı ve şöyleydi:

“Mösyö,

Neden bana hiç yazmadınız? Görüştüğümüz son baloda bana nasıl baktığınızı unutmadım ve bu mektubu sizi sevdiğimi söylemek için yazıyorum. Mektubumu yanıtsız bırakırsanız, bir sonraki sizden nefret ettiğimi açıklamak için olacak.

Kibar beylerin kendilerini affettirmek için ne yapmaları gerektiğini bildiğinize eminim.

Lady Clarick”

D'Artagnan kıpkırmızı bir yüzle mektubu okurken bir zil sesi duyuldu.

“Eyvah! Hanımım geldi ve beni çağırıyor!” dedi telaşlanan kız. “Haydi, çabuk çıkın buradan!”

Fakat artık çok geçti. Delikanlı parmağını dudaklarına götürüp sus işareti yaparak dolaba gizlendi, Ketty de hemen hanımının yanına koştu.

“Gaskonyalı delikanlımız bu gece gelmedi mi?” diye sordu Milady sert bir sesle.

“Hayır efendim.”

Kendisinden bahsedildiğini duyan d'Artagnan kulak kabarttı.

“Komutanı çağırmış olmalı, yoksa gelirdi.”

“Hanımım bu gençten hoşlanıyor galiba...”

“Hoşlanmak mı? Nefret ediyorum ondan!”

D'Artagnan'ın yüzü bembeyaz oldu.

“Kendisi bilmiyor ama benim onunla paylaşacak çok kozum var! Düelloda kayınbiraderimi kolayca öldürebilirdi. Yok ama o ne yaptı? Winter Lordu'nun canını bağışladı ve üç yüz bin franklık bir servete konmamı engelledi.”

“Doğru,” dedi Ketty, “Lord'un tek mirasçısı sizsiniz, ölseydi bütün varlığı size kalacaktı.”

D'Artagnan dolapta taş kesildi.

“Dahası var... Son görevimde Kardinal Hazretleri'nin bana olan güveninin zedelenmesine yol açtı. Ondan intikamımı alacağım!”

“Ama madam, Gaskonyalının değer verdiği kadını kaçırarak intikamınızı zaten almadınız mı?”

“Kraliçe'nin çamaşırcısını diyorsun, evet tatlı bir intikamdı,” dedi Milady. “Ama daha dur...”

D'Artagnan'ın sırtından soğuk bir ter boşandı. Bu kadın tam bir canavardı! Constance'la ilgili tek bir sözcüğü kaçırmamak için kulağını dolabın kapağına iyice dayadı, ama konuşma sona ermişti.

“Artık gidebilirsin Ketty,” dedi Milady. “Yarın, sana verdiğim mektubun yanıtını almadan yanıma gelme.”

Kapının açılma ve tekrar kapanma sesini duyan d'Artagnan dolaptan çıktı.

“Neyiniz var?” diye sordu hizmetçi kız. “Yüzünüz bembeyaz olmuş!”

“Sefil kadın!” diye fısıldadı d'Artagnan. “Asıl ben ondan intikamımı alacağım.”

O kadar sinirliydi ki, yan odaya dalmamak için kendini zor tutuyordu. Fakat kendine hâkim oldu ve kâğıt kalem alıp şu mektubu yazdı:

“Madam,

Daha önce kendimi bu onura layık görmüyordum, ama mektubunuz sizin tarafınızdan sevilme mutluluğuna eriştiğimin açık bir kanıtı. Bu gece saat on birde yanınıza gelip kendimi affettireceğim.

Sayenizde dünyanın en mutlu adamı olan Wardes Kontu”

Yazmayı bitirince zarfı kapatıp, “Yarın bu mektubu sanki Wardes Kontu’ndan geliyormuş gibi Milady’ye ver,” diyerek uzattı.

“Ama nasıl olur?” dedi beti benzi atan zavallı kız.

Bu sahte mektubu verirse hanımını kandırmış olacaktı ve her şeyden önce bu düpedüz yalancılıktı! Ne var ki günümüz görgü kurallarına göre hiçbir şekilde kabul edilemeyecek olan bu tür sahtekârlıklar o dönemde pek önemsenmiyordu ve d’Artagnan karşısındaki kadının hain planları karşısında kendini çılgın bir öfkeye kaptırmıştı.

“Lütfen,” diye rica etti kıza, “bunu benim için yapar mısın?”

Kızcağız kendini ne kadar büyük bir tehlikeye attığını bilse de, d’Artagnan’ın yakışıklılığının da etkisiyle istemeye istemeye kabul etti.

KARANLIKTA BÜTÜN KEDİLER KARADIR

Saat on bire yaklaşırken Milady odasına girip bütün ışıkları söndürdü ve Ketty'ye Wardes Kontu gelir gelmez içeri almasını söyledi. Zaten daha önceden yine gizlice yan odadaki dolaba saklanmış olan d'Artagnan, ışıklar söner sönmeyiz kapıyı tıklattı.

“Bu gürültü de ne?”

“Ben geldim,” dedi d'Artagnan fısıldayarak, “ben, Wardes Kontu.”

“Ah, içeri buyurun kont,” dedi titreyen bir sesle Milady. “Sizi beklediğimi biliyorsunuz.”

D'Artagnan içeri girip kapıyı kapattı. Genç kadın yüzünün kızardığını sevgilisi görmesin diye ışıkları söndürmemiş olsa bu kandırmaca yürümeyecekti kuşkusuz, fakat o gün d'Artagnan'ın şansı yaver gidiyordu doğrusu.

Milady, sevecenlikle d'Artagnan'ın ellerine sarılıp en yumuşak sesiyle onu ne kadar sevdiğini söyledikten sonra delikanlının parmağına bir yüzük geçirerek, "Sevgili Kont," dedi, "beni hiç unutmamanız için bunu takmanızı istiyorum."

D'Artagnan, kocaman bir safirin pırlantalarla çevrelendiği bu pahalı yüzüğü Milady'nin parmağında gördüğünü hatırladı ve geri vermek istedi ama genç kadın, "Hayır hayır saklayın onu," diye karşı çıktı. "Bu beni tahmin edemeyeceğiniz kadar mutlu edecek."

"Bu kadın gizemlerle dolu," diye düşünen d'Artagnan'ın içinden aslında kim olduğunu, buraya da intikamı almak için geldiğini itiraf etmek geldi ama tam ağzını açmıştı ki Milady konuşmaya devam etti.

"Ah sevgili dostum," dedi, "o Gaskonyalı haydut neredeyse sizi öldürecekti."

D'Artagnan itiraftan vazgeçti. Gaskonyalı haydut kendisiydi!

"Yaralarınız hâlâ acıyor mu?"

"Eh, çokça," diye yanıtladı, ne diyeceğini bilemeyen d'Artagnan.

“Siz hiç merak etmeyin,” dedi Milady, “ben sizin öcünüzü alacağım, hem de en korkunç şekilde!”

D’Artagnan’ın tüyleri diken diken oldu. İzin isteyip evden çıktıktan sonra bile, bir süre duyduklarının etkisinden kurtulamadı. Bu kadının garip bir büyüğü vardı, delikanlı ondan hem nefret ediyor hem de çekiminden kurtulamıyordu.

Ertesi sabah akıl danışmak için Athos’un yanına koşup olanları anlattı.

“Bu Milady bende çok alçak bir insan izlenimi uyandırıyor,” dedi kaşlarını çatan Athos, “ama sizin yaptığınızın da ondan aşağı kalır yanı yok doğrusu.”

Bunları söylerken delikanlının elindeki yüzüğe takıldı gözleri.

“Onu bana Milady verdi,” dedi bunu fark eden d’Artagnan. “Ne kadar güzel değil mi?”

“Evet ama çok tuhaf,” dedi Athos. “Bir zamanlar anneme ait olan bir yüzüğe çok benziyor. Hatta aynısı gibi! Bir bakabilir miyim?”

“Tabii, buyurun.”

Athos’un yüzüğü parmağına geçirip yakından incelemesiyle, yüzünde bir dehşet ifadesinin oluşması bir oldu.

“Ama bu, o yüzük!” diye bağırdı. “Geçirdiğim bir kaza sırasında üzerinde oluşan çizik bile aynı yerde!”

“Yüzüğü satmış mıydınız?”

“Hayır, birisine hediye etmiştim,” dedi Athos ürpererek. “Bu aile yüzüğü Milady’nin eline nasıl geçmiş olabilir? Dostum; o kadın, tekin biri değil. Sizi kendi oğlum gibi severim bilirsiniz. Bence ondan uzak dursanız iyi edersiniz.”

MILADY’NİN SIRRI

D’Artagnan, dostuna çok güveniyor ve sözlerine değer veriyordu. O yüzden öğüdünü kulak arkası etmeyip, Milady’ye şu mektubu gönderdi:

“Madam, sizinle tekrar ne zaman görüşebilirim bilemiyorum. İşlerimle ilgilenmem gerekiyor. Sıra size gelince haber veririm. Wardes Kontu.”

Milady bu sert mektubu okuyunca yüzü bir anda solup kül rengine döndü. “Bana bunu nasıl yapar?” diye geçirdi içinden gözlerinde şimşekler çakarak ve kâğıdı hırsla buruşturup “İntikamımı alacağım!” dedi dişlerinin arasından.

Milady o akşam d’Artagnan’ı bekledi, ama ne o akşam ne de sonraki akşamlar gelen giden olmadı. Bunun üzerinde delikanlıyı davet etmek için bir mektup yazıp Ketty ile gönderdi.

D'Artagnan, Athos'a verdiği sözü tutmak istiyordu ama böyle sağı solu belli olmayan bir kadının davetini geri çevirmek tehlikeliydi. Üstelik evden birdenbire ayağını kesmesi şüphe çekebilirdi. Hemen o akşam Milady'nin evine gitti. Genç kadın çok solgun görünüyordu.

“Neyiniz var?” diye sordu. “Hasta mısınız yoksa?”

“Kötüyüm, hem de çok,” diye yanıtladı Milady gülümseyerek. “Fakat ziyaretiniz bana iyi gelecektir.”

“Oo,” diye düşündü d'Artagnan, “bana bu kadar yakın davranması hayra alamet değil, tetikte olmalıyım.”

Gerçekten de genç kadın hiç olmadığı kadar sevecen görünüyor, gülerek konuştuğu yüzü canlanıyordu. Parlayan gözleri, pembeleşen yanakları ve lal rengi dudaklarıyla öyle güzeldi ki, d'Artagnan bütün olanları unutup, genç kadının bir gülüşü için kendisini feda etmeye hazır hissetti.

“Söyleyin,” dedi “sizin için ne yapabilirim?”

Milady tuhaf bir ifadeyle gülümsedi.

“Aslında,” dedi “belki de bana bir yardımınız dokunabilir.”

“Her şeyi yaparım, yeter ki siz isteyin!”

“Bir düşmanım var. Benim için kılıcınızı kullanabilir misiniz?”

“Düşman mı?” diye sordu şaşırılmış numarası yapan delikanlı. “Ama sizin gibi güzel ve iyilik dolu bir hanımın düşmanı olabilir mi?”

“Var! Bana hakaretlerin en büyüğünü yaparak aramızda bir ölüm kalım savaşı başlattı!”

“Kim bu?”

“Kim olduğu fark eder mi?” dedi Milady. “Bir dostunuz olsa kılıcınızı kullanmaktan vaz mı geçeceksiniz?”

“Asla!” dedi d’Artagnan büyük bir coşkuyla kapılmış gibi yaparak. “Kardeşim olsa bile! Söyleyin...”

“İsmi...”

Sırrını açıklamak istemeyen Milady duraksıyordu.

“İsmi Wardes değil mi?” dedi boş bulunan delikanlı kendini tutamayarak.

Milady yüzünde bir dehşet ifadesiyle, sanki ruhunun derinliklerini okumak ister gibi d’Artagnan’ın gözlerinin içine baktı.

“Nereden biliyorsunuz?”

“Biliyorum, çünkü bir toplantıda yüzüğünüzü gösterip kendisi bahsetti sizden,” diye bir yalan kıvırdı d’Artagnan.

“Alçak!” diye bağırdı küplere binen genç kadın. “O sefilden intikamımı alacak mısınız, söyleyin?”

“İntikamınızı alacağım ya da öleceğim!” dedi d’Artagnan.

“Ölmek mi? Bunu da nereden çıkardınız?”

“Kendisi yaman bir kılıç ustasıdır.”

“Yoksa korkuyor musunuz?” diye haykırdı Milady alev alev gözlerle. “Vaz mı geçiyorsunuz?”

“Hayır ama...” diye söze başladı d’Artagnan. İşin giderek ciddileştiğini görünce, artık olanları itiraf etme zamanı geldiğini düşünmeye başlamıştı.

“Size açıklamam gereken bir şey var...”

“Nedir?”

“Onunla düello edemem çünkü...”

“Çünkü?”

“Wardes Kontu aslında suçlu değil.”

“Ne demek istiyorsunuz? Hiçbir şey anlamıyorum.”

“Ben dürüst bir insanım ve size bir itirafta bulunmam gerekiyor. Geçen hafta bu odada buluşup yüzüğü verdiğiniz kişi Wardes Kontu değildi...”

“Kimdi peki?”

“Bendim!”

Yüzünün bütün kanı bir anda çekilen Milady hiddetle yerinden fırlayarak, d’Artagnan’ın üzerine atıldı. Delikanlı onu durdurmaya çalışıyor, genç kadınsa bir kaplan gibi saldırıyordu. Bu çekişme sırasında keten gömleğin omuzu yırtılıp da kadının omuzu açılınca delikanlı donakaldı.

Milady’nin omuzunda, cellatların suçluları dağladığı o silinmez zambak damgası vardı!

D’Artagnan’ın bu büyük sırrı öğrendiğini görünce Milady’nin aklı başından gitti. Komodin’in üzerindeki kutudan altın saplı bir hançeri aldığı gibi saldırdı.

“Alçak!” diye bağırdı, “İhanetinin cezasını çekeceksin! Öleceksin!”

D’Artagnan yürekli bir gençti. Fakat o bile, o anda adeta bir canavara dönüşmüş olan kadından bir an için ürkü. Sonra hemen kendini toplayıp, kılıcıyla kendini savunarak odadan çıkmayı ve kendini evden dışarı atmayı başardı.

ATHOS

Milady arkasından tehditler yağdırarak bağı-
rırken, yaşadıklarının etkisiyle altüst olan d'Ar-
tagnan Paris'in yarısını koşarak geçip, soluğu
Athos'un evinde aldı.

“Ne oldu, yaralı mısınız?” diye sordu şaşırان
Athos. “Çok solgun görünüyorsunuz!”

“Hayır ama çok korkunç bir olay oldu!” di-
yen delikanlı, Athos'a ne gördüğünü anlattı.

“Ah!” diye haykırdı silahşör sanki kalbine bir
mermi saplanmış gibi. “Emin misiniz?”

“Evet. Peki siz diğerinin öldüğünden emin
misiniz?”

“Diğeri mi?”

“Daha önce bana cezalandırdığınızı anlattığı-
nız kadından bahsediyorum.”

Athos inleyerek başını elleri arasına aldı.

“Milady sarışın mı?” diye sordu.

“Evet.”

“Tuhaf bir ışıltıyla parlayan açık renkli gözleri, simsiyah kaşları ve kirpikleri mi var?”

“Evet.”

“Uzun boylu, alımlı. Köpek dişinin yanındaki dişi eksik.”

“Doğru, öyle.”

“Zambak damgası küçük ve pudralandığı için soluk görünüyor.”

“Kesinlikle.”

“Ama onun İngiliz olduğunu söylemişsiniz.”

“Ona Milady diyorlar ama Fransızcası çok iyi. Ayrıca Winter Kontu yalnızca kayınbiraderiymiş.”

“Onu görmem gerek d’Artagnan.”

D’Artagnan endişelendi.

“Bence ona hiç görünmeyin,” dedi sadık dostunun hayatını bir kez daha tehlikeye atmaktan korkarak. “Karşısına çıkarsanız sizi öldürmeden peşinizi bırakmayacaktır. Üstelik o kadının Kardinal’in casusu olduğuna eminim.”

“Haklısınız,” dedi Athos “Ama siz de çok dikkatli olmalısınız. Neyse ki sefer günü yaklaştı. Ondan uzaklaşmamız iyi olacak.”

Bu kararı verdikten sonra delikanlı yüzüğü asıl sahibine geri verdi, fakat Athos “O sefil kadının parmağından çıkan yüzük benim için artık kirlenmiştir!” diyerek bunu reddetti. Mücevheri satıp parasını kardeş payı bölüştüler ve sefer için gerekli hazırlıklara harcadılar.

Aramis ile Portos da bu sırada tanıdıklarının yardımıyla gerekli hazırlıkları tamamlamışlardı.

Olaydan sonra Milady’nin şerrinden korkarak evden kaçan hizmetçi kız Ketty, Aramis’in arkadaşı soylu bir hanımın yanına yerleştirildi.

Böylece artık iş, sefer için gün saymaya kaldı.

MEKTUPLAR

Sefere birkaç gün kala dört arkadaş Athos'un evinde toplanıp sohbet ederlerken, d'Artagnan'ın yardımcısı elinde iki mektupla çıkageldi.

İlki, üzerinde güvercin damgası bulunan yeşil mühürlü zarif bir not, diğeryse Kardinal'in armasını taşıyan resmi bir mektuptu.

Mühürlü notun üzerindeki yazıyı Constance'in el yazısına benzeten d'Artagnan, kâğıdı kaptığı gibi, kalbi küt küt atarak açtı:

*“Çarşamba günü akşam altı yedi arası Chail-
lot (Şayyo) Yolu üzerinde dolaşarak, geçen atlı
arabaları gözleyin. Fakat ne olursa olsun, sizi
bir an görmek uğruna kendini gösterecek olan
kadını fark ettiğinize dair tek bir işaret yapma-
yın. Aksi halde kendi canınız da size değer ve-
renlerinki de tehlikeye girecektir.”*

Altında imza bulunmayan bu not pek gizemliydi doğrusu.

“Sakın gitmeyin!” diye atıldı Athos hemen. “Bu bir tuzak olabilir! Kendinizi tehlikeye atmayın!”

“Ama ben bu yazıyı tanıdığımı emin gibiyim,” dedi içi umutla dolan d’Artagnan. “Hem dördümüz gidersek bize kimse bir şey yapamaz.”

“Dikkat çekmemek için biz arkada durur, onu koruruz,” dedi Porthos.

“Hem yardımcılarımız da var. Birlik olunca kimse bizim karşımızda duramaz,” dedi d’Artagnan.

Böylece hep birlikte gitme kararı alındı.

Sıra ikinci mektuptaydı.

Delikanlı, “Baylar, bakalım ekselansları benden ne istiyormuş?” diyerek zarfı açıp mektubu okudu:

“Kral’ın muhafız birliğinde görevli Mösyö d’Artagnan, bu akşam saat sekizde Kardinal tarafından sarayda beklenmektedir.”

“Hay aksi!” dedi Athos, “Bu randevu diğerinden de tehlikeli!”

“Ben olsam gitmezdim,” dedi Aramis. “Özellikle de kutlanmak üzere çağrılmadığımdan eminsem.”

“Al benden de o kadar!” dedi Porthos.

“Baylar,” diye yanıtladı d’Artagnan, “Biliyorsunuz Kardinal’in ilk çağrısına gitmemiştim; ardından Constance kaçırıldı. Bu sefer ne olursa olsun gitmem şart!”

“Ya tutuklanırsanız?” diye sordu Aramis.

“O zaman beni oradan çıkarmak size düşüyor,” diye yanıtladı d’Artagnan.

“Tabii ki!” diye onayladı Athos’la Porthos. “Her zaman yanındayız!”

Ve hep bir ağızdan bağırdılar: “HEPİMİZ BİRİMİZ, BİRİMİZ HEPİMİZ İÇİN!”

RANDEVULAR

Dört arkadaş, yağız atlarını muhteşem eyer takımlarıyla donatmış, kılıçlarını parlatmış, şık üniformalarını ve tüylü şapkalarını kuşanmış bir halde ilk randevuya gitmek üzere yola çıktılar.

Belirtilen yere geldiklerinde hava kararmaya başlamıştı. Arkadaşları arkada, d'Artagnan önde bir süre bekledikten sonra, atlarını dörtnala kaldırmış bir araba belirdi uzaktan. Rüzgâr gibi gelip geçen arabanın camından bir anlığına Constance'ı görür gibi olan d'Artagnan sevinçle içini çekti. Genç kadının iki parmağı dudaklarının üzerindeydi. Öpücük mü gönderiyordu yoksa sus işareti mi yapıyordu belli değildi. Delikanlı arabanın peşinden gitmek istediye de mektuptaki uyarı aklına gelince durdu.

Araba Paris yolunda gözden kaybolunca, üç arkadaşı yanına geldiler.

“Arabada bir adam vardı,” dedi Athos.

“Öyleyse onu başka bir hapishaneye götürüyorlar,” dedi d’Artagnan kederle. “Ne yapacaklar zavallıcağa? Onu bir daha hiç göremeyecek miyiz?”

“Dostum,” diye avuttu onu Athos, “Bu dünyada yalnızca ölüleri bir daha görmek mümkün olmaz. Daha demin kanlı canlı önümüzden geçtiğine göre onu er ya da geç bulacağız!”

O sırada çanlar yedi buçuğu çaldı ve dört arkadaş daha fazla konuşmadan Kardinal’in sarayına doğru yola çıkmak zorunda kaldılar.

D’Artagnan geniş merdivenlerden çıkarken endişeliydi. Kardinal’in elmaslarla ilgili planını bozmuş, casusluğunu yapan Milady’ye kötü bir oyun oynamış, sağ kolu olan Wardes Kontu’nu yaralamıştı. Aşağıda kendisini bekleyen silahşörlere güveni tam olsa da Kardinal’in gücüne karşı koymak zordu. Bu karamsar düşüncelerle odaya giren delikanlı, masada birtakım kâğıtların üzerine eğilmiş bir adam gördü.

Adam başını kaldırdı ve öyle delici bir bakışla baktı ki, bu bakışın adeta bir alev gibi damarlarına aktığını hisseden d'Artagnan, adamın Kardinal de Richelieu'nün (Rişliyö) ta kendisi olduğunu anlayıp ürperdi. Yine de hiçbir şey belli etmeden dik durup, kendinden emin hafif bir selam verdi.

“Gaskonyalı d'Artagnan sizsiniz demek?”

“Evet monsenyör.”

“Köyünüzden Mösyö de Tréville'in emrine girmek için geldiniz... Yolda mektubunuz çalındı ama komutan yine de size güvenip muhafızlar birliğine yerleştirdi... Düellolara katıldınız... İngiltere'ye gittiniz...”

Kardinal'in kendisi hakkında her şeyi bildiğini görüp endişelenen delikanlı, “Oraya şey için gittim...” diye açıklamaya çalıştıysa da Kardinal devam etti.

“Avlanmak için veya başka bir şey... her neyse oraya gittiniz ve görüyorum ki, dönüşte üst düzey bir hanımdan aldığınız ödülü hiç yanınızdan ayırmıyorsunuz...”

Başından aşağı kaynar sular dökülen d'Artagnan hemen Kraliçe'nin yüzüğünü taşı içe gelecek şekilde çevirdi ama tabii çok geçti.

“Dönüşünüzde sizi çağırtmıştım... Gelmekle hata ettiniz...”

“Gelmeye çekindim ekselansları...”

“Neden? Ben yalnızca emirlerime karşı gelenleri cezalandırırım. Sizse aldığınız emirleri yerine getiriyordunuz ve kararlılığınız hoşuma gitti.”

D’Artagnan saygıyla eğildi.

“Sizin gibi yürekli ve zeki insanları severim. Ne var ki şimdiden çok düşman edindiniz, ayağınızı denk almazsanız sizi gözlerini kırpmadan yok ederler.”

D’Artagnan titredi. “Hakkınız var,” dedi, “onların arkası sağlam ve ellerinde güç var, oysa ben bir başımayım.”

“Doğru,” diye devam etti Kardinal, “Güçlü bir desteğe ihtiyacınız var. Bugüne kadar sizi uzaktan kolladığımı belki fark etmişsinizdir. Yine de planladığınız kariyerde rehberlik lazım size. Paris’e parlak bir gelecek hayaliyle geldiniz, öyle değil mi?”

“Uçuk hayaller kurulan bir yaştayım ne de olsa monsenyör.”

“Uçuk hayaller ancak aptallar içindir, sizinse kafanız çalışıyor. Size bir teklifim var. Teğmen rütbesiyle bölüğüme katılmak ister misiniz?”

Çok şaşırان d'Artagnan ne diyeceğini bilemedi.

“Ah, mösyö...”

“Kabul ediyorsunuz değil mi?”

“Mösyö...” dedi yeniden delikanlı mahcup bir şekilde.

“Ne? Yoksa ret mi ediyorsunuz?”

Reddedilmeye alışık olmayan Kardinal şaşır-mıştı.

“Biliyorsunuz mösyö, ben Kral'ın muhafız birliğindeyim...”

“Evet ama zamanınızın çoğunu Kral'a hizmet dışında işlerle geçirdiğimize dair şikâyetler aldım. Dosyanız da burada. Size büyük bir fırsat sunuyorum. Şimdi karar verin, evet mi hayır mı?”

D'Artagnan derin bir nefes alarak, “En iyisi açık konuşmak,” dedi. “Teklifiniz beni çok onurlandırdı. Fakat ben kendimi henüz bu görev layık görmüyorum. Üstelik bölüğünüzde çok düşmanım var. Kendimi kanıtlamadan aralarına karışmam hiç uygun olmaz. İzin verin şimdi La Rochelle (La Roşel) seferine katılıp neler yapabileceğimi göstereyim.”

“Demek hizmetime girmeyi reddediyorsunuz?” dedi Kardinal kırıgın, ama gencin dik du-

ruşunu takdir de eden bir tonda. “Siz bilirsiniz. Fakat sizi uyarıyorum, kendinize çok dikkat edin. Seferden sonra tekrar görüşürüz. Tabii tekrar görüşebilirsek.”

D’Artagnan selam verip odadan çıktı, ama aklı karışmıştı. Bu son söz bir tehdit miydi, yoksa bir uyarı mı? Neredeyse geri dönecekken, zihninde Athos’un ciddi yüzü belirdi. Kardinal’in hizmetine girerse bu sadık dostu tümünden yitirecekti. Başını doğrulttu, kararlı adımlarla çıktı saraydan.

Olanları dostlarına anlatınca, “İyi yapmışsınız!” dediler Aramis’le Porthos.

Athos ise içini çekip, “Yapmanız gerekeni yapmışsınız d’Artagnan,” dedi “ama belki de hata ettiniz.”

LA ROCHELLE KUŞATMASI BAŞLIYOR

Önemli bir liman kenti olan La Rochelle, Fransa'nın İngiltere'ye açık olan son kapısıydı. Hatırlayacağınız üzere Buckingham Dükü, Fransa'ya savaş açacağını söylemişti d'Artagnan'a. Çok geçmeden gerçekten de büyük bir donanmayla kente çıkartma yaptı. Elçi olarak giremediği ülkeye fatih olarak girmek istiyor, böylece Kardinal'den intikam almayı planlıyordu.

Bunun üzerine Kardinal Richelieu de hemen sefer hazırlıklarına başladı. Fakat Kardinal'in de bu seferdeki tek amacı ülkesini düşmandan kurtarmak değildi. O da aslında Kraliçe'ye hayrandı ve Buckingham Dükü'nü yenerek hem İngiltere'ye karşı zafer kazanmak hem de Kraliçe'nin gözüne girmek istiyordu.

Sonuç olarak bu savaşta, iki devlet adamının Kraliçe'nin güveni uğruna giriştikleri rekabetin payı büyüktü.

Kardinal, ordunun hazırlıkları tamamlanırken La Rochelle'e muhafız birliğinin öncü olarak gönderilmesine karar verince, d'Artagnan arkadaşlarından önce yola çıktı ve birliğiyle karargâha ulaştı.

Düşüncelere dalmış halde yürüdüğü bir akşamüstü, çalılıkların arasına saklanmış iki kişinin açtığı ateşten zor kurtuldu. Kurşunlardan biri şapkasını delip geçmiş, fakat atik davranıp tam zamanında kendini yere atan delikanlı kaçmayı başarmıştı.

O gece d'Artagnan kâbuslarla bölünen huzursuz bir gece geçirdi.

Ertesi gün komutanın verdiği bir göreve giderken tekrar saldırıya uğradı. Bu kez saldıranların kim olduğunu öğrenmeye karar veren d'Artagnan, ölmüş gibi yapıp yere düşünce, asker kılığına girmiş iki saldırgan çalılıklardan çıkıp yanına geldiler. Neyse ki delikanlı tam zamanında kılıcına davranıp saldırganlardan biri-

ni yaraladı. Yaralanan adam düşman saflarına doğru kaçarken, d'Artagnan ikinciye yakaladı.

“Ah! Yalvarırım beni bağışlayın!” diye bağırdı adam. “Size her şeyi anlatacağım!”

“Anlat çabuk alçak!” dedi d'Artagnan. “Söyle, kim tuttu seni?”

“Tanımadığım bir kadın. Arkadaşım tanıyor-du kendisini. ‘Milady’ diyordu ona. Kadın sizi yok etmemiz için yüz altın vermişti bize ve bir de mektup. Fakat mektup arkadaşımda kaldı.”

“Vay vay!” dedi gülümseyerek d'Artagnan. “Sizin gibi iki haydut için büyük para. Peki, seni bağışlayacağım ama bir şartla.”

“Nedir?”

“Arkadaşının üzerindeki mektubu bana getireceksin.”

“Yapmayın!” diye yalvardı haydut. “Ateş hattına girip onun peşinden gitmek yine ölüm demek. Değer verdiğiniz ve hayatından endişelendiğiniz kadının yüzü suyu hürmetine göndermeyin beni, ne olur!”

“Bunu nereden biliyorsun sen?” diye sordu delikanlı irkilerek.

“Arkadaşımla cebindeki mektupta yazıyordu,” diye yanıtladı adam korkulu bir ifadeyle.

D’Artagnan, adamın soğuk terlerle kaplı yüzünde okunan dehşeti görünce ona acıdı. “Tamam kal burada!” dedi, bu korkak haydudu küçümseyen bakışlarla süzerek. “Senin gibi bir alçakla onurlu bir adam arasındaki farkı görmeyi için ben gideceğim.”

Dikkatle ilerleyip yaralı haydudu omuzuna alarak kurşun yağmuru altında geri geldi. Bu arada yaralı adam ölmüş, fakat d’Artagnan yara almadan kendini siperi atmayı başarmıştı. Adamın cebindeki mektup şöyleydi:

“Beceriksizce elinizden kaçırdığınız kadının şimdi bir manastırda güven içinde olması sizin hatanız. Bari adamı elden kaçırmayın. Yoksa o yüz altını çok pahalıya ödetirim size.”

Mektup imzasız olsa da Milady tarafından yazıldığı belliydi. Bu korkunç kadının intikam için yapacaklarının sınırı olmadığını anlayan d’Artagnan ürperdi. Fakat bir yandan da güzel Constance’ın bir manastırda güvende olduğunu öğrenmek içini rahatlatmıştı.

“Canını ikinci kez bağışlıyorum,” dedi hayduta. “Seni burada bırakmayacağım. Ama sen de artık bana sadık kalacaksın.”

Birlikte karargâha döndüler ve d’Artagnan o gece huzurlu bir uyku uyudu. Milady’yi biraz daha iyi tanısa böyle huzurlu uyuyabilir miydi acaba?

KIRMIZI GÜVERCİNLİK HANI

Nihayet bir gün, Kral, Kardinal ve maiyetlerinin karargâha ulaştığını bildiren top sesleri yankılandı. Silahşörlerin gelmesiyle, dört arkadaş tekrar buluşmanın sevincini yaşadılar.

D'Artagnan'ın muhafız birliğiyle birlikte kale kuşatmasında görevli olduğu bir akşam, gece devriyesi sırasında üç silahşörün karşısına bir atlı grubu çıktı.

“Kimsiniz?” diye sordu Athos ikirciklenerek.

“Asıl siz kimsiniz?” dedi otoriter bir ses ve sesin sahibi yüzünü gizleyen kapüşonu indirdi.

“Sayın Kardinal!” diye bağırdı Athos şaşırarak.

“Adınız nedir? Söyleyin!” diye emretti Kardinal.

“Ben, Mösyö de Treville’in silahşör birliğinden Athos, ekselansları.”

“O zaman arkanızdakiler de Porthos ve Aramis olmalı.”

“Evet.”

“Sizleri tanıyorum mösyö,” diyen Kardinal Richelieu yanındaki atlının kulağına eğilip, “Bu silahşörler bizi izleyecekler. Böylece bizi burada gördüklerini gidip kimseye söyleyemezler,” diye fısıldadı.

“Biz sözümüzün eriyizdir,” dedi bunu duyan Athos. “Söz verdiğimizde çok şükür tutmasını biliriz. Sırrınız bizde kalır.”

“Kulağınız da pek hassasmış,” dedi delici bakışlarını silahşöre diken Kardinal. “Dostum olmadığınızı biliyor ve buna kızıyorum, fakat hepiniz cesur ve güvenilir beyefendilersiniz, bundan kuşku yok. Şimdi sizden Kırmızı Güvercinlik Hanı’na kadar bana eşlik etmenizi isteyeceğim.”

Üç silahşör atlarının üzerinde eğilip selam verdiler.

“Doğrusu ekselansları bizi yanında götürmekle iyi ediyor,” dedi Athos. “Şimdi biz de o handan geliyoruz ve orada çok tekinsiz adamlar

var. Hatta dördüyle kavga etmek zorunda kaldık.”

“Kavga mı? Kavgayı sevmem bilirsiniz.”

“Bir hanımı kurtarmak için mecbur kaldık.”

“Hanım mı?” diye sordu birden kaşları çatılan Kardinal. “Genç ve güzel bir hanım mıydı bu? Yalnız mıydı?”

“Kendisini görmedik,” diye yanıtladı Athos. “Yanında bir bey varmış ama adamlar odalarının kapısını zorladıkları halde ortaya çıkmadığına göre ödleğin teki olmalı.”

“Kutsal Kitap, bilmeden yargılamayın der!” dedi silahşörlerin kadını görmediklerini duyunca yüzü biraz yumuşayan Kardinal. “Haydi gidelim bakalım.”

Hana gelince Richelieu silahşörlere bir oda gösterip, “Beni burada bekleyin,” diyerek üst kata çıktı.

Beklerken sıkılıp bir aşağı bir yukarı yürüyen Athos, odadaki eski soba borusundan sesler geldiğini duydu.

“Şışşt!” diye arkadaşlarını susturup kulağını boruya dayadı hemen.

“Dinleyin Milady,” diyordu Kardinal, “bu, önemli bir iş. Oturun da konuşalım.”

“Milady ha!” diye mırıldandı dikkat kesilen Athos.

“Ekselanslarını dikkatle dinliyorum,” dedi bir kadın sesi. Silahşör titredi.

“Sizi limanda bekleyen gemiyle Londra’ya gideceksiniz,” dedi Kardinal.

“Hemen bu akşam mı?”

“Evet. Ben çıktıktan yarım saat sonra iki adamım sizi oraya götürecektir.”

“Ekselansları tam olarak ne yapmamı istiyorlar?”

“Doğruca Buckingham Dükü’ne gideceksiniz. Ona Fransa aleyhine yaptığı bütün hazırlıklardan haberdar olduğumu ama kaygılanmadığımı söyleyeceksiniz. Tek bir adım dahi atmasın, yoksa Kraliçe’yi mahvederim. Aynen böyle deyin ona.”

“Dediğinizi yapacağınıza inanır mı dersiniz?”

“İnanacaktır. Elimde ikisinin de gizli işlerine dair kanıtlar var.”

Kardinal bunları bir bir sayıp, kadına harfiyen tekrarlattıktan sonra “Hafızanız çok iyi Milady,” dedi. “Göreceksiniz. Kraliçe’ye çok bağlı olan Dük, onun kılına zarar gelmesin diye geri adım atacaktır.”

“Peki ya yine de ikna olmazsa?”

“Sanmam ama o zaman tek bir çare kalıyor elimizde...”

“Nedir?”

“Onu ortadan kaldıracak birini bulacaksınız.”

“Emirleriniz başım üstüne,” dedi Milady soğukkanlılıkla. “Fakat benim de bu hizmetlerim karşılığında kendi düşmanlarımla ilgili sizden bir ricam olacak.”

“Düşmanlarınız mı var?”

“Evet, size hizmetlerim sırasında edindiğim düşmanlar... Özellikle de biri. Elmas olayını bozan genç. D’Artagnan!”

“Onu tanıyorum, gözü pek bir genç...”

“İşte bu yüzden işini bitirmek gerekiyor ya!”

“Benden ne istiyorsunuz Milady?”

“D’Artagnan’a istediğimi yapmak için bana yetki veren bir belge.”

“Tamam. Kâğıt kalem verin bana...”

Bir sessizlik oldu. İstenen kâğıdın yazıldığını anlayan Athos, iki arkadaşına, “Kardinal’e yolu kolaçan etmek için önden çıktığımı söylersiniz,” diyerek fırladı gitti.

YÜZLEŞME

Atına atlayıp korulukta saklanan Athos, çok geçmeden Porthos ve Aramis'le birlikte handan çıkan Kardinal'in gözden kaybolmasını bekleyip, tekrar hana girdi.

“Komutanım yukarıdaki hanıma önemli bir şey söylemeyi unutmuş, beni gönderdi,” dedi hancıya.

“Çıkabilirsiniz, hâlâ odasında,” dedi hancı.

Ayaklarının ucuna basa basa yukarı çıkan Athos, aralık kapıdan içeri girdi ve kapıyı içeriden sürgüledi.

Sürgüleme sesini duyup dönen Milady, karşısında siyah pelerinine sarınmış, şapkasıyla yüzünü gizleyen bir adam görünce çok korktu.

“Kimsiniz, ne istiyorsunuz?” diye çığlık attı.

“Gerçekten de oymuş!” diye mırıldanan Athos pelerinini çıkarıp şapkasını kaldırarak sor-du: “Beni tanıdınız mı madam?”

Milady bir adım attı, sonra yılan görmüş gibi irkilerek geri çekildi.

“Demek beni tanıdınız?”

“Fère Kontu!” diye mırıldanan Milady duva-ra kadar geriledi.

“Evet, ta kendisi. Sizi görmek için öteki dün-yadan geri geldim. Az önce Kardinal’in dediği gibi, oturun da konuşalım.”

Dehşete kapılan Milady tek sözcük edemedi oturdu.

“Siz beni öldü sanıyordunuz, ben de sizi. Me-ğer ben Athos adının ardına gizlenirken, siz de Lady Clarick adının ardına gizleniyormuşsu-nuz. Anne de Breuil (An dö Bröy)! Uğruna can verecek kadar çok severken, canını alacak hale geldiğim karım! Kötülüklerinize devam edin diye cehennemden dünyaya geri gelen bir iblis misiniz siz yoksa?”

Milady gözünden alevler çıkararak ayağa kalktı.

“Beni nasıl buldunuz? Ne istiyorsunuz ben-den?” diye bağırdı.

“Kardinal’in hizmetinde olduğunuzu, elmasları çaldığınızı, Madam Bonacieux’yü kaçırdığınızı ve yakın dostum d’Artagnan’ı öldürmeye çalıştığınızı biliyorum. Fakat onun saçının teline zarar verirsiniz, bu son suçunuz olur!”

Milady’nin yüzü soldu.

“D’Artagnan gururumla oynadı ve ölecek!” diye tısladı. “Önce değer verdiği kadın, sonra da kendisi.”

Kanı beynine sıçrayan Athos tabancasını çıkarıp Milady’nin alnına dayadı.

“Hayır, izin vermeyeceğim buna!” dedi. “Kardinal’in yazdığı kâğıdı hemen bana verin, yoksa gözümü kırpmadan tetiği çekerim!”

Kül rengine dönen Milady bağırmak istediysede de gırtlğından soluk bir hırıltı çıktı. Athos’u tanıyor, dediğini yapacağını biliyordu ama yine de kımıldamadı.

“Karar vermek için bir saniyeniz var!” dedi Athos.

İşte o zaman Athos’un yüz ifadesinde işin şakaya gelecek tarafı kalmadığını gören Milady notu çıkarıp uzattı:

“Alın!”

Athos kâğıdı ışığa yaklaştıırıp okudu:

“Bu kâğıdı taşıyan kişi, her ne yaptıysa benim emrimle devlet yararı için yapmıştır.

3 Aralık 1627

Kardinal Richelieu”

“Şimdi,” dedi Athos pelerinini alırken, “haydi ısır artık ısırabilirsen!”

Ardına bakmadan çıktı. Atına atladığı gibi, kestirme yoldan Kardinal ve silahşörlerin önüne geçerek gelmelerini bekledi.

Hırsından köpüren Milady ise, kimliği açığa çıkmadan, olanları Kardinal’e anlatamayacağından, kalbinde dehşetli bir intikam arzusuyla İngiltere yoluna düştü.

SİLAHŞÖRLER KONSEYİ

Ertesi sabah kale kuşatmasından dönen d'Artagnan, arkadaşlarını kendisini bekler buldu.

“Çok yorgunum,” dedi, “biraz dinleneyim yanınıza gelirim.”

“Ama size anlatmamız gereken çok önemli şeyler var,” dedi Athos. “Dün akşam Milady’yi gördüm.”

D'Artagnan ağzına götürmekte olduğu bardağı bırakıp kalakaldı.

“Nasıl? Nerede?”

“Şışşt!” diye onu susturdu Athos. “Bunları kimsenin bizi duymayacağı bir yerde anlatabilirim ancak. Kumanyamızı yanımıza alıp, fethettiğiniz kaleye gidelim. Orada rahatça konuşuruz.”

“Peki, ya saldırıya uğrarsak?”

“O zaman da hem konuşur hem de kendimizi savunuruz,” diye yanıtladı korkusuz Athos. “Böylece araya bir de zafer sıkıştırır, bir taşla iki kuş vururuz.”

Karar verilmişti. Üç silahşör ve d’Artagnan, yiyeceklerini bir sepete koyup yola koyuldular.

Kaleye varıp da sofra kurulunca, d’Artagnan sorusunu tekrarladı.

“Milady ile nasıl karşılaştınız? Neredeydi anlatsanıza...”

“Kırmızı Güvercinlik Hanı’ndaydı. Fakat oradan çoktan ayrıldı.”

D’Artagnan derin bir nefes aldı. “Nereye gidiyor?”

“Londra’ya.”

“Fakat bu Milady dediğiniz de kimdir?” diye sordu Porthos.

“Kardinal’in casusu olan çok güzel bir kadın,” diye açıkladı Athos. “Londra’ya da Kardinal’in emriyle Buckingham Dükü’nü öldürtmek için gidiyor. Buna karşılık Kardinal’den d’Artagnan’ın kellesini istedi ve dün akşam bunun için bir izin kâğıdı kopardı.”

D'Artagnan'ın rengi soldu ama konuşma burada kesildi, çünkü gerçekten de karşı taraf askerleri kalede birilerinin olduğunu fark etmiş, hücumu geçmişlerdi. Küçük bir çatışmayla askerleri püskürten silahşörler kaldıkları yerden devam ettiler.

“Ne olur devam edin,” dedi d'Artagnan. “Dük'ün yaşamı tehlikede ve Milady'nin elinde böyle bir izin kâğıdı mı var şimdi yani?”

“Hayır onu zorla aldım elinden,” dedi Athos notu çıkarıp okuyarak.

“Ama bu, tam bir aklama belgesi,” dedi Aramis.

“Onu hemen yırtmalıyız” diye atıldı d'Artagnan.

“Aksine onu gözümüz gibi saklamalı ve gerektiğinde kullanmalıyız,” dedi Athos. “Milady, Kardinal'e yazıp bir bahaneyle sizi hapse attıracak, yalnız kalmayasınız diye de bizi yanınıza yollayacaktır.”

“Bu, bir şakaysa hiç de komik değil,” dedi Porthos.

“Şaka değil,” diye yanıtladı Athos ciddiyetle. “Kötülükten başka şey düşünmeyen o kadını

engellemek gerek. Sizce de o iblis, felaketi bu savaşta kaybedilen masum askerlerden daha çok hak etmiyor mu?”

“Eh notu alırken felakete yollasaydınız ya madem,” dedi Porthos, “öteki dünyadan geri gelecek hali yoktu...”

“Öyle mi dersiniz?” diye sordu Athos, yalnızca d’Artagnan’ın anladığı karanlık bir gülümsemeyle.

“Benim bir fikrim var,” dedi d’Artagnan.

Fakat burada konuşma yine kesildi. Çünkü askerler daha da kalabalık halde yeniden saldırıya geçmişlerdi.

“Karargâhtan yardım mı istesek?” diye sordu Porthos. “Bu kez çok kalabalıklar.”

“Bu olanaksız çünkü hem vakit yok hem de daha konuşacaklarımızı bitirmedik,” diye yanıtladı Athos. “Üstelik hepimiz birlikte olduğumuza göre bu işi başarabileceğimizden hiç şüphem yok.”

KARAR VERİLİYOR

Athos'un dediği gibi de oldu. Dört arkadaş küçük bir çatışmanın ardından askerleri yeniden püskürtüp konuşmalarına kaldıkları yerden devam ettiler.

“Bir fikrim var diyordunuz dostum d’Artagnan,” diye hatırlattı Athos.

“Evet. Diyorum ki, tekrar İngiltere’ye gideyim ve Dük’ü bu komplo hakkında uyarayım. Ne de olsa bize daha önce yardım etti.”

“Olmaz,” diye karşı çıktı Athos. “Şu anda İngiltere’yle savaş halindeyiz. Ordunun bir askeri olarak oraya giderseniz vatan haini olarak hüküm giyersiniz. Benim başka bir fikrim var.”

“Nedir?”

“Milady denilen bu iblisin bir kayınbiraderi var demiştiniz değil mi d’Artagnan?”

“Evet, Winter Lordu. Yengesinden o da pek hoşlanmıyor.”

“Bu işimize gelir.”

“Zaten Milady de adamın bir an önce ölmesini istiyor, çünkü onun tek mirasçısı.”

“Vay vay! Peki Lord şimdi nerede?”

“Savaş söylentisi çıkar çıkmaz Londra’ya döndü!”

“İşte tam aradığımız kişi! Yengesinin bir cinayete karışmak üzere olduğunu bildirip, onu göz önünden ayırmamasını rica edebiliriz. Kadın bir manastıra yerleştirilirse, hepimiz rahat bir soluk alırız.”

“Evet,” dedi d’Artagnan, “ama ancak oradan çıkıncaya kadar.”

“Daha iyi bir fikrim var,” diye atıldı Aramis. “Bence biz hem Winter Lordu’nu hem de Kraliçe’yi haberdar edelim bu işten.”

“Peki mektupları Paris’e ve Londra’ya kim götürecektir?”

“Biz karargâhtan çıkamayacağımıza göre, tabii ki yardımcılarımız!” dedi Porthos.

“Evet,” dedi heyecanlanan Aramis, “bugünden tezi yok mektupları yazalım ve ceplerine biraz para koyup yardımcılarımızı gönderelim.”

“Para koyalım ceplerine diyorsunuz da...” dedi alnı kırışan Athos. “O kadar yol parasını nereden bulacağız?”

Dört arkadaş düşünceli düşünceli birbirlerine baktılar.

Tam o anda “Dikkat!” diye bağırdı d’Artagnan. “Uzaktan bize doğru yaklaşan noktacılar görüyorum. Eyvah koca bir bölük geliyor bu sefer!”

O ana kadar ellerinden geleni yapmış olan silahşörlerin bu kez geri çekilmekten başka çareleri kalmamıştı. Kalenin burcundan bayraklarını aldıktan sonra toplanıp yola koyuldular.

“Neyse ki hiçbirimiz yara almadık değil mi?” diyerek arkadaşlarını süzerken Athos’un gözü d’Artagnan’ın elindeki kan lekesine takıldı.

“Ne oldu? Yaralandınız mı yoksa?” diye sordu telaşla.

“Yok canım,” diye yanıtladı d’Artagnan elini uzatarak, “yalnızca bir sıyrık. İki taşın, yani duvarla elmasın arasına sıkışan derim kalktı.”

“Elmas sahibi olmanın zararları işte dostum,” diye takıldı Athos kinayeye.

“Elmas mı?” dediniz diye atladı Porthos. “Elmasımız var da niye para derdine düşüyoruz? Satalım gitsin!”

“Ama Kraliçe’nin elması bu!” diye karşı çıktı d’Artagnan.

“Daha iyi ya işte,” dedi Porthos’un fikrini beğenen Athos, “Kraliçe böylece hem bizi hem de Buckingham Dükü’nü kurtarmış olacak. Ne dersiniz?”

Herkes bu fikri onayladı ve salimen geri dönen dörtlü karargâhta alkışlarla karşılandı. Bütün bölük kaleyi bir başlarına nasıl savunduklarını uzaktan izlemiş, kahramanlıklarına hayran olmuştu.

Alkış seslerini duyan Kardinal, “Ne oluyor? Bu gürültü de nedir?” diye sordu yaverine.

“Üç silahşör ve bir muhafız kaleyi tek başlarına savunup, askerleri birkaç kez püskürtmeyi başarmışlar ekselansları,” diye yanıtladı yaver.

“Kimmiş bu beyler?”

“Üç silahşör Athos, Porthos ve Aramis, muhafız da d’Artagnan adında bir genç.”

“Yine aynı dörtlü! Yaman askerler vesselam! Bu dörtlünün benim hizmetimde olmaması büyük kayıp.”

Böyle diyen Kardinal hemen o gün Mösyö de Tréville’i yanına çağırdı.

“Birbirlerine bu kadar bağlı olan bu dört genç bundan böyle aynı birlikte olmalı,” dedi. “D’Artagnan’ı da kendi birliğinize alabilirsiniz!”

Dört kafadar bu habere ne kadar çok sevindiler tahmin edersiniz. Böylece en büyük hayaline kavuşan d’Artagnan, büyük bir memnuniyetle silahşör üniformasını giyerek arkadaşlarının arasına katıldı.

Dört kahraman kılıçlarını çekip havada birleştirerek tüm güçleriyle bir kez daha haykırdı:

“HEPİMİZ BİRİMİZ, BİRİMİZ HEPİMİZ İÇİN!”

MEKTUPLAR

D'Artagnan yüzüğü eski komutanının yardımıyla elden çıkarmış, böylece masraflara bol bol yetecek yedi bin altın geçmişti ellerine. Şimdi iş mektupların yazılmasındaydı ve bunu da kalemi güçlü olan Aramis üstlendi.

D'Artagnan'ın ağzından Winter Lordu'na yazılan ilk mektup şöyleydi:

“Milord,

Bu satırların sahibi sizinle Paris'te kılıç çarpıştırdıktan sonra dostunuz olma onuruna erişmiş bir kişidir. Bu dostluğun hatırına sizi, mirasçınız sandığınız bir yakınınız hakkında uyarmak istiyorum. İngiltere'de kardeşinizle evlenmeden önce Fransa'da bir başkasıyla zaten evli bulunan bu kadın, canınıza kastedebilir. Kendisi dün

gece gemiyle İngiltere'ye hareket etti. Onu gelir gelmez alıkoyun, çünkü çok korkunç planları var. Neler yapabileceğini öğrenmek isterseniz, geçmişini sol omuzundan okuyabilirsiniz."

Kraliçe'ye iletilecek mektup ise, Aramis'in saray çevrelerinden bir yakınına gönderilecekti ve şöyleydi:

"Sevgili kuzenim,

Sayın Kardinal Hazretleri burada büyük bir zafer elde etmek üzere. Sanırım İngiliz donanması zamanında gelemeyecek, zira Buckingham Dükü'nün yola çıkmasını engelleyecek bir olay olacağına emin gibiyim. Sayın Kardinal'in siyasi yeteneği öyle yüksek ki, rakibi Güneş olsa söndürebilir. Bu güzel haberleri kız kardeşinize iletiniz. Zaten Dük'ü de rüyamda ölmüş gördüm. Zehirle mi hançerle mi hatırlayamıyorum ama biliyorsunuz benim rüyalarım hep doğru çıkar. Yakında görüşmek dileğiyle"

Mektuplar, yolda ele geçip açılmaları olasılığına karşı böyle şifreli, üstü kapalı yazılmışlardı.

İlk mektubu d'Artagnan'ın yardımcısı Planchet, ikincisini de Aramis'in yardımcısı Bazin'in götürmesine karar verildi.

Planchet'nin on altı günde, Bazin'in ise sekiz günde gidip dönmeleri gerekiyordu. Ulaklar yola çıktıktan sonra dört silahşör dönüşlerini sabırsızlıkla bekleyerek heyecanlı günler geçirdiler. Nihayet bir hafta sonra Bazin elinde yanıt mektubuyla çıkageldi.

“Sevgili kuzenim,

Kız kardeşimle birlikte rüya yorumlamada üstümüze yoktur ama bu rüya pek korkunçmuş. Umarım tersi çıkar. Sağlıcakla kalınız, bizi habersiz bırakmayınız.”

Haber başarıyla Kraliçe'ye ulaşmıştı demek. Şimdi sıra Winter Lordu'ndan gelecek mektuptaydı.

Sonraki günlerde zaman geçmek bilmedi. Silahşörlerimiz günlerin kırk sekiz saate çıktığına bahse girebilirlerdi. Özellikle d'Artagnan hop oturup hop kalkıyor, her an tetikte bekliyor, heyecanını Porthos ve Aramis'e de bulaştırıyordu.

Yalnızca Athos sakindi. “Niye bu kadar telaş ediyorsunuz ki?” diyordu. “Hapse düşersek, elbet çıkarız. Ölümden korkuyoruz deseniz, zaten savaş meydanında kelle koltukta gezmiyor muyuz? Planchet’ye güveniyorum, er veya geç çıkıp gelecektir.”

“Ya zamanında gelmezse?”

“Yolda bir aksilik çıkmıştır, biraz gecikerek gelir hepsi bu. Benim gibi yapın. Yaşamı ufak tefek sıkıntılardan oluşan bir tespih gibi düşünüp, gülerek çekin tanelerini.”

Gerçekten de Planchet tam söz verdiği gün ve saatte, elinde kısa bir notla geldi. Sevinçten havalara uçan d’Artagnan, neredeyse yol ortasında sarılıp öpecekti yardımcısını!

Hemen notu okudular:

“*Thank you, be easy,*” yazmıştı Winter Lordu. Yani “Teşekkürler, yüreğinizi ferah tutun.”

“Oh!” dedi rahatlayan d’Artagnan, “Artık temiz bir uyku çekebiliriz. İyi uykular Planchet!”

“Doğrusu ya mösyö,” dedi Planchet, “on altı gündür ilk kez uyuyacağım.”

“Ben de!” dedi d’Artagnan.

“Ben de,” dediler Aramis ve Porthos.

“İtiraf edeyim ki ben de!” dedi Athos.

MILADY İNGİLTERE'DE

Sinirden küplere binen Milady, gemi liman-
dan ayrılırken kafese kapatılmış bir aslan gibi
kükremiş, sulara atlayıp kıyıya çıkmamak için
kendini zor tutmuştu. D'Artagnan ve Athos'tan
öcünü almadan Fransa'dan ayrılmayı bir türlü
kabullenemiyordu. Ne var ki Kardinal'in verdi-
ği görevi de bir an önce tamamlaması şarttı. O
yüzden içi içini yiyerek yoluna devam etti.

Birçok limana uğrayarak zaman kaybeden
gemi İngiltere'ye ulaştığı gün, Planchet işini bi-
tirmiş Fransa'ya dönmek için yola çıkmıştı bile.

Demir atmaya hazırlandığı sırada gemiye bir
hücumbot yaklaştı ve güverteye bir subay çık-
tı. Kaptana bütün yolcuları çağırmasını söyle-
yen subay herkesi gözden geçirip de Milady'nin
önüne gelince, kadını ayrı bir dikkatle süzdü.

Daha sonra verdiği talimat üzerine gemi demir alıp yoluna devam etti.

Milady, adeti olduğu üzere, subayın kişiliğini yüzünden okumak için adamı dikkatle incelemiş ama mermer bir heykele benzeyen bu yüzden hiçbir sonuç çıkaramamıştı. Yirmi beş yaşlarında, açık mavi gözlü, sakalları da saçları gibi kumral bir gençti bu subay.

Limana geldiklerinde gece inmiş, sis karanlığı daha da derinleştirerek, nemli ve soğuk havanın kasvetini artırmıştı. Öyle ki çok güçlü bir kadın olan Milady bile hafifçe ürpermekten alamadı kendini.

Subay, Milady'nin gemiden inmesine yardım edip, eşyalarını taşıtarak onu bir arabaya bindirdi.

“Kimsiniz ve beni nereye götürüyorsunuz?” diye sordu kuşkulanın kadın.

“Üniformamdan da anlaşılacağı üzere subayım madam,” diye yanıtladı adam. “Biliyorsunuz savaştayız ve güvenlik gereği, limanlarımıza gelen yabancıları denetlememiz gerekiyor.”

“Ama ben yabancı değilim ki,” diye atıldı Milady, İngiltere'nin bir ucundan diğerine duyula-

bilecek en kusursuz İngiliz aksanıyla. “Adım Lady Clarick ve...”

“Bu, rutin bir prosedür; zorluk çıkarmayın lütfen.”

Yola devam ettiler. Bir çeyrek saat kadar sonra arabanın kenti arkada bırakıp ormanlık bir araziye girdiğini fark eden Milady işkillenerek, “Kentten çıktık, söyleyin nereye gidiyoruz?” diye sordu, ama subay bir duvar kadar sessiz kaldı.

“Söyleyin yoksa şuradan şuraya adımımı atmam! İmdat! Kurtarın beni!” diye bağırdı kadın, ama sesini duyan olmadı. Bunun üzerine kapıyı açıp atlamaya davrandı fakat subay “Dikkat edin madam,” dedi soğuk bir sesle, “atlayıp da kendinizi yaralamayın.”

Milady köpürerek yerine oturdu ve o sakin subay bile, az önce bir melek gibi güzel olan bu yüzün öfkeyle son derece çirkin bir ifadeyle korkunçlaştığını görerek şaşırdı. Bunun üzerine duygularının dışarı yansıdığını fark eden Milady saniyeler içinde kendini toplayıp, yumuşacık bir sesle, “Yalvarırım mösyö,” dedi, “bari bu zorbalığı bana hangi düşmanın yaptığını söyleyin.”

“Size zorbalık filan yapıldığı yok madam,” diye yanıtladı subay, “dediğim gibi yalnızca prosedür.”

Bir saat kadar sonra araba bir şatonun önünde durdu. Tekerlekler ince kumları ezerek dönerken, Milady binanın öte yanının deniz dalgalarıyla dövüldüğünü duydu. Arabadan inip etrafına bakınan kadın, “Burada tutsak tutulsam da,” dedi en hoş gülümsemesiyle subayın gözlerinin içine bakarak, “öyle kibarsınız ki, içimden gelen bir ses bunun çok uzun sürmeyeceğini söylüyor bana.”

Kemerli bir kapıdan geçip, taş merdivenlerden çıkarak bir odaya girdiler. Milady, sade döşenmiş odanın pencerelerinde demir parmaklıklar ve kapısında ağır sürgüler olduğunu gördü.

Subay ise her zamanki sakinliğiyle “İşte şahsınıza ayrılan oda madam,” dedi. “Sizi buraya getirip yerleştirmek için emir almıştım, artık gisiyle bir başkası ilgilenecek.”

“Bir başkası mı? Ama kim, söyleyin lütfen?..”

O sırada merdivende ayak sesleri duyuldu; kapı açıldı; eşikte beliren şapkasız ve kılıçlı bir adam, gölgelerin arasından yaklaştırmaya başla-

dı. O ilerledikçe, Milady istemsizce geriliyordu. Adam lambanın aydınlığına girince kadın şaşırarak bir çığlık attı.

“Ah! Ağabey, siz miydiniz?”

“Evet güzel hanımefendi,” dedi Winter Lordu kinayeyle ve subaya döndü: “Teşekkürler Mösyö Felton, bizi yalnız bırakın lütfen.”

KAYINBİRADERLE YENGENİN SOHBETİ

Lord kapıyı kilitleyip bir koltuğa yerleşirken, Milady'nin aklında bin bir soru dönüyordu. Bu adam, geldiğini nasıl öğrenmişti? Onu nasıl yakalatmıştı? Niye hapsetmişti? Kadın hangi suçu için tutsak edildiğini tahmin etmeye çalışırken, “Evet söyleyin bakalım,” diye sordu Winter Lordu. “Bir daha adımımı atmam dediğiniz İngiltere’ye niye geldiniz?”

Milady soruya soruyla karşılık verdi.

“Asıl siz söyleyin! Buraya geleceğimi, gemisine, limanına, saatine ve dakikasına kadar öğrenmeye ne itti sizi?”

“Ama önce siz İngiltere’de ne işiniz olduğunu bir söyleseniz?” dedi yengesinin taktiğini sürdüren Winter Lordu.

“Tabii ki sizi görmek için geldim,” diye yanıtladı, bu yanıtla d’Artagnan’ın mektubunda yazanları haklı çıkardığını tahmin edemeyen kadın.

“Vay vay! Demek Manş’ı sırf benim hatırıma geçtiniz? Bu ne sevgi!”

“Ne var bunda? Ben sizin en yakın akrabanız değil miyim?”

“Ve tek mirasçım!”

Milady titredi. Ketty planlarını ağızından mı kaçırmıştı yoksa?

“Anlamıyorum efendim,” dedi zaman kazanmak için, “Ne ima ediyorsunuz?”

“Aman canım! Geleceğinizi bir şekilde öğrendim ve gece vakti zorlanmayasınız diye adam gönderip sizi şatoma getirttim ki, burada her gün görüşebilelim. Ne var bunda? Sahi, odanızı beğendiniz mi? İlk eşinizin evindeki konforu sunabilmiş miyim size?”

“İlk eşim mi?” dedi Milady, adama dehşet içinde bakarak.

“Evet Fransız olan ilk eşiniz. Halen hayatta olduğuna göre yazıp kendisine de sorabilirim aslında.”

Milady'nin alnında boncuk boncuk ter birikti.

“Şaka ediyorsunuz!”

“Hiç şaka eder gibi bir halim var mı?”

“Küstah!” diye bağırان Milady kendini tutamayarak Winter Lordu'nun üzerine atıldı, ama adam elini kılıcına atarak “Durun!” dedi. “İnsan öldürme alışkanlığınız var, biliyorum, fakat ben kendimi savunurum, ona göre!”

Milady hırlamaya benzer bir ses çıkarıp geri ledi.

“İstediğiniz kadar hırlayın!” diye bağırdı Winter Lordu. “Ama ısırmaya kalkmayın, çünkü burada sizi kurtaracak şövalyeler yerine, zaten evliyken ağabeyimle nikahlandığınız için sizi yargılayıp, diğer omuzunuzu da damgalayacak yargıçlar var!”

Milady'nin gözleri hırsla öyle bir parladı ki, kılıcı olmasına rağmen Winter Lordu ürperdi. Yine de devam etti:

“Ağabeyimden miras kalan bir milyon yetmemiş olacak ki, kötülüklerinizde kullanmak için benimkine de göz diktiniz. Ama başaramayacaksınız! Sizi hemen hapse gönderirdim aslında, ama ağabeyimin hatırına bunu yapmayacağım. İki-üç hafta sonra orduyla La Rochelle'e gide-

ceğim. Siz de o zamana kadar burada kalacak, sonra da okyanus aşırı kolonilerimizden birine sürgüne gönderileceksiniz.”

Milady alev alev gözlerle dinliyordu.

“Gidene kadar tutsağımsınız. Pencereniz demirli ve zaten denize bakıyor. Duvarlar kalın, kapınız sürgülü. Hımm bakıyorum da yüzünüz gevşer gibi oldu. ‘On beş günde kaçmanın bir yolunu bulurum ben,’ diye düşünüyorsanız yanı-lıyorsunuz. Adamlarım kapıları tutuyor ve sizin-le de en güvendiğim subayım Felton ilgilenecek.”

Sözün burasında kapıya gidip Felton’u çağır-dı. Subayı beklerken gergin bir sessizlik oldu, sonra sert adımlarla gelen Felton içeri girdi.

“Girin sevgili John,” dedi Lord. “Bu kadına bakın – genç, güzel ve çok masum görünüşlü de-ğil mi? Gelin görün ki bu yaşında birçok suça karışmış bir canavardır kendisi. Güzelliğini ve sesini sizi ayartmak ve hatta öldürmek için kul-lanacaktır, sakın ola kanmayın. Sizi sefaletten çıkardım, bir kez hayatınızı kurtardım, subay olmanızı sağladım. Dosttan öte babanız gibi-yim. Bu kadın İngiltere’ye beni öldürmeye gel-di ve ben bu haini tutsak ettim. Şimdi bana söz

verin. Onun sizi ele geçirmesine izin vermeyip, kaçmasını engelleyeceksiniz. Sizin sadakatinize güveniyorum!”

“Efendim,” diye yanıtladı Felton, “Size onurum üzerine söz veriyorum!”

“Bu odadan çıkmayacak. Kimseyle görüşmeyecek, iyice anlatabildim mi John?”

“Evet, sözüm söz.”

Milady’nin güzel başı umutsuzca önüne düştü. İki adam sessizce çıkıp kapıyı kilitlediler. Uzaklaşan ayak sesleri duyuldu. Birkaç dakika böylece kalan genç kadın aniden başını kaldırdı. Gidip kapıdan dışarısını dinledi. Gözlerinde korkunç bir intikam ateşi parlıyordu.

TUTSAĞIN PLANLARI

Bu sırada La Rochelle kuşatması sürüyordu. Kardinal tarafından inşa ettirilen deniz bariyeri kente ulaşımı engellediği için erzakları gidecek tükenen halk açlıktan kırılmaya başlamıştı. Arada isyanlar çıkıyor ama kent yine de teslim olmuyordu. Buckingham Dükü'nden ha bugün ha yarın yardım geleceğini düşünen halk, bu ümide tutunarak direniyordu çünkü.

Kardinal işte bu yüzden Dük'ün ölüm haberini sabırsızlıkla bekliyordu, fakat o haber bir türlü gelmiyordu. Milady'nin başına bir şey gelmiş olabileceğinden endişe etse de, gizemlerle dolu bu güçlü kadına güveniyordu. O yüzden haberi beklerken bariyerin inşasını sürdürdü.

Öte yandan, yüzyıllardan beri uygulanan “böl ve yönet” politikasını uygulamaya geçirip, surların üzerinden halkı birbirine düşürecek pusulalar attırdı. Bu pusulalarda, yöneticilerin elinde bol miktarda yiyecek olduğu halde bunları yalnızca askerlere verip, halkı açlıktan ölüme terk ettikleri gibi şeyler yazıyordu. Başta inanılmayan bu yalan haberler, zamanla etkisini göstermeye başladı.

Bütün bunlar olup biterken, Manş’ın öte yanındaki odasında Milady hayatında ilk kez kendini çaresiz hissediyordu. Onuru kırılmış, sırrı açığa çıkmış, tutsak edilmişti. Bütün bunların nedeni olarak gördüğü d’Artagnan’a karşı büyük bir kin duyuyor, dört duvar arasında eli kolu bağlı durmak onu çileden çıkarıyordu.

Bu zindandan kaçmak mümkün değildi. Silahlı adamlara gücü yetmezdi. O zaman ne yapmalıydı? Kalktı, aynada kendine bakıp saçlarını şöyle bir kabarttı ve gördüğü yansımadan gayet memnun olacak ki, “Haydi canım sen de!” diye mırıldandı. “Niye kendimi kapıp koyuveriyorum ki? Kaybedilmiş hiçbir şey yok, hâlâ güzelim! Ben de onları kendi silahlarımla alt edeceğim!”

Tam o sırada ayak sesleri duyunca, hemen kendini koltuğa attı. Başı geriye düşmüş, güzel saçları çepeçevre yayılmış, bir eli kalbinde diğeri aşağı sarkmış halde beklemeye başladı.

Kapı açıldı. “Yemeği masaya bırakın,” dedi Felton. Sonra Milady’ye baktı, “Aa, uyuyormuş. Neyse uyanınca yer,” dedi ve odadan çıkmaya davrandı.

“Ama teğmenim, kadın bayılmış olmasın sakın?” dedi yemeği taşıyan asker.

“Hımm, olabilir,” dedi Felton en ufak bir telaş göstermeden, “O zaman Lord’a tutsağının bayıldığını haber verin.” Ve arkasını dönüp beklemeye başladı.

Bunlar olup biterken kirpiklerinin arasından olan biteni gözetlemekte olan Milady, işlerin umduğu gibi gitmemesi üzerine içini çekerek uyanırmış gibi doğruldu.

“Ah uyandınız demek,” dedi Felton kapıya doğru yönelip. “Ben artık çıkayım o zaman.”

Fakat bu sırada Winter Lordu içeri girdi, “Ooo! Bakıyorum hastamız düzelmiş!” dedi gülerek. “Söylemiştim de inanmamıştınız. Sizi kandırma komedisinin ilk perdesi bu sevgili Felton, fark etmediniz mi?”

“Haklıymışsınız. Tahmin ettim ama görevim gereği size haber verdim.”

“Demek bu masum surat sizi etkilemedi.”

“Hayır Milord, ben böyle şeylerden etkilenmem.”

“O zaman oyunun ikinci perdesine hazırlıklı olun. Bakalım leydimiz bu kez hangi role bürünecek?”

Milady’nin içi buz kesti. İki adam çıkarken, “Durun bakalım,” dedi dişlerinin arasından “oyun daha bitmedi.” Lord’un “Söylemiştim de inanmamıştınız,” demesi dikkatini çekmişti. Demek Felton, Lord’un kendisi hakkında söylediklerine inanmamıştı ve bu buzdan yapılmış gibi görünen adamın içinde de bir şefkat kırıntısı vardı.

Milady gülümseyerek uykuya daldı. Mutlaka bir yolunu bulacaktı.

Ertesi gün Felton elinde Kutsal Kitap’la gelip, “Lord ibadetlerinizi yerine getirmek isteyeceğinizi düşündü,” diyerek uzatınca zihninde bir kıvılcım çaktı. Hemen o geceden itibaren billur gibi sesiyle ilahiler söylemeye başladı. Felton’un ayak sesini duyar duymaz diz üstü çöküp dua

okumaya başlıyor, Felton'un kapının ardında durup kendisini dinlediğini fark ediyordu.

Böyle birkaç gün geçti. Felton davranışlarını değiştirmese de Milady onun bakışlarından, etkilendiğini anlıyor, "Tamam bu iş oldu, subayı kandırdım," diye geçiriyordu içinden. Fakat Lord onu önceden uyarmış olduğundan, başarısızlığa uğramaktan korkmuyor da değildi. Bu yüzden son adımı atmak için uygun zamanı beklemeye karar verdi.

FELTON

Birkaç gündür görünmeyen Winter Lordu bir sabah çıkageldi.

“Komediden sonra trajediye geçtiğinizi duydum,” dedi gülerek.

Tutsak yanıt vermedi.

“Evet, bir an önce serbest kalmak istiyorsunuz anlıyorum. Merak etmeyin çok yakında gemiye binmiş, engin denizde yol alıyor olacaksınız. İşte bakın sürgün emrinizi getirdim.”

Lord’un kendisini gönderme tarihini öne aldığını sanıp korkan Milady, hemen kâğıda baktı.

“Fransa Krallığı mahkemesi tarafından suçlu bulunan ve cezasını çektikten sonra serbest bırakılan Charlotte Backson’ın’ya sürgün emri. Adı geçen şahıs artık burada yaşayacak ve

buradan on beş kilometreden fazla uzaklaşamayacaktır. Kaçmaya çalışırsa hapse atılacaktır. Barınma ve beslenme masrafları için kendisine günde beş şilin bağlanacaktır.”

“Gideceğiniz yeri özellikle boş bıraktım,” dedi Lord, “İsteddiğiniz yeri seçin ama İngiltere’den en az beş bin kilometre uzak olsun.”

“Bu belge beni alakadar etmez,” dedi Milady, “üzerinde adım yazmıyor.”

“Aa, gerçek adınızı söyleyin de yazayım o zaman!”

“...”

“Ne oldu? Susuyorsunuz? Demek öyle, o zaman adınız artık Charlotte. Bu belge Buckingham Dükü tarafından imzalanır imzalanmaz gidiyorsunuz.”

“Gücünüzü kötüye kullanarak beni sürgüne göndermeniz büyük alçaklık.”

“Sizi gerçek adınızla adalete teslim etmemi isterseniz, hemen söyleyin. Ağabeyimin adının lekelenmesi pahasına bunu yapacağım!”

Yüzü bembeyaz olan kadın yanıt vermedi.

“Şimdi gidiyorum,” dedi Winter Lordu. “Yarın belge imzalandığında haber vermeye gelirim.”

Lord'u kararından vazgeçirmenin olanaksız olduğunu gören Milady, hemen o akşam Felton'la son konuşmayı yapması gerektiğini anladı. Akşam subay geldiğinde ona çok ayrıntılı bir hikâyeye uydurdu: Başına gelen felaketlerin tüm sorumlusu Buckingham Dükü'ydü. Sefil Dük, kendisi henüz genç bir kızken onu elde etmeye çalışmış, hain planlarla tutsak etmişti. Fakat o kabul etmemiş, ölmeyi göze alarak adama diremişti. Sonunda onu razı edemeyeceğini anlayan adam, celladı çağırıp kızı o silinmez zambak damgasıyla dağlamıştı.

Bütün bunları anlatıp bitiren Milady sonunda hikâyenin kanıtı olarak omuzunu açıp damgayı gösterdi. Felton'ın ağzı açık kaldı. Kadın bütün bunları bir tiyatro oyuncusuna taş çıkartacak kadar inandırıcı bir şekilde anlatmış, meleklerinkini andıran yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Bütün bu tiyatroya, bu acılara daha fazla katlanamayacağını haykırıp masada duran bıçakla kendini öldürmeye çalışma numarasını da ekleyince, saf ve temiz bir genç olan Felton'ın, anlatılanların doğruluğu konusunda hiçbir kuşkusu kalmadı.

Amacına ulaştığını anlayınca, Milady'nin masum kurbanı oynayan yüzünde, bir anlığına şeytani bir gülümseme yanıp söndü.

KAÇAK

Fakat haykırışı duyan Winter Lordu odaya gelmiş, Milady'nin Felton'ı da avcuna almayı başardığını anlamıştı. Hemen ertesi sabah, genç subayı belgeyi imzalatması için Buckingham Dükü'nün yanına gönderdi. Sonra da tutsağının odasına gidip, "Artık elinizden hiçbir şey gelmez madam," dedi. "Felton'ın da aklını çelmeyi başarmışsınız, o yüzden kendisini sizden uzaklaştırdım. Gidiş tarihinizi de bir gün öne aldım. İmzalanan belge yarın elime geçince, hemen yola çıkacaksınız. Bir sonraki gelişim size güle güle demek için olacak."

Bu haber Milady'yi sarstıysa da hiçbir olumsuzlukta pes etmemeyi alışkanlık edinmiş olan kadın duygularını belli etmedi. Her hamlesini

önceden tahmin eden Winter Lordu'nu hafife aldığı için kendine kızılıyordu, ama artık elinden beklemekten başka bir şey gelmiyordu.

Akşam yemeğini yedikten sonra dışarıda korkunç bir fırtına patladı. Gök, genç kadının öfkesini ifade edercesine gürlüyor, rüzgâr şiddetle esiyordu. Yağmur camları döverken; dışarıdan bir tıkırtı geldiğini duyan Milady pencereye baktığında, çakan şimşegin ışığında bir an aydınlanan bir insan gölgesi gördü.

Hemen koşup pencereyi açtı.

“Felton, geldiniz demek!” diye bağırdı, “Kurtuldum!”

“Evet,” dedi Felton. “Ama lütfen sessiz olun! Ben pencere demirlerini keserken gidip uzanın ve hiçbir şey belli etmeyin!”

Milady pencereyi kapayıp yatağına uzandı ve kalbi küt küt atarak beklemeye başladı. Gök gü-rültüsü eğenin demire sürtünme sesini bastırsa da, her şimşekte Felton'ın parmaklığı kesmeye çalışan gölgesi açıkça görünüyordu. Bazen bir saat insana bir yılmış gibi gelir. İşte Milady de o uzayan saat boyunca nefesini tutarak, kulağı kırışte bekledi.

Nihayet pencere tekrar tıkladı. İki demir kesilmiş, bir kişinin geçebileceği bir açıklık oluşmuştu. Koltuğa basıp açıklıktan dışarı çıkan Milady, Felton'ın ipten bir merdivende boşluğa asılı durduğunu görünce bir an içi ürperdi ama hemen kendini topladı.

“Ellerinizi uzatın,” dedi Felton ve o ince bilekleri mendiliyle sardıktan sonra bir halatla bağladı.

“Ne yapıyorsunuz?” dedi Milady.

“Kollarınızı boynumdan geçirin ve bana güvenin,” diye yanıtladı genç subay.

“Ama ya dengeniz bozulur da ikimiz birden boşluğa düşersek?”

“Korkmayın bozulmaz, ben denizciyim.”

Kaybedilecek bir saniye bile olmadığından, Felton sırtında genç kadınla basamaklardan ağır ağır inmeye başladı. Şiddetli rüzgâr uğuldayıkça merdiven boşlukta sallanıyordu. Derken subay zınk diye durdu.

“Ne oldu?”

“Bir tabur asker set üstünde devriye geziyor. Birazdan tam altımızdan geçecekler.”

“Eyvah, mahvolduk! Ya bizi görürlerse? Ya merdivenin ucunu fark ederlerse?”

“Merdivenin ucu çok yukarıda ve umalım da şimşek çakmasın.”

Nefeslerini tutup, boşlukta asılı halde beklemeye başladılar. Çok geçmeden askerlerin şakalaşan sesleri giderek yaklaştı, yaklaştı... Tabur tam altlarından geçerken Milady derin bir iç çekip kendini bıraktı. Bayılmıştı.

Nihayet askerler uygun adım uzaklaştılar, Felton da hızlıca aşağı inip, Milady sırtında olduğu halde yere atladı. Kayalıkların arasından kumsala koştu ve bir düdük çalarak orada hazır bekleyen kayığa işaret verdi. Biraz sonra kayığa binmiş, açıkta bekleyen yelkenliye doğru ilerlemeye başlamışlardı. Felton, Milady'nin bileklerini çözdükten sonra yüzüne bir avuç su çarptı.

“Ne oldu? Neredeyim ben?” dedi kendine gelen kadın.

“Kurtuldunuz. Biraz sonra bineceğimiz yelkenli sizi Fransa'ya götürecektir.”

“Oh sonunda özgürüm!” diye bağırdı keyfi yerine gelen Milady. “Çok teşekkürler Felton, çok teşekkürler!”

“Yalnız önce beni limana bırakacaksınız. Buckingham Dükü yarın donanmasıyla Fransa’ya hareket ediyor. Yola çıkmadan onu yakalamalıyım. Biliyorsunuz Winter Lordu sürgün belgenizi imzalatmak için beni gönderdi.”

“Fakat Buckingham Dükü’nün Fransa’ya gitmemesi gerek!” diye bağırdı Milady.

“İçiniz rahat olsun, gitmeyecek!” diye yanıtladı Felton.

Milady sevinçten titredi. Felton’ın Dük’ü öldürmeyi kafasına koyduğunu anlamıştı.

“Felton,” dedi. “Siz bir kahramansınız! Öölürseniz ben de sizinle birlikte öleceğim!”

“Susun! Yelkenliye geldik!” dedi Felton.

Hızlıca ertesi günü planladılar. Milady sabah ona kadar Felton’ı bekleyecek; Felton yetişmezse kadın Fransa’ya hareket edecekti. Felton da işini bitirdikten sonra yakalanmazsa, gidip Milady’yi Karmelitler Manastırı’nda bulacaktı.

23 AĞUSTOS 1628

Felton gemiden indikten sonra doğruca Buckingham Dükü'nün sarayına koştu. Nöbetçiye, Dük'ün yakın dostu Winter Lordu'ndan acil bir mesaj getirdiğini söyleyince içeriye alındı. Aynı anda nefes nefese bir ulak daha gelmiş, kana tere batmış atından atlayarak acilen içeri girmek istediğini söylemişti. Fakat kimden mesaj getirdiğini ancak Dük'e açıklayabileceğini söylediğinden, nöbetçiler ona kuşkuyla baktılar ve içeri ilk giren Felton oldu.

“Demek sizi Winter Lordu gönderdi,” dedi Dük. “Neden kendisi gelmedi ki? Ben bu sabah onu bekliyordum.”

“Ekselanslarına bu onura erişemediği için ne kadar üzgün olduğunu iletmemi istedi,” dedi Felton. “Fakat ne yazık ki şatodan ayrılamıyor.”

“Evet, bir tutsağı olduğunu biliyorum.”

“Ben de işte bu tutsak hakkında konuşmak istiyorum sizinle, ama yalnız olarak.”

Dük yardımcısını kapının önüne gönderdi.
“Konuşun.”

Felton imzalanacak kâğıdı uzattı.

“Lordum, Charlotte Backson adında bir genç hanımın sürgün emrini imzalamanızı istiyor; ama ekselansları, hanımın asıl adının bu olmadığını, kendisinin Winter Düşesi olduğunu biliyorlar mı acaba?”

“Evet mösyö,” dedi tüy kalemini hokkaya batırırken kuşkuyla başını kaldıran Dük. “Fakat sizin de bilmenize şaşırdım doğrusu.”

“Ekselansları, hanımın asıl kimliğini bildikleri halde yine de emri imzalayacaklar mı?”

“Kuşkusuz hem de iki kat istekle.”

“Vicdan azabı çekmeden?”

Böyle sorguya çekildiği için sinirlenmeye başlayan Dük, “Evet hem de hiç!” dedi. “Düşes boyunu aşan suçlara karışmış bir suçludur, sürgüne gönderilmek ona sağlanmış bir lütuf olacak.”

“O emri imzalamayacaksınız!” dedi Felton. “Aksine Düşes bir melektir ve sizden tek isteğim onu özgür bırakmanız!”

“Delirmiş olmalısınız!” dedi iyice sinirlenen Dük. “Kim oluyorsunuz siz? Çabuk çıkın odamdan!”

“Hayır, sonuna kadar dinleyeceksiniz!” dedi artık gözü hiçbir şeyi görmeyen Felton. “Genç bir kızken ona neler yaptığınızı biliyorum. Zaten bütün İngiltere sizin ahlaksızlıklarınızdan bıktı. Kraliyet gücünü zorla ele ele geçirdiniz ve kötüye kullanıyorsunuz. Fakat şimdi benim ellerimdesiniz. Özgürlük belgesini imzalayın!”

“Asla!” dedi Dük kılıcına uzanarak ve var gücüyle bağırdı: “Nöbetçiler! İmdat!”

Tam o anda Dük’ün yardımcısı telaşla içeri girdi:

“Efendim, Fransa’dan mektup var!”

Fransa dendiğini duyunca Kraliçe’yi düşünen Dük’ün dikkati bir an dağıldı. Felton da bundan yararlanarak cebinde getirdiği bıçağı Dük’ün göğsüne saplayıverdi.

BİR DAKİKANIN ÖNEMİ

“**A**h! Hain, ne yaptın sen!” diye bağırdı Buckingham Dükü.

“Yakalayın!” diye haykırdı Dük’ün yardımcısı.

Kapının açılmasını fırsat bilen Felton ise dışarı fırlayıp merdivenlere koşmuş, fakat daha ilk basamakta Winter Lordu ile karşılaşmıştı. Genç subayı yüzü allak bullak, beti benzi atmış, elleri kanlı gören Winter Lordu, “Ahh! Tahmin etmiştim!” diye bağırdı acıyla. “Ahh! Bir dakika geciktim! Yalnızca bir dakika! Bu ne talihsizlik!”

Lord, hiç direnmeyen Felton’ı nöbetçilere teslim edip, Buckingham Dükü’nün yanına koştu ve Dük’ü, bir eli kalbinin üzerinde kanepeye uzanmış buldu. Az önce içeri giremeyen haberci yanındaydı ve bu adam, Kraliçe’nin güvenilir sekreterinden başkası değildi.

“Söyle,” dedi Dük ölgün bir sesle, “seni Kraliçe mi gönderdi?”

“Evet ekselansları, fakat sanırım geç kaldım.”
Dük kendinden geçti.

“Ahh!” diye bağırdı saçlarını yolan Winter Lordu. “Yalnızca bir dakika!”

Sabah Milady’nin penceresinden sarkan ip merdiveni görünce, d’Artagnan’ın mesajı aklına gelmiş, Dük’ün canını kurtarmak için derhal saraya koşmuştu ama yetişememişti işte.

Ne var ki Dük hâlâ yaşıyordu. Gözlerini açarak, “Sabah gönderdiğin kaçık beni ne hale getirdi bak!” dedi.

“Ah efendim, kendimi hiç affetmeyeceğim!”

“Hata edersin,” dedi Dük elini Lord’a uzatarak. “Hayat boyu pişmanlık çekmenin kimseye yararı olmaz. Ama lütfen şimdi bizi haberciyle yalnız bırak.”

Winter Lordu gözlerinde yaşlarla dışarı çıkınca haberci, “Yaşayacaksınız ekselansları!” dedi.

“Bana onun mektubunu oku sen,” dedi Buckingham Dükü, “gözlerim görmez oldu.”

Mektup şöyleydi:

“Sayın Dük,

Sizi tanıdığım günden beri acılar içindeyim. Huzura kavuşmamı istiyorsanız, bana olan hayranlığınız yüzünden çıktığı söylenen ve her iki ülkede de büyük felaketlere yol açan bu korkunç savaşa lütfen bir son verin. Ayrıca çok dikkatli olun, çünkü yaşamınız tehlikede.

Arkadaşınız Anne d’Autriche”

Mektup okunurken yaşamı bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçen Dük sordu, “Başka bir şey söylemedi mi?”

“Canınıza kastedileceği haberini aldığını, kendinize çok dikkat etmenizi istediğini...”

“Başka? Başka?”

“...ve size çok saygı duyduğunu söylememi istedi.”

“Ah, şükürler olsun!” dedi Buckingham Dükü. “Bana mücevher kutumu getirin ve diğer birkaç yadigârı.”

Adam denilenleri bulup getirdi.

“Bunları Kraliçe’ye geri götürün ve benden anı olarak...”

Bunu söyledikten sonra gözleri kapanan Dük uzandığı kanepeden yere yuvarlandı. Hayatını kaybetmişti.

“Olamaz, olamaz!” diye bağırdı sekreter.

Çıglıkları duyan Winter Lordu, acı ve öfkeyle terasta bağlı tutulan Felton’ın yanına koştu.

“Alçak!” diye bağırdı. “Niye yaptın bunu?”

“İntikamımı aldım!”

“O mendebur kadına alet oldum demiyorsun da! Ama yemin ederim bu onun son cinayeti olacak!”

“Ne demek istediğinizi, kimden bahsettiğinizi anlamadım,” dedi Felton sakince. “Buckingham Dükü’nü de beni yüzbaşılığa terfi ettirmediği için yok ettim, hepsi bu.”

Winter Lordu duyarsızlığın bu derecesine hayretle bakarken, Felton her an Milady’nin çıkagelmesini, “Benim suçum, beni de alın!” demesini bekliyordu. O sırada gözü Fransa’ya doğru hareket eden yelkenliye takıldı. Milady’nin içinde olduğu yelkenliydi bu!

Bakışları gemiye sabitlenmiş halde, “Saat kaç, efendim?” diye sordu.

“Dokuza on var.”

Milady saatin on olmasını beklemeden yola çıkmıştı demek. Subay ihanete uğradığını o an anladı, ama artık çok geçti.

KARMELİTLER MANASTIRI

Buckingham Dükü'nün ölüm haberi Fransa'ya ulaşınca, Kardinal Richelieu'nün içi rahatladı. Son yardım umudu da ortadan kalktığına göre, La Rochelle'in nihayet teslim olacağını umuyordu.

Bu arada Aramis'in kuzeni, bir mektupla Constance'ın Kraliçe tarafından Karmelitler Manastırı'na yerleştirildiğini ve güvende olduğunu bildirmiş, mektuba genç kadını oradan çıkarabilmek için bir de izin belgesi eklenmişti:

*“Karmelitler Manastırı başrahibesine,
Manastırınıza benim isteğimle yerleştirilen
rahibe adayını, bu belgeyi getiren kişiye teslim
ediniz.*

Anne d'Autriche

10 Ağustos 1628, Louvre”

“Yaşasın, yaşıyor ve güvende!” demişti d’Artagnan sevinçle ve silahşörler bir an önce yola çıkmak için plan yapmaya girişmişlerdi. Üç silahşörün bu yolculukta arkadaşlarını yalnız bırakmaları düşünülemezdi elbette.

Kral’ın tam bu sırada bayram kutlamalarına katılmak üzere yanında yirmi silahşörlük bir birlikle Paris’e gitmek istemesi, büyük bir şans oldu. Kral’la birlikte başkente ulaşan dörtlü, Mösyö de Tréville’den izin alarak 25 Ağustos akşamı yola koyuldu. Tabii hiçbiri Milady’nin de Kardinal’in emriyle aynı manastıra doğru yol almakta olduğunu bilmiyordu.

İlk mola verecekleri hana geldiklerinde, atına atlayıp Paris’e doğru dörtlü harekete geçen bir süvariyle karşılaştılar. Rüzgârın pelerinini kaldırmasıyla süvarinin yüzünü gören d’Artagnan bir anda yerinden fırladı. “Bu, o!” dedi öfkeyle.

“Kim? Söylesenize?”

“O! Meung’deki meçhul yabancı! Onu bu kez yakalayacağım!”

Tam atına atlayacaktı ki, yabancının şapkasından uçan bir kâğıt parçası döne döne önüne düştü.

Tek bir sözcük yazıyordu üzerinde: “*Armentières*” (Armantiyer) ve Milady’nin el yazısıydı bu!

Kâğıdı alan Aramis, arkadaşını durdurdu. “Tam ters yöne giden bu adamın peşine düşüp zaman kaybetmeyelim,” dedi. “Bizim önceliğimiz Constance’ı kurtarmak. Fakat bu kâğıdı iyi saklayın, işimize yarayabilir.”

Azılı suçlular, gün gelip de ilahi takdir onları cezalandırana kadar, her tür engeli aşıp, bütün tehlikelerden kurtulmalarını sağlayan bir yazıyla dolaşırlar. Milady için de böyle oldu. Kadın İngiltere’de İngiliz, Fransa’da Fransız kimliğine bürünerek ve pasaportların en geçerlisi olan güzelliğinin de etkisiyle bütün kontrolleri atlatarak manastıra ulaştı.

Başrahibe, Kardinal tarafından gönderilen bu yeni konuğu güler yüzle karşıladı. Milady de onun güvenini kazanabilmek için en nazık, en sevecen tavırlara bürünerek; havadan sudan, saray dedikodularından hoş bir sohbet başlattı. Nihayet konuyu Kardinal’in düşmanlarına uyguladığı zulümlere getirdi.

“Bunlardan hiç haberim yoktu,” dedi başrahibe dikkatle dinledikten sonra. “Ama anlattıklarını-

zın üzücü örnekleriyle burada bile karşılaşıyoruz. Kardinal'in gazabına uğramış bir konuğumuz var mesela. Hapis, tehdit, işkence... Tabii ekselansları bütün bunları o kadıncağıza neden reva gördü bilemem. Melek gibi görünüyor ama dış görünüş bazen çok yanıltıcı olabilir..."

"Hımm," diye geçirdi içinden Milady, "umulmadık bilgiler öğreneceğim gibime geldi," ve dünyanın en samimi ifadesini yüzüne kondurarak, "Vah yazık kadıncağıza!" dedi. "Sizi bilmem ama ben, birinin yüzünü sevimli bulmuşsam ona güvenirim."

"Demek siz bu genç kadının masum olduğunu düşünüyorsunuz?" diye sordu rahibe.

"Tek bildiğim Kardinal'in yalnızca suçluları cezalandırmadığı," diye yanıtladı Milady sesine derin bir hüznün katarak. "Çünkü ben de onun kurbanlarından biriyim."

"Nasıl olur?" diye sordu rahibe şaşırarak. "Elinizde ekselanslarının tavsiye mektubuyla kendiniz geldiniz. İsteseniz kaçabilirdiniz."

"Ah, nereye gidebilirdim? Mesela bahsettiğiniz konuk, o kaçabilmiş mi ki? Yeryüzünde Kardinal'in elinin uzanmayacağı bir nokta mı

var? Beni buradan aldıracağı güne kadar hapisim işte.”

Milady o kadar iyi rol yapmıştı ki, iyi niyetli rahibe ona tüm kalbiyle inandı.

“Madam,” dedi gülümseyerek, “endişelenmeyin, burada sizi en iyi şekilde ağırlayacağız. Sıkılmayın diye sizi bahsettiğim konuğumla da tanıştıracayım. Yorgunsunuz, biraz dinlenin. Akşam yemeğinde sizi uyandırırız.”

“Çok nazıksınız,” dedi Milady. “Tanışacağım bu hanımın adını öğrenebilir miyim peki?”

“Çok yüksek mevkideki biri tarafından, Ketty adıyla gönderildi bu rahibe adayı,” dedi başrahibe. “Soyadını sorma gereği duymadım ben de.”

KETTY ADIYLA GÖNDERİLEN KONUK

Ketty!

Milady eski oda hizmetçisinin adını duyunca irkilmiş, ama başrahibeye belli etmemiştir. Kendisine ihanet eden bu kıزدan intikam alma olanağı doğduğu için sevinerek odasına gidip, derin bir uykuya daldı.

Birkaç saat sonra tatlı bir sesle uyandığında; başrahibe ayak ucunda, yanında çok güzel, kumral bir genç kadınla birlikte ona sesleniyordu. Fakat bu genç kadın hizmetçisi Ketty değil, hiç tanımadığı biriydi. İki kadın birbirlerini büyük bir dikkatle süzdüler ve rahibe onları tanıştıırıp çıktıktan sonra sohbete başladılar.

“Ah ne kadar bahtsızım,” dedi genç rahibe adayı. “Altı aydır burada yalnızlıktan sıkılmış-

ken nihayet arkadaşlık edebileceğim bir hanım geliyor, ama ben ayrılıyorum.”

“Nasıl? Yakında ayrılıyor musunuz?”

“Öyle umuyorum.”

“Başrahibe sizin de benim gibi Kardinal’in kurbanı olduğunuzu söyledi.”

“Evet. Uğruna canımı feda edeceğim bir hanıma bağlılığım nedeniyle Kardinal’in gazabına uğradım, ama o hanım bunca zamandır beni kurtaramadı.”

“Doğrusu hiç şaşırmadım. Kardinal öyle güçlü ki, Majesteleri Kraliçe bile sadık hizmetkârlarını onun hışmından koruyamıyor bazen.”

“Ah! Yoksa majestelerini tanıyor musunuz?”

“Bu onura erişemedim, ama yakın dostları arasında çok tanıdığım var. Mösyö Dujart... Mösyö de Tréville...”

Rahibe adayı heyecanlandı.

“Mösyö de Tréville mi? Onu tanıdığınıza göre silahşörlerini de tanıyor olmalısınız. Mesele Athos...”

Çılgılık atmaktan kendini alıkoyamayan Milady’nin yüzü, üzerinde uzandığı çarşaflar gibi bembeyaz oldu.

“Ne oldu, sizi üzecek bir şey mi söyledim yoksa?” dedi telaşlanan rahibe adayı.

“Ah, hayır hayır... Ben de bu beyi tanırım da... Onu iyi tanıyan biriyle karşılaşınca çok şaşırdım.”

“Onu da can dostları Porthos ve Aramis’i de iyi tanırım. Hepsi de çok güvenilir beylerdir. İsterseniz size de yardım edeceklerine eminim.”

“Aslında,” diye mırıldandı kalbi buz kesen Milady, “onları şahsen değil de bir arkadaşlarının... Mösyö d’Artagnan’ın anlattıklarından tanıyorum.”

Bu kez çılgılığı atan rahibe adayı oldu.

“D’Artagnan mı?” dedi. “Onun nesi oluyorsunuz? Nişanlısı mı yoksa?” diye bağırdı.

“Ben mi? Hayır, kesinlikle! Ama ben şimdi anladım kim olduğunuzu... Siz onun çok değer verdiği bir arkadaşısınız... Madam Bonacieux’sünüz!”

Rahibe adayı şaşıracak geriledi.

Eğer bu denli şaşırmamış olsa belki Milady’nin yüzünden geçen kötü ifadeyi yakalayacaktı ama zaten saf ve iyi insanlar, karşılaştıkları kişilerin yüzünü art niyet arayarak inceleme alışkanlığında değillerdir.

“Ben onun sırdaşıydım,” diye uyduruverdi Milady, “kaçırıldığınızı, bulunduğunuzu, sonra tekrar kaçırıldığınızı ve d’Artagnan’ın sizi nasıl aradığını biliyorum. Oh çok şükür sizi bulabildim!”

Milady, içi kinle dolmasına rağmen kalkıp büyük bir coşkuyla Constance’a sarıldı. Constance ise, Milady’nin elinden gelse kendisini oracıkta boğacağından bir an bile kuşkulanmadan, bu hoş kadının samimiyetine inandı. İki kadın böyle bir süre sarılmış halde kaldılar.

“Durun size şöyle bir bakayım,” dedi Milady. “Aynı bana anlattığı gibisiniz. Fakat yazık çok acı çektiniz.”

“Evet ama çok şükür acılarım bugün yarın sona erecek, çünkü d’Artagnan beni almaya geliyor.”

“Nasıl? Ama o orduyla beraber kuşatmada değil mi? İnanamıyorum!”

Constance birkaç gün önce gelen mektubu uzattı. “İşte bakın, kendiniz okuyun.”

Mektubu yutarcasına okuyan Milady “Doğruymuş, gerçekten de gelecekmiş,” dedi.

Tam o anda iki kadın dörtnala yaklaşan bir atlının nal seslerini duydular.

MILADY'NİN OYUNLARI

Fakat ne yazık ki bu atlı, d'Artagnan değildi. Rahibe odaya gelip, Kardinal'in bir adamının kendisini görmek istediğini söyleyerek Milady'yi aşağıya çağırdı. Gelen Rochefort'du. Milady ona Dük'le ilgili haberleri anlattıktan sonra, "Bonacieux burada!" dedi.

"D'Artagnan'ın korumaya yemin ettiği küçük çamaşırcı burada ha?"

"Evet ve şövalyemizin kendisi de bugün yarın burada olacakmış. Madam Bonacieux'u almaya geliyor. O yüzden beni derhal buradan çıkarmanız şart. Yaşamım tehlikede!"

"Fakat bu olanaksız! Dük'ün başına gelenlerden sonra yanımda görülmeniz Kardinal için iyi olmaz. En iyisi size bir araba göndereyim ve güvenli bir yerde buluşalım."

“Tamam, Armentières’de bekleyin beni o zaman.”

Rochefort bu kasabanın adını ilk kez duyuyordu. “Bu adı yazıp bana verin lütfen, unutabilirim,” dedi ve Milady’den aldığı kâğıdı katlayıp şapkasına sıkıştırdı. Önceki bölümden hatırlayacağınız üzere, günün ilerleyen saatlerinde handa d’Artagnan’ın önüne düşecek kâğıt böyle yazılmıştı işte.

Rochefort gider gitmez, Constance girdi odaya.

“Yoksa Kardinal sizi aldirmek için mi göndermiş o adamı?” diye sordu kaygıyla.

“Yaklaşın, şimdi size bir sır vereceğim,” dedi Milady sesini iyice alçaltarak. “O adam benim kardeşimdi.”

“Kardeşiniz mi? Ama...”

“Yolda Kardinal’in gönderdiği adamı yakalayıp hapsetmiş ve beni buradan kurtarmak için kendini başrahibeye Kardinal’in adamı gibi tanıtmış. Fakat bunu kimse öğrenmemeli, yoksa yanarız.”

“Ah! Korkunç bir durum!”

“Birkaç saat sonra bir araba gönderip beni aldırarak ve ben sizi de yanımda götüreceğim.”

“Nasıl olur? Biliyorsunuz ki d’Artagnan...”

“Ah durun, anlatacağım! Öncelikle size gelen o mektup...”

“Evet?”

“Sahteymiş!”

“Nasıl? Nereden biliyorsunuz?”

“Kardeşim yolda Kardinal’in silahşör kılığında adamlarına rastlamış ve konuşmalarını duymuş. Mektup, Kardinal’in bir oyunu. Bu adamlar sizi kurtarmaya geliyoruz diye kaçırıp Paris’e götüreceklermiş.”

“Eyvah! Deli olmak işten değil!” dedi iki elini saçlarının arasına daldıran Constance. “Bu kadar entrikayı aklım almıyor!”

“Ama d’Artagnan ve arkadaşları da yolda olabilirler ve daha önce buraya gelebilirler tabii!”

“Ah keşke, ne güzel olurdu!”

“Diyeceğim şu ki, d’Artagnan gelirse kurtulacak, Kardinal’in adamları gelirse mahvolacaksınız.”

“Ah ne yapacağım şimdi ben?”

“İşte en doğrusu benimle gelmeniz. Böylece Kardinal’in adamları sizi bulamazlar. Daha sonra silahşörlere haber göndeririz ve kurtulursunuz.”

“Ah size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum,” dedi hiçbir şeyden şüphelenmeyen Constance. “Ne kadar iyisiniz! Ben gidip rahibeden sizinle birlikte yemek yemek için izin alayım. Böylece hep yan yana oluruz ve planımızı uygulayabiliriz.”

“Çok iyi olur,” dedi Milady. “Ben de çıkıp bahçede biraz hava alayım.”

MANASTIRA KİM GELİYOR?

Bu kez art arda uydurduğu yalanlar Milady'nin bile kafasını karıştırmıştı. Temiz havada yürürken zihnini düzenleyip, planlarını tekrar gözden geçirdi ve bu karmaşık oyunu bu kadar kısa sürede kurgulayabildiği için kendiyle gurur duydu.

Constance ise adının Winter Düşesi olduğunu öğrendiği hanımla birlikte yemek için kolayca izin aldı rahibeden.

Bir saat kadar sonra iki kadın, Milady'nin odasında buluştular ve sofraya oturdular.

“Biraz yiyip güç toplayalım, önümüzde uzun bir yol var,” dedi Milady.

“Ah kalbim duracak gibi,” dedi Constance, “dizlerim titriyor, ayakta duracak halim yok.”

“Ağzınıza bir-iki lokma atmalısınız,” dedi Milady genç kadının tabağına bir parça tavuk koyup.

Tam o sırada dışarıdan dörtnala gelen atların sesi duyuldu. Milady pencereye koştu ve sekiz atlının yaklaşmakta olduğunu gördü. Parlayan şapkalarının üzerinde kuş tüyleri uçuşuyor, bir atlı diğerlerinden oldukça önde atını çatlatırcasına koşturuyordu. D’Artagnan, üç silahşör ve yardımcılarından başkası değildi bunlar.

“Eyvah!” dedi başından aşağı kaynar sular dökülen Milady. “Geliyorlar!”

“Kim geliyor? Söyleyin!” dedi yerinden kalkacak gücü kendinde bulamayan Constance.

“Kim olacak! Kardinal’in adamları!” diye uydurdu Milady. “Haydi kalkın, bahçeye saklanalım, hâlâ zamanımız var.”

Fakat Constance’ın rengi iyice solmuştu; ayağa kalkmaya çalıştıysa da olduğu yere yığıldı.

“Siz kaçın!” dedi, “Beni bırakın, bir adım dahi atacak halim yok.”

Biraz uğraşıp kolundan kaldırmaya çalıştıktan sonra genç kadını aşağı taşıyamayacağını anlayan Milady’nin gözlerinde bir parıltı yanıp

söndü. At sesleri giderek yaklaşırken, hemen koşup su bardağının içine yüzüğünden kırmızımsı bir toz boşalttı. Sonra bardağı Constance’a götürüp dudaklarına dayayarak, “İçin kardeşim,” dedi, “için de gücünüz yerine gelsin.”

Genç kadın bardağı bir-iki yudumda boşalttı.

“Ah! İntikamımı böyle almak istemezdim,” dedi şeytani bir gülüşle kadehi masaya bırakan Milady, “ama işte mevcut şartlar altında elimden ancak bu kadarı geldi.”

Ve koşarak odadan çıktı.

Constance, alnı soğuk soğuk terlerken onun geri gelmesini bekledi, ama kadın bir daha görünmedi. Merdivendeki ayak sesleri giderek yaklaştı ve adının seslenildiğini duyan kadın, d’Artagnan’ın sesini tanıdı.

“D’Artagnan! Buradayım!” diye bağırdı son gücüyle.

Kapı açıldı. “Constance! Constance!” dedi içeri girip genç kadının önünde diz çöken d’Artagnan.

“Ah, sonunda geldin!” dedi Constance.

“Evet Constance, seni kurtarmaya geldik!”

“O kadın belki de gelmezler demişti, ama işte buradasınız.”

“O kadın mı? O kadın da kim?”

“Beni kurtarmak isteyen kadın... Sırdaşınız-mış... Ona her şeyi anlatmışsınız...”

“Adı ne, söylesenize!”

“Adı... başrahibe söylemişti... Ama başım dönüyor aklımı toplayamıyorum... Olamaz, gözlerim görmez oldu...”

“Kendinden geçiyor!” diye bağırdı d’Artagnan, “Su verin, su verin...”

Su almak için masaya koşan Athos, orada boş su bardağını görünce beyninden vurulmuşa döndü.

“Olamaz!” diye mırıldandı, “Zavallı kadın!”

Bu sırada Constance yeniden gözlerini açmıştı.

“Çok şükür kendine geliyor,” dedi d’Artagnan.

“Madam, bu bardak kimin?” diye sordu Athos.

“Benim.”

“Peki kim doldurdu bu bardağı?”

“O... Ah şimdi hatırlıyorum adını... Winter Düşesi...”

Dört silahşör de aynı anda çığlık attı, ama Athos’unki hepsini bastıracak kadar yüksek çıktı.

“Lütfen, beni bırakmayın!” diye bağırdı güzel yüzü giderek solan Constance.

“Yalvarırım yardım çağırın,” dedi d’Artagnan çaresizlik içinde.

“İşe yaramaz,” dedi Athos, “Onun yüzüğündeki zehrin panzehiri yoktur.”

Genç kadın o anda son nefesini verdi.

Dört silahşör derin bir üzüntü içinde kalakaldı. Tam o sırada kapı açıldı, içeri Winter Lordu girdi.

“Ah, bir cinayetle karşı karşıya olduğumuza göre, o kadın buradan geçmiş,” dedi öfkeyle. “İngiltere’den beri peşindeyim ve yakalayana kadar da vazgeçmeyeceğim! Yengem olduğuna göre bu görev bana düşüyor.”

“Benim de karım olur!” dedi artık gerçeği açıklamaya karar veren Athos. “Ve bu yüzden de en büyük sorumluluk bana düşer! Şimdi, birtakım hazırlıklar yapmam gerekiyor. D’Artagnan lütfen gözünüz gibi saklamanızı istediğim o kâğıdı bana verin.”

D’Artagnan, allak bullak olmuş yüzlerle kendilerini izleyen Aramis ve Porthos’un şaşkın ba-

kışları altında, üzerine Milady'nin kendi eliyle *Armentières* yazdığı kâğıdı çıkardı.

Beş adam, hemen oracıkta, melun kadını bulmadan dönmemeye and içtiler.

KIRMIZI PELERİNLİ ADAM

Athos, olayın hemen ardından dört yardımcısı Milady'nin izini bulmaları için göndermiş, kendisi de halledilmesi gereken bir işi olduğunu söyleyerek arkadaşlarından ayrılmıştı.

Elindeki adresi kasabalılara sora sora ücra bir mahalleye geldi ve sessiz görünen, karanlık bir evin zilini çaldı. Kapıyı açan uzun boylu adamla içeri girip oturduktan sonra ondan bir istekte bulunmuş olacak ki, adam dehşet içinde gerileyerek başını olumsuz anlamda salladı. O zaman Athos cebinden çıkardığı bir kâğıdı uzattı adama. Yazılanları okuyan adam bir an düşündü, sonra eğilip kabul ettiğini belirten bir selam verdi.

Ertesi gün Constance'ın cenazesinin ardından, Milady'nin Armentières'de nerede kaldığı-

nı öğrenen yardımcıları geri döndüler. Herkese akşam sekizde hazır olmalarını söyleyen Athos; tam dediği saatte, yanında maskeli ve kırmızı pelerinli bir yabancı olduğu halde arkadaşlarının yanına geldi. Silahşörler ve Winter Lordu birbirlerine baktılar ama Athos bir açıklama yapmayınca, onlar da hiç soru sormadılar ve kafiye yola koyuldu.

Fırtınalı, karanlık bir geceydi. Yol ancak şimşek çaktıkça aydınlanıyor, gök gümbürderken, rüzgâr atlıların şapkalarını söküp götürecek kadar güçlü esiyordu.

Kafiye yardımcıların gösterdiği yoldan ilerledi ve küçük, harap bir evin önünde durdu. Atından inen Athos pencereye yaklaşınca, içeride dirseklerini bir masaya dayamış halde oturan Milady'yi gördü. O anda bir at kışnemesi duyup başını kaldıran kadın, şimşek ışığında Athos'un yüzünü tanıyınca bir çığlık atarak kapıya koştu; fakat orada da d'Artagnan'la karşılaştı.

Çığlık atarak gerilerken, dört silahşör, Winter Lordu ve kırmızı pelerinli adam içeri girdiler.

“Ne istiyorsunuz benden?” diye sordu Milady bir sandalyeye çökerek.

“Charlotte Backson, Winter Düşesi, La Fère Kontesi ve Anne de Breuil’ü yargılamak!” dedi Athos. “Konuşun beyler!”

D’Artagnan öne çıktı:

“Bu kadını Constance Bonacieux’yü zehirleyip öldürmekle, adam tutup beni öldürtmeye çalışmakla ve beni, Wardes Kontu’nu öldürmeye teşvik etmekle suçluyorum!”

Onu Winter Lordu izledi:

“Bu kadını, sadık subayım Felton’ın aklını çelerek ona Buckingham Dükü’nü öldürtmekle, dolayısıyla Felton’ın idamına neden olmakla ve birkaç saat içinde vücudunda mor lekeler oluşarak can veren ağabeyimi zehirlemekle suçluyorum!”

Athos öne çıktı:

“Genç bir kızken ailemi karşıma almak pahasına evlendiğim ve bir gün omuzunda zambak damgası bulunduğunu gördüğüm bu kadını beni kandırmakla suçluyorum.”

“Bana o korkunç cezayı veren mahkemeyi ve o damgayı vuran celladı bulun bakalım bulabiliyorsanız!” diye itiraz etti Milady.

“Susun!” dedi bir ses, “Bunu ben yanıtlayacağım!”

Ve kırmızı pelerinli adam kadına yaklaşarak maskesini çıkardı.

“Olamaz!” diye çığlık attı hayalet görmüş gibi dehşetle geri çekilen kadın. “Bu, o olamaz! İmdat!”

Bütün gözler adama çevrildi. “Kimsiniz gerçekten de?” diye sordu bütün tanıklar.

“Kendisine sorsanıza! Görüyorsunuz ki beni tanıdı.”

“Lille Celladı!” diye bağırdı Milady.

Herkes bir adım geriledi.

“Evet, şimdi de benim hikâyemi dinleyin,” diye başladı adam. “Bu kadın, genç bir kızken benim ağabeyimle evlenmek istedi; ama hiç paraları yoktu. Ağabeyim hırsızlık yaptı, fakat kaçarken yakalandılar, zindana atıldılar. Bu kadın zindancının oğlunu kandırıp çıktı, ağabeyimse kürek cezasına çarptırıldı. Ben cellat olarak öz ağabeyimi damgalamak zorunda kaldım ve suç ortağı olan bu kadını da damgalamaya yemin ettim. Onu bulup andımı yerine de getirdim. Daha sonra ağabeyim bu melun kadının yanına gitmek için hapisten kaçtı. İki kardeşmiş gibi birlikte yaşamaya başladılar. Ne var ki bir gün

bölgenin kontu kadını görüp ona aşık olunca, bu kadın ağabeyimi terk edip kontla evlenerek La Fère Kontesi adını aldı...”

Gözler artık gerçek adını öğrendikleri Athos’a çevrildi, o da adamın anlattıklarını doğrularak başını salladı.

“Tanıklar, sizce bu kadının cezası ne olmalı?” diye sordu Athos.

Herkes bir ağızdan “Adalet!” diye bağırdı.

Milady acı bir çığlık attı. Fakat karar verilmişti.

SON

İzinleri sona eren dört silahşör önce Paris'e, oradan da La Rochelle'e görevlerinin başına döndüler. Bir handa oturmuş sohbet ettikleri günlerden birinde, d'Artagnan'ın hep peşinden koştuğu adam çıktı karşısına.

“Sonunda sizi yakaladım mösyö,” dedi d'Artagnan kılıcına davranarak, “bu kez kaçamayacaksınız!”

“Kaçmak isteyen kim!” dedi adam yaklaşıp, “Zaten sizi arıyordum. Ben Kardinal Richelieu'nün baş yardımcısı Şövalye Rochefort. Sizi Kral namına tutukluyorum! Kardinal Hazretleri sizi bekliyor.”

Kardinal çalışma odasında karşıladı d'Artagnan'ı.

“Tutuklanmanızı ben emrettim,” dedi. “Nedenini biliyor musunuz?”

“Hayır ekselansları,” diye yanıtladı d’Artagnan. “Çünkü tutuklanmamı gerektirecek bir tek şey var ki, onu da henüz siz bilmiyorsunuz.”

Kardinal’in kaşları havaya kalktı. “Bu da ne demek oluyor?”

“Siz üstüme atılan suçları açıklarsanız, söyleyeceğim.”

“Krallığın düşmanlarıyla iş birliği yapmak, devlet sırlarını açıklamak ve komutanınızın planlarını bozmakla suçlanıyorsunuz!”

“Kim atıyor bu suçları bana peki? Omuzunda suçlu damgası taşıyan, Fransa’da evli olduğu halde İngiltere’de tekrar evlenen, ikinci kocasını zehirleyip öldürdükten sonra, beni de öldürmeye kalkan bir kadın!”

“Neler diyorsunuz? Hangi kadından bahsediyorsunuz?”

“Milady! Diğer adıyla Winter Düşesi!”

“Eğer bu suçları işlediyse cezalandırılacaktır!”

“Gerek kalmadı çünkü zaten cezalandırıldı.”

“Hapiste mi?”

“Hayır, öldü!”

“Öldü mü?” diye tekrarladı duyduklarına inanamayan Kardinal gözlerini iri iri açarak.

D’Artagnan, olanları bütün ayrıntılarıyla anlatınca, kolay kolay ürpermeyen Kardinal’in bile bütün vücudunu bir ürperme sardı.

“Siz yargıç değilsiniz,” dedi Kardinal, “bunu yapma yetkiniz yoktu. O yüzden de yargılanacaksınız.”

“Peki bunu bizzat sizin emrinizle gerçekleştirmiş olsak bile mi?” diye sordu cebinden çıkardığı kâğıdı Kardinal’e uzatan d’Artagnan.

Kardinal yüksek sesle okudu:

“Bu kâğıdı taşıyan kişi, her ne yaptıysa benim emrimle devlet yararı için yapmıştır.

3 Aralık 1627

Kardinal Richelieu”

Richelieu kâğıdı bir süre elinde evirip çevirdikten sonra gözlerini d’Artagnan’ın yüzüne dikti. Bu henüz yirmi bir yaşındaki yüz; zeki, sözünün eri, lafını sakınmayan, görevi uğruna canını ortaya koyan, cesur bir adamın yüzüydü. Son aylarda çektiği tüm sıkıntılara rağmen

karşısında dimdik duruyor, yalana dolana başvurmadan doğru bildiğini hiç çekinmeden itiraf ediyordu.

Kardinal kâğıdı yavaşça yırttı.

“İşte şimdi hapı yuttum,” diye düşündü d’Artagnan.

Sonra masaya gidip başka bir kâğıda birkaç satır yazıp mührünü bastı ve genç adama uzattı.

“Ölüm emrim imzalandı,” diye düşünerek kâğıdı alan d’Artagnan, yazılanları okuyunca ne diyeceğini bilemedi.

Kardinal, d’Artagnan’ı teğmenliğe terfi ettirmişti!

SON SÖZ

La Rochelle, Kardinal'in yaptırdığı deniz bariyeri nedeniyle erzaksız kalan halkın dörtte üçü hayatını kaybettikten sonra, bir yıllık kuşatmanın ardından düştü.

D'Artagnan teğmen üniforması giyerek görevine devam ederken, Porthos evlendi ve şövalyelikten ayrıldı. Bildiğimiz üzere eskiden papaz okulunda öğrenci olan Aramis, muhafız birliğinden ayrılıp manastıra kapandı. Beş yıl daha d'Artagnan'ın komutası altında şövalyelik yapan Athos, varlıklı ailesinden bir miras kalınca ayrılıp şatosuna yerleşti.

D'Artagnan, Rochefort ile üç kez düello edip üçünde de onu yaraladıktan sonra, iki adam el sıkışıp dost olmaya karar verdiler.

Karısının başına ne geldiğini bilmeyen ve merak da etmeyen Mösyö Bonacieux, bir gün Kardinal'e kendini hatırlatma düşüncesizliğinde bulunduktan sonra kayıplara karıştı; akıbetini kimse öğrenemedi.

Alexandre Dumas (père)

(1802-1870)

19. yüzyılın en verimli ve en sevilen Fransız yazarlarından. Önce oyunları, daha sonra da tarihsel romanlarıyla büyük ün kazanmıştır. Özellikle, gözü pek dört kahramanı anlattığı *Üç Silahşörler* (1844) ve *Monte Cristo Kontu* (1845) en tanınmış yapıtlarındandır.

Dumas, geçimini sağlamak amacıyla genç yaşta Paris'e gitti. Avukat olmayı planlıyordu ama geleceğin Fransa Kralı Orléans Dükü Louis-Philippe'nin hizmetine girdi. Sonra da şansını tiyatrodan denemeye karar verdi ve yazdığı oyunlar, döneminde oldukça ilgi gördü. *III. Henry ve Sarayı* (1829) adlı oyununda Dumas, Fransız Rönesansı'nın gösterişli bir tablosunu çizmiştir. Dumas oyun yazarken tarihsel romanla da ilgilenmeye başlamış ve renkli bir tarihsel fonla, genellikle 16. ve 17. yüzyılda geçen heyecanlı öyküler yazmayı hedeflemiştir. Kalıcılığını da oyunları ile değil, bu tarihsel romanlarıyla sağlamıştır. Romanlarındaki kahramanlarında iyi-kötü ayrımı oldukça belirgindir.

Cesur delikanlı d'Artagnan, Paris'te kendisine güzel bir gelecek kurmayı planlıyordu.

Ancak daha şehrin girişinde başı derde girdi. Önce kibirli bir yabancıyla tartıştı ve iş bulmasını sağlayacak mektubu çaldırdı.

Ardından birkaç silahşörle sorun yaşadı.

Neyse ki bu silahşörler akıllı adamlardı, bu delikanlının iyi bir dost olacağına karar verdiler. Üstelik d'Artagnan'ın dürüstlük ve cesaretinin yanı sıra çok daha değerli bir özelliği vardı. Delikanlı çok da akıllıydı.

Sonrasında yaşanacak olaylar, silahşörlerin d'Artagnan'la arkadaş olmasının ne kadar doğru bir tercih olduğunu gösterecekti.

Edebiyat tarihinin en ünlü silahşörlerinin maceralarını soluk soluğa okuyacaksınız.

